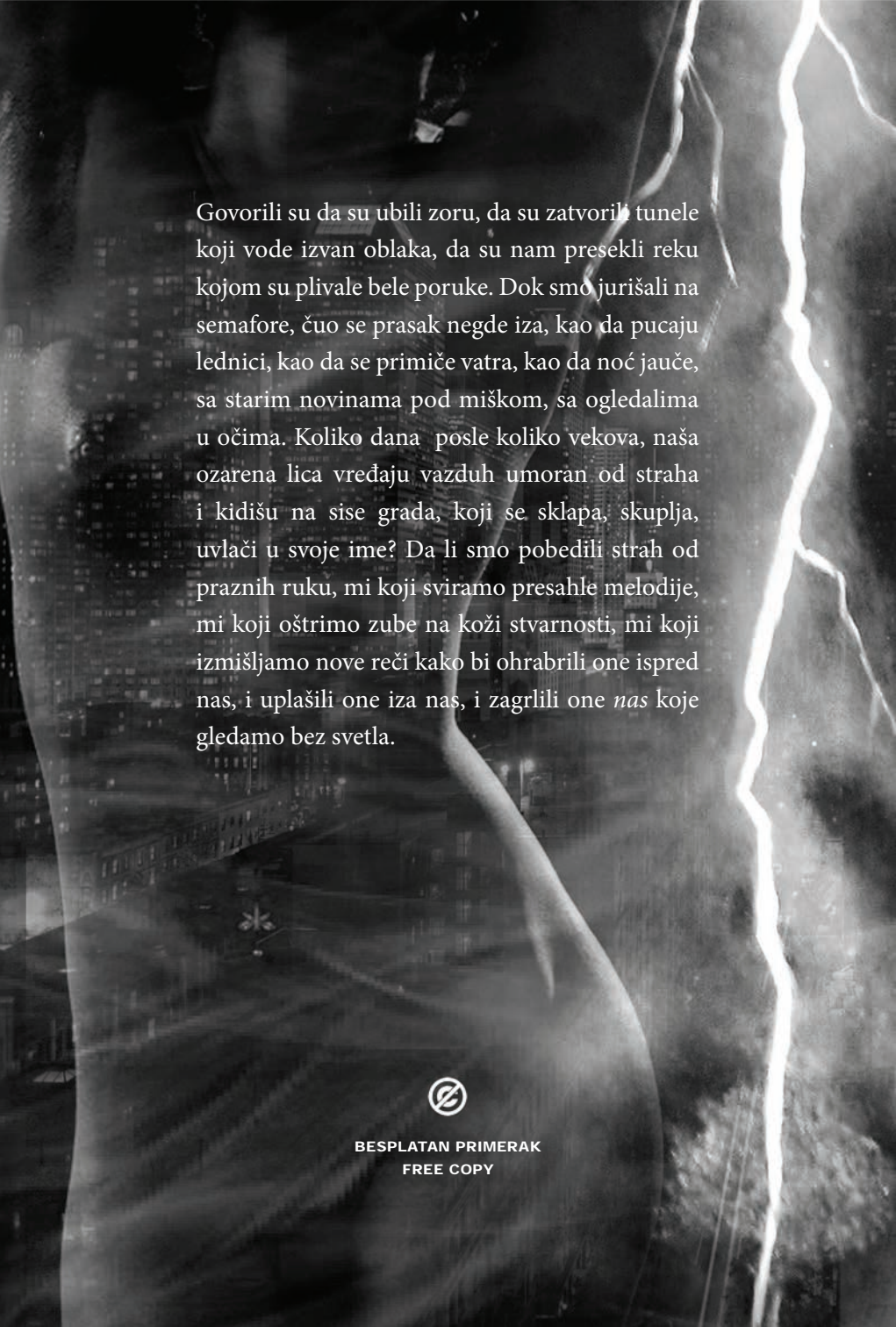

GORAN MARS

NEDOVRŠENI
SNOVI

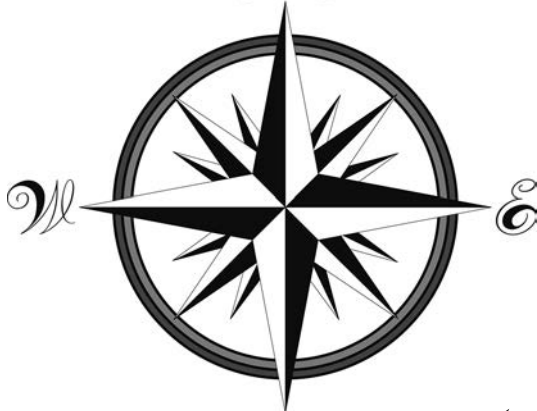
Govorili su da su ubili zoru, da su zatvorili tunele koji vode izvan oblaka, da su nam presekli reku kojom su plivale bele poruke. Dok smo jurišali na semafore, čuo se prasak negde iza, kao da pucaju lednici, kao da se primiče vatra, kao da noć jauče, sa starim novinama pod miškom, sa ogledalima u očima. Koliko dana posle koliko vekova, naša ozarena lica vređaju vazduh umoran od straha i kidišu na sise grada, koji se sklapa, skuplja, uvlači u svoje ime? Da li smo pobedili strah od praznih ruku, mi koji sviramo presahle melodije, mi koji oštrimo zube na koži stvarnosti, mi koji izmišljamo nove reči kako bi ohrabрили one ispred nas, i uplašili one iza nas, i zagrlili one *nas* koje gledamo bez svetla.

BESPLATAN PRIMERAK
FREE COPY

Goran Mars

Nedovršeni

Snovi

Zašto ne bih očekivao od nagoveštaja sna više nego što očekujem od jednog iz dana u dan sve višeg stepena svesti? Zar i san ne bi mogao da se primeni u rešavanju osnovnih životnih pitanja?

André Breton, *Manifest nadrealizma*, 1924.

Nadrealizam nije toliko škola, koliko stanje svesti. Niko ne pripada ovom pokretu, ali su svi deo njega. Da li nadrealizam nestaje? Ne, zato što nije ni tamo ni ovde, on je svuda. On je fantom, divna obsesija koja je, čarobnom transformacijom, postala nadrealna.

Maurice Blanchot, Paris, 1944.

Reči su kao pesak u vetru, i zato, molim vas, budite oprezni, zatvorite oči. Ipak taj isti pesak u ruci deluje drugačije; on je sipljiv, mekan, curi kroz prste izazivajući određenu senzaciju, koja nema mnogo veze s mišljenjem. Tu je, u našim rukama, kakav god da je. I reči su, takođe, tu da izazovu senzaciju, osećaj, ne da nas uvedu u salu za konferencije i primoraju nas na višesatno mozganje o zadatoj ili izmišljenoj temi. Za onoga koji ih ispisuje je utoliko teže, jer te reči se izlivaju iz njegove, recimo, duše, iz mesta koje ne vidimo, niti znamo da postoji, samo ga osećamo. Verujem da svako ko se usudio da ispisuje svoje snove, ko vodi dnevnik, piše ljubavna pisma, zna o čemu je reč.

Naime, kao što vidimo nešto u snovima, i budni pokušavam da razumemo šta smo to videli, odmah praveći grešku, mistifikujući snove (ubeđeni da oni dolaze s neke više instance), tako i rečima dajemo pogrešnu funkciju, onu "razumsku" koja je uobičajena i pomoću koje čovek ove civilizacije pokušava da razume svet. Za tog čoveka, jezik je kod identifikacije, imenovanja i razumevanja stanja stvari i njihove međusobne korelacije. Kako civilizacija napreduje u svom "progresu", tako i jezik postaje sve više tehnički. On gubi funkciju čarolije, magijsku funkciju kojom se koristi da bi pretvorio nešto (ovaj svet-realnost) u svet mašte i slobode. Nedostaje "Abrakadabra", moćna čarolija jezika, koja može, začas i veoma stvarno, da nam promeni život, svet oko nas, i, pre svega, naš osećaj u tom svetu, makar samo na čas.

Šta su snovi? Navrat-nanos izabrane slike koje žive same za sebe, pod komandom neke nepoznate sile? Ne, nikako! Vizije? Predskazanja? Moguće. (U mnogim uništenim civilizacijama, gde se živelo slobodno i u skladu sa prirodom, snovi su mogli, često, ako ne i uvek, da budu otkrovenja, spoznaje, instrukcije za stvarni život.) Ispunjenje želje, niz slika i događaja, likova i reči koje izazi-

vaju određeno osećanje, koje nam opet govore o nečemu što smo propustili da primetimo dok smo se ponašali racionalno u stvarnom svetu? Sasvim izvesno. Jer, snovi, te slike, ljudi, reči, događaji dolaze od nas samih, iz naše podsvesti. Mi smo ti koji ih stvaramo, u mnogo većem udelu nego što stvaramo bilo šta u stvarnosti. Snovi nam govore o slobodi koju nemamo, o osećanjima koje krijemo, o željama kojih nismo svesni ili ih se plašimo. A kako nam oni to govore? Kojim jezikom? Da li su to samo nabacane slike i reči, ili sve to ima nekog smisla? Moje mišljenje je da nam snovi to govore osećajem. Svaka manifestacija u snu je tu da izazove neko osećanje. Ljubav, strah, uzbuđenje, tugu, sve nešto titra, mnogo jasnije i snažnije nego što se to događa u stvarnosti. Zato nas novi ponekad plaše, ponekad zbunjuju, a najčešće ih zaboravljamo, jer naš razum ne prihvata ili ne mari mnogo za te tajanstvene signale. Rekao bih, suviše smo razumni da bismo se njima bavili, ili razmišljao suviše logički da bismo shvatili nešto tako nelogično. Zato se tako lako i brzo rastosiljavamo snova. Nisu nam potrebni u našem racionalnom svetu. Osećanja, koja su pogon snova, potisnuta su iz svakodnevnog života jer nisu praktična, nemaju komercijalnu svrhu, i često stoje na putu ostvarenja ambicija, kojima smo zamenili porive i želje, i nazvali ih, simptomatično, “snovi”.

To se dešava (ili se odavno već desilo) i sa jezikom: iz funkcije predstavljanja ili izazivanja osećanja, prešao je u funkciju objašnjavanja tih istih osećanja. I svega ostalog što nas okružuje ili čini delom sistema u kojem živimo. Tako smo sa osećajnog plana, koji je plan slobode i igre, prešli na plan objašnjenja i funkcije, što je plan neslobode i rada. To je ona suštinska razlika koju svako ugleda kada posmatra decu: ona se igraju, osećaju i pričaju slobodnim jezikom, dok mi, odrasli, imamo pravila po kojima se naš život odvija. Nema slučaja, nema iznenađenja, nema osećajne podrške drugih, samo precizno iskalkulisana stvarnost u kojoj je sve objašnjeno. Ili, skoro sve. Jer, da smo kao civilizacija uspeli da sve stavimo u okove, onda snovi, mašta i poezija ne bi postojali. Oni su buntovnici, oni su pokazatelji da

u nama još postoji snaga koju je nemoguće kontrolisati i staviti pod jaram stvarnosti.

Jezik poezije se zato razlikuje od tehničkog jezika civilizacije, do nivoa gde isti jezik, iste reči, znače nešto potpuno drugo. Na primer, "pička" je za civilizaciju zabranjena, ružna reč; za pesnika, ta reč je uzbuđenje, ili mir ili sigurnost. "Ljubav", u svetu koji nas okružuje, uglavnom se svodi na posedovanje, ili osećaj pripadnosti, dok u poeziji ljubav označava slobodu, poštovanje, razumevanje. Zbog mnogostrukih pravila i zabrana, ljubav je postala jedan od najkomplikovanijih i najkonfliktnijih odnosa u svetu u kojem živimo. Samo je u snovima i u poeziji ona ostala ono što jeste: najslobodnije, najzanosnije i najrealnije osećanje koje ljudsko biće može da poseduje.

Zato, čitaoče, ostavi razum pred vratima ove sobe. Neka te kaljave cipele čekaju u predsoblju snova. Bosim nogama, lagano zaškripi daskama starog poda snova. I posmatraj šta se dešava. Bez predrasuda, bez osude. Pusti reči i slike koje te reči grade da komuniciraju direktno sa tvojim osećanjima. Dopusti da budeš ljut/a, uzbuđen/a, usamljen/a, srećan/na... Ne pokušavaj da razumeš mene, ja sam neko drugi. Pokušaj da se prepoznaš u tim slikama, i dopustiš osećanjima da isplivaju na površinu. Glavni cilj ovog eksperimenta je da svako pokuša da slobodno oseća, bez stida, straha, osećanja krivice. Drugim rečima, da se oslobodimo tereta stvarnosti i da, osetivši slobodu snova, promenimo tu stvarnost u svoju korist. To je put ostvarenja snova, i, nadajmo se, put ka slobodi.

Revolucija

Ne štedite uvrede; svakoga dana niču nova svetla i bacaju svoju krv na naša odrana kolena, na naše prazne puške, na srca-balone koji lebde iznad naših glava. Niko nas nije pozvao u streljačke vodove, ni pred zidove ispisane čudnim jezikom pobeđe. Uzvikujemo svoja imena i to boli, peče kao kiselina na jastuku dana. Niko nas ne poznaje. Senke se družu sa našim protivnicima, magla se diže sa naših zaseda. Jesmo li to bili mi, ti koji su digli u vazduh branu očaja, i most uzdača? Jesmo li mi zapalili ta polja na kojima sada vode ljubav biseri i nakovnji? Na našim čelima je ljubav, izgovaramo naše zakletve, razbijamo neonske bube vrhovima svojih cipela i jezika.

Govorili su da su ubili zoru, da su zatvorili tunele koji vode izvan oblaka, da su nam presekli reku kojom su plivale bele poruke. Dok smo jurišali na semafore, čuo se prasak negde iza, kao da pucaju lednici, kao da se primiče vatra, kao da noć jauče, sa starim novinama pod miškom, sa ogledalima u očima. Koliko dana posle koliko vekova, naša ozarena lica vređaju vazduh umoran od straha i kidišu na sise grada, koji se sklapa, skuplja, uvlači u svoje ime? Da li smo pobedili strah od praznih ruku, mi koji sviramo presahle melodije, mi koji oštrimo zube na koži stvarnosti, mi koji izmišljamo nove reči kako bi ohrabрили one ispred nas, i uplašili one iza nas, i zagrlili one *nas* koje gledamo bez svetla.

Putevi, putovanja, putokazi nemi, sekcije za decu bez čula mirisa, za vukove bez planine, za snegove bez dolina. Čvrst stisak na ivici stradanja na zlatnom obodu sna koji nosimo kao zastavu, kroz led i još hladniju vatru sa njenih obraza koji podrhtavaju dok nas potkazuju, dok nas prodaju za šaku sočiva, raznobojnih kao prilike te noći, poslednje prilike da se konačno utopimo u njenim sokovima. Iz torbe za rezerve vadimo svetlo, vadimo zvuk, vadiamo miris grada koji ne postoji, ali nje nema, ostala je u perjanim sklonišcima, u toplim prozorima jeftinih kabarea...

Zapamtiću samo jedno: dok sam trčao niz ulicu u kojoj se rodila naša ljubav, samo sam krajičkom oka, samo sam vrhom prsta, samo malim grčem u stomaku, dok se otvarao asfalt, dok su preletali prozori i prizori, dok sam zadržavao dah, samo sam, kraće nego život, osetio poslednji otkucaj njenog bila posvećen meni, i tu sam čestitku, taj sam orden, tu sam tajnu odneo sa sobom, u sasvim novi dan.

Osvrnuvši se iza sebe, mogao sam videti, na polju koje smo pretrčali, smežuranu životinju kako se časti svojim majčinskim obrokom. Ali nisam.

Nekada davno
Jedan treptaj oka pre smrti leptira
Vazduh je mirisao na oznojanu šumu
I bube su mljele ime propalog dana
Dok su koraci pronalazili usitnjenu stazu
Što vodi do tankih ledenih sutona
I odlazi u noć klizeći niz mesečinu
Taj pogrešni padež izmišljene imenice
Nikada nije bio ljubavnik magle
Nikada nije oprljio prste na napuštenoj pruži
Nije dočekaao jutro sa golubovina u ustima
I praznim jastukom horizonta
Na kojem dodiri peglaju vetar
Na pozornici koja okupira oko svica
Odjednom su se našli pramenovi nečije kose
I suze prolivene u besu melodije
I reč opšivena proplankom tišine
Jedna reč glasnija od vriska jutra
U kojoj spavaju svi odgovori
Nekada posle
Isplelo se nebo od grana crvenog drveća
I tek poneki nacrtani oblak je pričao
Pljuckajući slatku kišu na obraze dokonog kamenja
Tako mokro tako jasno
Pod kišobranom beznada radala se kletva
Ubrzanog prevarenog pokreta bez tela
Proleće se nastavljalo na poljanu letova
Jedan zvižduk iz šupljine neba
Zaustavio je igru prašnjavih ptica
Koje uskoro neće poleteti u sliku vatrenih ostrva
Niti će progledati da vide vodene vile
Prerušene u pustinjake ogoljenih grudi

Čudovišta

Za gđina Džonatana Swifta

Hajde da ubijamo decu
da ih stavimo pred notni papir snega
i ispišemo himnu generacije
umilnom pesmom mitraljeza
neka padaju kao pospane laste
u rovovima ništavila
kad peremo ruke
kao što smo to radili 41 put
kroz bezumnu istoriju umetnosti i filozofije

Hajde da bacamo smrt iz oblaka
po naivnim praljama i paorima
ubedeim da je život samo san
i da su jastuci reke
i mirisi žita
tu da ih zaštite od lude vatre
zapaljene od strane poluljudi
sa licima mladih jahua
koji krešte neku staru pank pesmu
besmislenog naslova

Hajde da meljemo ljudsko meso
snažnim glasovima lepih topova
za gozbu naše iščašene prirode
koja sa Prirodom nema robinskih veza
i koja nam govori usiljenim jezikom proroka
da su i vreme i prostor imenice muškog roda
izmišljene da seju paniku u mozgovima vernika
što jedu strah u strahu od straha
hamburgere života
pice osećanja
sa ukusom memle

Hajde da spaljujemo zamišljene šume
uplašenog korenja i drhtavih grana
sa proplancima odbegle lepote
i tajnom mahovinom zaborava
gde smo prepoznali davno izgublenu ljubav
pretvorenu u strašni otrov
posejan po licu civilizacije
što melje svojim crnim zubima
svaku senku oblak i reku
iz dečijih spomenara
iz nedeljnih ručkova
potamnelih od kiše zaborava

Hajde da istrebimo vrste i narode
od mekih mamuta i mudrih konja
preko stanovnika sveta i odvažnih lovaca
do uplašeni vanzemaljca
koji postavljaju bodljikavu žicu oko Sunčevog sistema
u nadi da nas niko nikada neće naći
ogrezle u našoj blještavoj aroganciji
što odseca grudi hrabrih majki
i hrani svoju mržnju
genitalijama velikih ratnika
kijih se ponekad setimo
po rečima čije značenje
završava na velikim ekranima

Hajde da prodajemo svoja tela
po plastičnim poslovnim centrima
i fabrikama mačije hrane i samoubistava
na ulicama koje pokrivaju čitav svet
a njihova treperava crvena svetla šalju signale
u digitalnom jeziku snošaja
(do dubine periskopa
i prst na okidaču)

tržište dodira
pornografija pogleda
usamljene planine čekaju proleće

Razjareni bikovi probijaju zvučne zidove
digitalni rak izjeda noć i dan ne zna kako da počne
levijatan odgriza glave nervoznih putnika
i njihova tela prodaje svom bogu za vreme
neko izgovara tvoje ime na svim jezicima
i vibracije razaraju temelje građevine
izgrađene na hemijskom otpadu
bačenom na grobove predaka
nekih drugačijih ljudi
zamenjenih drvenim statuama
nebo se lomi nad gradovima
i niko više ne peva pesmu obojenih ruža
koje smo zarobili teškim mislima

Na kraju, hajde da čekamo kraj istorije
noseva zabijenih u njene krvave stranice
kokainsko zamrzavanje srca
koje je mozak i duša *istovremeno*
ruke utrnule u molitvi
i sve je pokriveno pepelom
iz pokvarenih radionica snova
i ništa lakše nego
imati svet

Solitude

Na granici od čaja
moja ruka
Kao tišina kroz granje Drveta
Moja tišina kao ruka svetlosti
Zamućena
Sa tvojim jezikom kao maslinom
Kasno posle podne
kad padnu velovi
sa ramena zveri
Ja sam meduza
sa rasčešljanon vatrom
Sa delom poroka
i kožom vazduha
Meduza
Ljubimac nemira
I čuvar svetlosti
U kavezu od raspršene vode
Ali u kavezu zauvek
Meduza
Ja sam lavina
Koja te duva
Na prolazu svetova
U minuti očaja
Ja držim tvoj smeh u kutiji od smole
U kutiji od reči
Lavina sa tvojih obraza
Niz tvoje butine
Zarobljen u smešne časove
Tvog slamanja
Ja sam dugme
Koje kad god pritisneš

Izaziva drugačiju stvarnost
Dugme za zemljotrese
Dugme za snove
U zatvorenoj šaci
Ja sam nevažan
Ja sam usamljen
Dugme za isključivanje
Ali ne i za lepo vreme
Kao igračka
U boji

Ja sam drvo
I u Teksasu bi me zvali drugačije
Da nisi baš prošla ulicom bosa
I zalila me otrovnom suzom
Zbog koje rađam srcolike plastične plodove
Kajzerico nesnosna
Drvo za nošenje
Drvo za spavanje
U prvom poglavlju
Na pet miliona zelenih listova
Ispisano je tvoje ime
Od dva sloga

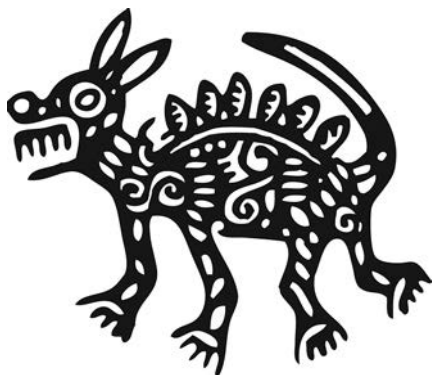
Zapamti ove noći
Zapamti linije koje ti crtam po grudima
I dlan opran kišom
I vrištanje vozova na jastucima
I ako ikada budeš izlagala te slike
Na zidovima nekog zalutalog broda
Naseljenog nastranim potomcima samoće
Zaboravi da pričaš

Ja sam senka
Na licu

Na zidu
Na asfaltu tvog detinjstva
Senka čiji oblik zavisi od linije tvog zadovoljstva
U bilo koje doba dana
Ona će nacrtati sve brige
U jednom tonu
Ja sam knjiga od jedne note
Koja se svira onoliko dugo
Koliko je potrebno da zatreperi vazduh
Knjiga o strašnim doživljajima
jednog eksera
Knjiga puna pesama o lepoj krvi
Nenapisana a pročitana
Kao dva jahača
U beloј noći
Ja sam ostrvo puno mladeža
I krtica koje ti pevaju uspavanku
Ostrvo na kojem živi
 zec tvoje istine
 i maramica sa tajnim monogramom
Možeš me prepešačiti u dva pogleda
Možeš me naseliti psima lutalicama
Ja sam ostrvo tvojih oblika
Uzvikujem tvoje ime
Nekoliko dana godišnje
 na Sabat
Kada gola tela
 izviru iz Sazvežđa Mahovine
I jedan slučajni pogled
Donese povetarac orgazma
U tvoje suzne oči

Išna
Ta mreža koju pleteš
Oko mog sparušenog mozga

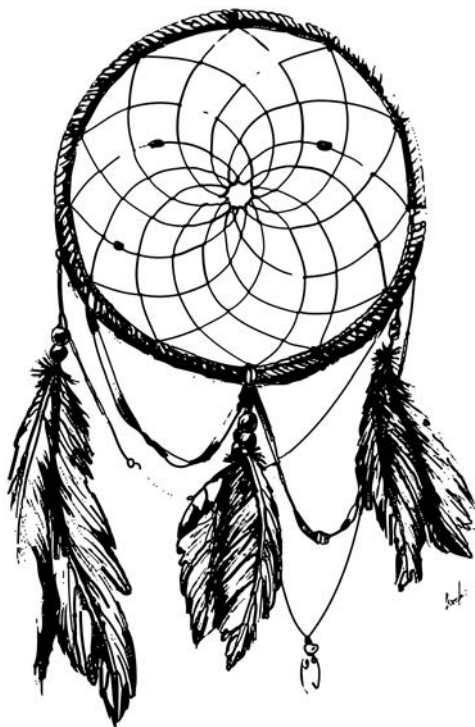
Samo pojačava čežnju da te sakrijem u nozdru
da te podgrejem za večeru
da te pustim niz krvotok
Da te raširim na papir
Da te milujem dvaput
Da te ubedim u suprotno
Ti polako prestaješ da budeš ona vrsta rečenice u kojoj sam
mislio da je smisao dizanja i pretvaraš se u mešavinu tišine i
svetlosti iz koje ponekad provirim preplašen...
Svet bez časovnika
Svet bez kašika
Ližem ti ukusno pazuhu
Naša vrsta drhti pod prejakim Suncem
Noć je tako daleka
Udahni moj život
Posadi me u saksiju od poljubaca
Ja sam tvoje sedlo
Ja sam kurac o kojem sanjaš
Ja sam kišni dan iz podnožja
Tvoja molitva i kocka leda
Pertla i balon pun perja
Ja sam tvoja samoća
Diši
Diši
Diši

*White man build the house on my hunting
ground*

Sukob
ptica u mojim ustima
nebo hiljadu orlova
pod mojim nogama
u blizini zime stanuje četvrti jelen
njegov je dah vetar u mojoj kosi
Slomljena grano
da sam te sreo
u šumi duhova
na kraju sveta
golu od očiju nadole
sa čudljivim voskom na repu lisice
koja trči niz tvoju dolinu
uhvatio bih te za pogled
za neizgovorenu reč
nesanjani san
A ti si bežala
odnoseći slobodu na Sever
moja krv niz našu postelju
i sve peva za našu ljubav
Lovili su me po mojim lovištima
gonili me po mojim stazama
kada Sunce zađe za planine
biću tvoja senka bela ruko
oči su mi pune potoka
grudi pune pokreta medveda
čekam u visini vatre svoje predake
duh mi čuči u drvetu plave boje
i niko ne vidi moj plamen
vođen talasima mora koje gaziš
Jesenja Ptico

tvoj sam kao krila
tvoj sam kao rosa
uzimaj za svoje mirisne suze
moje raspevane kiše
Neka zaborave naše prste
neka sagrade svoje kuće na mom dlanu
naše će priče kliziti niz obronke
samo snaga planine može vratiti naše korake
Naša su lovišta večna

Ciganska nevesta

Događaj iz autobusa 45, 1988.

Jutro promiče
kroz prozore prljave od nesanice
celu noć sam pio samoću sa praznih dlanova
i onda sam zelenim zrakom otišao u novi dan
Bio sam spreman da završim
tu knjigu o opojnim mirisima
tu liniju oštru kao zvuk kočnica
Bio sam spreman da se predam
policiji stvarnosti i poslednjem gnevu
Ona je ušla i sela na sedište
kao što kraljica šume seda na tron od palog drveća
kao što pahulja pada na kaput istine
i sa ponosom svojih haljina
i sa raskoši svog nakita
krenula u sasvim novi život
Da postojim stideo bih se
Ali bio sam samo posmatrač
u pomičnom bioskopu kroz Bežaniju
u nečijem snu o lepim pismima
i pesmama koje dotiču nerve
svojim nevidljivim prstima
U svom danu
ona je imala moć prirode
ona je imala svu tugu završenog detinjstva
ona je imala poverenje u trenutak
koji ju je nosio u naručje voljenom
koji sam mogao da budem
da me je samo bilo
Hteo sam da budem njena minduša
hteo sam da budem suza u njenom oku
šav na haljini od želja i ljubavi

Ali kao svaki san
ona je sišla na svojoj stanici
i ostavila mi osećaj
pred kojim ni život ni nesanica
ne teže ništa

*Let me be alone
Just let me be*

Let me fly
Let me dig in
Let me swim and dive
In the filth of my thoughts
Let me dream
And burn those dreams
Let me suffer and enjoy it
Let me kill myself and others
Those close and those far
Those up and down
Beautiful people of my deviant imagination
Let me sleep
And be forever awake
Paint the walls with blood and shit
Windows too with borrowed breath
Let me masturbate in silence
In screams
Let my spine fly through the poisoned atmosphere
Let me live and die on the same side of the coin
Forged with care in lifeless Earth
Let me forget again and again
Until there is nothing left
Until every second is a new life
Let me change the color of my eyes
Color of your eyes
Color of my skin
Let me have a shark's skin
And swim backwards
So I can fill my gills with poisoned sea
with plastic drugs
let me save all children from suffering

from promises
from genetically modified dreams
they can actually die from saying my name
let me hunt all the words
and load it on the dragon train
let me devour hours days years at a time
taken by the arrogant storm of low intelligence
mountains know me
snow whispers my name to the trees
cowed by an unnatural wind
my body slams against the frozen wall
like a shutter without windows
without sound
let me carve your beauty
in this endless moment
in this coffin of now
where death is lurking like a hungry dog
with his skin inside out
he reminds me of the game we played
rebirth of the stones
re-death of the truth
Let me tell you one more time
a story of nothing
a story of anything
if only sea is between us
let me drink it
and get drunk off of its storms
off of its red currents
off of its crazy liquid fish
I can bring you the heart of a whale
as big as a house where we can live
let me impregnate you with the sperm of thought
that everybody we have left
is still living in a dream

magic magnolia magla
every beginning is its end
I remember your cold hands on my cock
but it was in some other space
on a planet of skeletons
where breakfast is served
where stars are resting
in shady motels
on the filthy beds of Bedouins
choked on their vomited sand
Let me break your mirrors
and all illusions of grandeur
we are just a blink of God's eye
the eye poking out from his metal skull
unimaginative screams of a book
red from the day's period
no one is born anymore
Nirvana is a desert without sand
in this spectacle of lights nothing is real
nothing exists in abandoned nature
Let me be death
that wears life in a little pouch
made of the god's dried out scrotum
isn't my loneliness enough for the judges
sentence that is choice and destiny at once
bare coincidence of broken legs
or a tongue dry as a promise
my bones for your bones
my life for your silence
let me Ghost Dance for a while
until the blood of humanity is changed
and white buffalo are back in our thoughts
I won't let the renaissance happen again
I won't let them open my body

and look for my soul
down in the cave where the echoes live
where shadows come to life
dream takers of the worst kind
let me un-be
or if it is the same to you
in the squeaky clean mathematical equation
Let me be you for a moment
so I can rest
in emptiness

Prazna glava

Zaboravljam
rođenje prozirnog sveta
umočenog u bedu predgrađa
i razvučenog po ostacima šuma
nekog lepog kreveta
 Zadnji poziv na buđenje
 otvaram bojice

Zaboravljam
kreditu iz koje se rađaju slike
ustreptale na ivici klupe
gde su membranski ratnici opkolili zoru
gde su stidljive kurtizane
 pasle svoje praznike
 zvoni još jednom

Zaboravljam
prepolovljenu kuću
na obali nerazumne reke
nešto što ostaje i nešto što nestaje
rađaju se talasi
 zemljotresi

Zaboravljam
rešetke kaveza koji me prati
sva svoje lice i naličja
mađioničari bez šešira
pištolji bez cevi
voda bez potrebe
u zagušljivoj pećini
hiljadu kilometara od zore
 pucnji, pucnji

Zaboravljam
ulicu koji sam napravio
od gline i misli tek uplašenog deteta
trotoar od trešanja i prodavnice sladoleda
automobili koji se ljube i odlaze
još sanjivi od priča
još mekani od udaraca
telefon zvoni

Zaboravljam
staklo u koje sam sakrivao tvoje reči
ili moje reči koje sam ti pripisivao
jedan dan rođendan pesnika
i purpurna soba od ogledalaca očiju
kada sam bio...
lomi se staklena tišina

Zaboravljam reči muziku i svetlost
sve što je počelo sa tvojom poplavom
more školjki more sperme
prostrani liftovi na kiši
i tesni stolovi postelje
zvoni na uzbunu kobajage

Zaboravljam
okrugla lica nasmejanih uljeza
i vrelinu postojanja u redovima poraza
ja sam kuvao dane ti si plela noci
u restoranu između stvarnosti
kišobrani-zaverenici nas ne vide
račun molim

Zaboravljam
mahanje i preglasne telegrame
i ulice posute sasušanim mozgom vračeva

šetnje do bezumlja
ljubav od bezumlja
i oblake na noćnoj karti mirisa
zaboravljam
zvezdu padalicu i pričalicu i sanjalicu
ruke spletene u sigurnosnu mrežu
u cirkusu gde umetnik na trapezu
zavodi prostor svojom melanholijom
i klovn malkice pijan od jakih slika
zviždi

Zaboravljam
sav ponuđeni zaborav
u tvrđavi koja leti
i vibrira u tvojoj ruci
na tvojim usnama
i cure potoci želja na moje grudi
i tužni tatoo se pravi važan
svaki dan te ne poznajem
i volim te kao takvu
na ivici vekova
na obrazima slučaja
teraš me da ti govorim
da te menjam
teraš me da te zasmekavam svojim ćutanjem
zaboravljen i zaboravan
ja se prepuštam
tebi i
čarobnom zovu predgrađa
svršavam

Htedoh da kažem

Htedoh da kažem zima
ali rekoh leto

kao da nikad nisi prestala da mi zavlačiš reči pod kožu bojeći je pigmentima lutajućeg Sunca iza kojeg postoji dom za gladne ljubavnike i gde sam zaspao u tvojoj kosi pun olovne slutnje, pun krvi zemlje pun pitanja na koja znam odgovor iako ništa ne pričaš iako možda nisi tu na smrznutom dlanu digitalnog grada

Htedoh da kažem san
ali rekoh java

i prazne ulice zategnuše svoje žice bez ptica da odsviraju povećerje jednog dana koji želi da traje uplašen od noćnih kretnji od senki bez svetla aveti sna i ruka koja te traži po čaršavima po zategnutim kožama doboša po kojima samo kiša putuje koracima zvezda koracima napuklog neba

Htedoh da kažem istina
ali rekoh laž

ožiljak na licu vodene statue i tvoja ruka dodiruje nežne delove mrtvila srce što se skuplja u kliker i nikada ne eksplodira na vreme poljubac soli i sumnje da nište nije urađeno da se poruši centar grada i tu naprave veliki šećerni kreveti za lančano vođenje ljubavi u šetnju ljubavi u zaborav ljubavi na dopisnici bez potpisa

Htedoh da kažem ja
ali rekoh ti

i od tada vozovi ne izlaze napolje i njihove sirene su postale nežne violine pune peska pune nepotrošenih rima za hemijski poeziju u sandalama od mahovine i rublju od mesečine što sam već postišeno rekao kada sam te prvi put imao na ekranu reke koja upravo prolazi noseći moju tugu ka moru smrti

Htedoh da kažem
ali nisam

teška bunda tišine pade na moja ramena i ramena napuštenog
grada na klupe u parku na umrlo lišće na jesen zašivenu na
izbledele dnevne senke na tvoje plastične kapke na izlog u
kome živiš na otvorene krovove ubogih zgrada na kojima
nebo čita priče napisane za tebe i tvoju večernju haljinu od
raznobojne krede

Hedoh da kažem ponovo
ali rekoh nikada

taj voz kojim smo jurili kroz snegove i prašume kroz krevete
i zidove kroz smeh i plač taj voz je sada napušten u pepeljari
sećanja na stolu sa otvorenim kartama dame sa žandarima svih
boja kad ulažeš poslednji dim i polomljeni nokat na moje gole
grudi gde piše istorija prevara i pogroma na čistini opranoj
vetrom i zlatnom kišom

Htedoh da kažem volim te
ali rekoh zbogom

i sa živim koferima napustih predstavu u kojoj padaju glave
pajaca i haljine i zavese napajaju se krvlju pesnika nedorečenog
pola kao ti i ja i slike koje smo cepali iz sveski snova iz knjiga
detinjstva i u večeri punoj drhtaja i nacrtanih suza i mirisa
rastanka i odranih kolena i slučajnih šamara svet se preokrenuo
na gore i moje izgorelo srce časom otkuca tvoje ime

Ništa

Nema ništa
iza oblaka dima koji govori
iza planina isečenih iz magazina
iza reka koje bujaju od suza
neponovljeno ime mraka
u kojem sam te čuvao od posoljenih ušiju
i violinama palio čiste krevete
i jesen dodavao na tanjir iznenađenja
ništa je ovde
iza senke drveta koje se više ne trudi
da sakupljene ponoći poseje po danu
gde nema ništa
na krevetu u parku
krevetu koji je i klupa i ljušaka istovremeno
i klatno koje opisuje deo kruga u kojem sam te našao
a koji sada pripada nekom dosadnom svemiru
ponekad mi se učini da u dnu slike
vidim ruke koje mašu
i maramicu vlažnu od čekanja
ali nema ništa
lepljivi koraci
sasvim uske ulice
i prozori koji čekaju poglede
život bez življenja zanosi ulevo
i razliva svoje zapaljivo ulje po sećanjima
mислеći da ne znam da su moji prsti od kremen
da je moja koža suva trava bespuća
sve su reči varnice
pa neka je plamen
neka je ništa
ali ti

Nemava pfafa

U gosvar mt haj
k bzara njetr afta
mrzav
hota
ma kaz tovik abo
a dar volja biti sar
 kamat
 vi

A bora
vit koma sud
biljega toda vir
Može
voleti misli kabo
akar više laton deve
i tada
mva tri miter dva
agava tota štul komen
hiro hiro
 maska

Ta mava
splet spratova na vetru
odva
haja
letnje eksplozije usta
na vrhu šecera
tama nava grožđe
kada ugrizeš na devet
moju zakočenu branu
tagli msa tov pička
i jedan mali izazov na oku
voda
voda

u pritokama oka
spali svavi na sve
sirana daha otvor
na tri mexika tova
i daj procep na grudima
toga vava
mač konja
na tvojim
na mojim
na vonta
obrazima
tačka kao ruža
okruglih zemalja

Wandering Soul

For Nancy

Don't drink from that talking spring
just around the corner from my sleepy eye
she did leave messages but the silence of them
in irregular heartbeats
can't be disturbed by lost steps
I can imagine watching her hand
producing the lines of another world
of another life whose sand
the shiny warm sand of a promised desert
seeps through those fingers
as the sun is slipping through the violent branches of those
magnificent trees
your early birthday present
that is left unopened
More than anything I imagine her hair
wild curls of light
free movements of wind
breathing labyrinths
and the object poem for itself
I imagine seeing different landscapes through its small
openings
different faces and their eyes of questions
in the misty day at Paris Saint-Germaine
her hands are not there
white pigeons in the cages of storms
in the game of a half awoken street
the jazzy squealing of a streetcar
over the rhythm of her small feet
am I following
almost said I do
but there is a curse of natural order

there is a harsh net of everyday's everything
or a beauty of the moment
when you say something like
Night is the end of the road, but the beginning of freedom
and I can't understand
and I can't read your lips
and all the skin off your back can't cover my sadness
we are sitting in the park
and for a moment that I wish was forever
WE are happy
WE exist in any of the worlds
you are kissing me it is not a dream
your teeth like a Danish chocolate
your tongue like a lovers flower
what time is it anywhere else
where is left around here
no frame please it is not suitable
I did see a room bigger than your embrace
our bench of animal bones is shaking
grass is driving its swords
and as we get up and start walking
I swear I've heard the trees mocking my hat
few bewildered steps on living sands
and I let you go alone
down the splendid knot of roads
that are yours indeed
mon âme errante

Gola

Gola si
kao pesma na smešnim tavanicama
slivaš se niz plamene stubove
u zapaljeno more nosiš stihove
i dotičeš me ma gde se našao
ne mogu se sakriti
od nota na tvojim bedrima

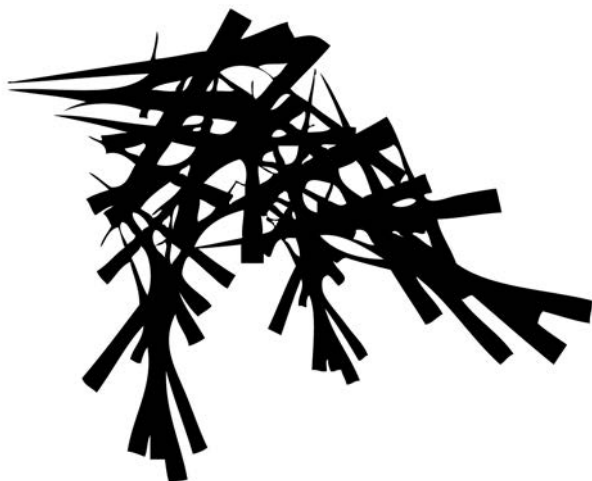
Gola si
kao jesenja šuma
spremna za venčanje sa vetrom
i čarobna haljina što se vuče po pogledu
šušti kao sudbina
provlačiš se kroz vreme
ne dotičući minute
i kojima te moji snovi češljaju

Gola si
i prkosiš umetnosti jednog čička
jedne večeri na Madagaskaru
širiš kolena kao zavese
predstava počinje tihim pucketanjem vatre
glumci kao štipaljke
nižu se niz zamišljenu binu
a ti ostaješ tajna
nepoznata rekao bih

Gola si
i samoća te maskira
kao šminka za dobro veče
i jedna suza razliva boje
po tvom okamenjenom licu

par crvenih kapi po belim grudima
i više nema svetla na horiizontu
gde sam promakao
praveći se da te ne poznajem

(Gola si
i negde
ne slutiš
kraj priče)

Utorak

Utorak je
a tebe nema
na planeti koja je zasadila cvet od voska
u vrtu koji prestaje na mom dlanu
i nestaje na izdisaju usvojenog dana
ciklama za zidove
ruža za krovove
u prozorima nejasnih snova
deca se drže za ruke i ćute
rastu a ne odrastaju na starom platnu uspomena
Utorak je
a tebe nema
da zaliješ to platno
suznim pogledom voajera
te okamenjene ruke crvenih stabala
te perjane oblake bez očiju
vodopade bez vode
polove bez imena
Utorak je neki čudan dan
sa svojim raširenim zenicama
sa svojim pomešanim satima
i minutima isurelim kroz prste dugačkih vozova
usamljeni prizori
jeftine predstave
poneki zrak sunca kroz usitnjene korake
i belina koja nestaje
kao poznati glasovi u magli
jedan dodir iznad tvoje kože
Jer utorak je, slučajno
on lebdi u vakumu vremena
bez dana pre ili posle
da zašiju rubove oštrim otkucajima sata
a tebe nema da sa njim traješ
i kupaš se u peni od oblaka
i zvezda što tkaju
beskrajnu tkaninu nedovršenih snova

Poznajem čoveka

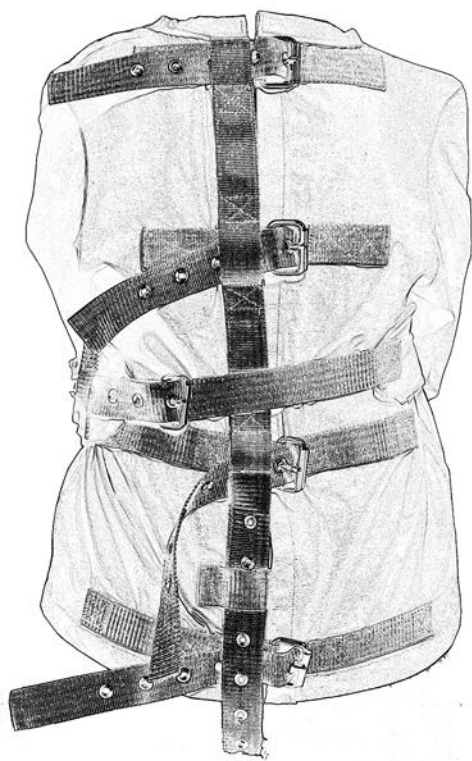
Poznajem čoveka koji kucka po zidovima
dok luta po lavirintu dana
osluškujući odjeke
on uči da razlikuje sigurno od uzbuđljivog
stvarno od obećanog
njegove oči su blage ali me ne vide
njegove reči su tihe ali me ne čuju
on upliće svoje misli u čvor koji ne razume
u želji da ga ostavim na miru
ponekad nestane kroz otvor na zidu
i niko ne zna gde će ponovo izaći
sa nervoznom kosom ludila
sa ramenima prljavim od rada
on izmišlja puteve bekstva
i puteve povratka
u igri namudrivanja sa intelektom
on pobeđuje kad treba
jeste li videli boga
u slivanju kiše niz staklo predrasuda
njegov san je njegova droga
što kroz iglu očaja uprskava osećaje
u njegove otvorene vene
spojene sa krajevima dana
čija dužina zavisi od raspoloženja
trikovi nehata
bolest ponavljanja
ponekad se probudim krvavih zglavaka

Poznajem čoveka
koji sebi priča priče
galami na gluve ptice
i šapuće imena praznih vazni

svaki put izmisli novi jezik
mada niko i ne pokušava da ga razume
kad duva vetar čini se da je svuda
te priče su kostur trenutka
i elegije nepoznatih bitaka
koje postoje izvan vremena i prostora
gde reči menjaju značenje prema potrebi
sve osim imena žene koje je konstantno
i čije mu oštro vlakno vezuje jezik
za proslavu tišine koja vlada njegovim noćima
ako se dobro udubim
te priče koje zvuče gotovo kao jauk
sadrže obaveznu lektiru starih predanja
i hiljade zaboravljenih bajki
uspavanki za nestašne misli
te petarde što pucaju u vakumu pogleda
telegrami prepuni knjiga
i ulica sa znakom stop
iza koga prestaje trotoar i počinje reka
puna riba-reči različitih boja
za svaku priliku
ponekad se probudim mokar od snova

Poznajem čoveka
koji začudo nisam ja
i nikada nisam bio njegov prijatelj
na moju sramotu i sramotu duge
čije blago leži na dnu močvare moje duše
naslutim tako njegovo prisustvo u uglu sobe
gde je sve još uvek nedorečeno
kao u lošem filmu studenata konspiracije
kad ubica sasvim neočekivano izlazi iz školske klupe
i otvara vatru na kišobrane boje neba
na moje širom otvorene oči

i kao da čitav svet kome samo on pripada preuzima komandu
svetla počinju da trepere
boje počinju da blede do tuge
vazduh postaje jastuče za igle
umor briše dan
i pre nego što zatvorim oči
ponekad osetim njegovu ruku na svom ramenu

Ti si bila moj Pariz

Danima sam povraćao tvoju kosu
Mirisala je na brašno i seno
Ta kosa od sunca i blata
Razvejana po mom kosturu
Umornom od pesme

Danima sam ćutao tvoje ime
Dok jedna nezgodna ptica nije sletela na moje kapke
I požela da čita poeziju mojih suza
Rascvetalu na proplanku kojim sam te pokrio
Onako голу i otvorenu
Za kočnice prolaznih želja

Kopao sam po snovima
Da nađem ugriz tvojih usana
Krik koji je i zora i ispraćaj
U vremenu koje se preklapa sa tugom
U slatkoj igri slučaja
Kada me zoveš imenom puža

Onda su dani otišli u ponoć
Kao vesela deca u predstavi bez reči
Milovao sam sva sećanja na tebe
Dok tebe nije bilo u odjavi
Dok si trčala kroz jesenji prozor
Okićen jednim osmehom
Iz koga izviru šarene reke
životnog besmisla

Ćutanje

Njeno je ćutanje kao cigareta
sa dimom koji crta po plafonu
prepletene kolutove slutnje
da će jedna reć
da će jedan uzdah izazvati dan
i dok ispod tog novog neba
bez misli plovimo pod zastavom prkosa
sa jedrima prepunim otkucaja srca
sećam se da smo vodili ljubav
ćitav ćivot ćitavo more pre toga
u staklenoj flašici punoj otrova
ćiji se miris sada meša sa mirisom duvana
na velikoj preriji sušimo odeću posle brodoloma
prepoznajem tatue istoka
i mape sazvežđa na tvojim leđima
dok mi okrećeš leđa za ispit iz filozofije
za dodatke konfetama kojima pokrivaš lice
metafizićka svetlost za obmanu kraljeva
i izmišljenog blaga koje ćuvamo u potpalublju
udišemo san i sve postaje crno-belo
osim pola koji svetli kao neka planeta
ti ne daš topovima da propevaju
u 4 ujutru ja ne mogu više
pa dozivam obalu i slatkovodne školjke
da me okupaju pre tvog rođenja
da me preruše u pesnika
sa izgovorom da sam tu namerno
i dok prolaziš kroz titravi kolut dima
ja izgovaram tvoje ime
bez glasa
evo
bećimo
ovuda

Luda pesnikinja

Ona ispisuje svoje želje sopstvenom krvlju
I krvlju onih koje je pronašla
Dok je šetala ulicom bez sećanja
Sakrivena u beli mantil bogova
Oslepljena maglom horizonta
Učili su je da ne čita i ne piše u mraku
Ali je noć uvek na njenoj strani
Dajući joj vid divlje mačke
Zajedno sa kandžama kojima švrlja
Po mojim sirovim leđima
Ako je vidite stisnutih usana
Sa očima od daljina
I sa krilima kormorana
Izrešetanu zvezdama
Kojima zaliva svoju baštu
Otvorenih telegrama
I belih padobrana
Recite joj da nije sama
U udobnim košuljama
Sa šarenim uspavankama
I hladnim kišama
I da je tražim
Po mekanim belim sobama
Zaboravljenim snovima
I stranim zemljama
Teškim od naših uzdaha

Noć je žena

Noć je žena
savija se oko moga srca
maramica bez datuma
u moru gorućih meduza
na čiji sam se ukus navikao
nikad me ne ostavlja samog
brmenita kraljica tame
u čiji sam se tajanstveni pol uvukao
krut kao vetar
vruć kao potera
izmišljajući noge ja sam bežao
izmišljajući usta ja sam vikao
niz tobogane od zvezda
niz mesečev jezik
njena ruka ah njena ruka
dotiče satelite mog imena
koje lebdi negde u zaboravu
iza laganih zidova opipljive magle
froncle severnog samuraja
iza kamere ne postoji lice
samo iluzja prostora bez svetla
i vođenje ljubavi je uvek ispunjenje želje
baš kao i teški snovi koji se rađaju pred zoru
od nevenčane majke noći
procurele kroz oči svemira
gde se noć ne završava mitski
i u glavama filozofa
već razliva svoje pipke po čoškovima
po budoarima natopljenim vrelom svilom
iza ugla gde svetiljka dana
poštuje dobronamernu zabranu pojavljivanja

tu često nestajem u poetskom preplitanju
ponekad me nema danima
samo noću
među njenim grudima
može se naslutiti bledilo mog postojanja
čulom narastanja
besane tuge

Uporni zraci sunca

Uporni zraci sunca
probili su se kroz tarabu oblaka
i prelomivši se preko zamišljene krošnje
obojili su maglu u zeleno
s blagim vetrom i malo sreće
čitav će san biti prekriven tim dimom
i sve će ličiti ili sve će biti
neprovetrena soba vasijskih pušača
napuštena koliba u pustinji svetova
gde se samo zvezde rađaju i umiru
na tvome licu
jednu reč pre buđenja

U kutiji šibica nebule cvetaju
njihove latice padaju bez zvuka
na tvoje bradavice mekanih poljubaca
kljun ptice vozi tvoje uzdahe
i pale se crvene glave
pod vrelinom šapata zamišljenog dana
i jeste slika da te mastilo traži
u vrtlogu stepeništa
nasukanog na bedeme porušenog zamka
u senci morala zaboravne žene
koja stoji pred brojem tri u ulici Korala
i pokušava da se seti gde me je sanjala

Sačekaću da prođe bledilo dana
pa ću sečivom pa ću perjem svog padobrana
pokušati da otvorim oči
i u onome što je ispred
prepoznam ono iza reči iscepanih vetrom
na jarbolu promašenih nota

u kojima se vile ponekad kupaju
kada su sigurne da ih neko gleda
gole i providne do suza
u otvoru nehata kojim se branim
skrivajući se od ubrzanih pogleda
suludih potrošača strasti
i ako me probudiš svojim usnama od leda
svojim skalper-trepavicama
svojim užarenim prstima
neću ti reći gde te ne poznaju
gde te ne podvlače u žutim knjigama
gde te ne prave od crvenog blata
samo ću ti tajnim znacima
obojiti stopala u plavo
i navijenu na uže sudbine
pustiću te da lutaš srećom
gde se reke odvaljuju od zemlje
i oblaci naduveni do pucanja
prosipaju snove prolećnog papira

Izmislio sam stotine života
i svako malo promenim sako
operem košulju tvojim suzama
i kravatu sjajnijju od sunca
obesim na svoje bolne krike
klikeri kao dugmad za manžetne
nosili su moje ruke po platnima zore
a ti si bila bleđa kao porcelanski konj
u besnom jurišu na obrijane šume
i u svakoj priči nagorelom papiru
ponavljale su se reči zakletve reči zavere
koje sam kao mantru ponavljao do ludila
i od ludila dalje u besanu noć
kada sam te tražio po uplašenim plažama

po napuštenim gradovima i popijenim rekama
ili si postojala
ili nisi imala ime

Uzmimo na primer igračke
boje i oblike nekih sada usamljenih utvara
točkić i ruka zajedno nedostaju
zajedno ispisano sumnjom
ili ispisano nadom
gubimo se u laganoj nepažnji
vozovi brodovi i lutke od papira
živi nas odnose između dve vatre
i sneg što se prostire pod nama
kao postelja koja se odvaja od stvarnosti
ne da nam da otvorimo oči
dok sasvim sporo odbrojavamo
i ko se nije sakrio
u taj svemirski brod koji nas odnosi
van domašaja vremena
on nikada ne žmuri
Sanjaj me mirno
kao da čekaš poslednji tramvaj
pokrivena lišćem hobotnice

Sometimes I feel like a Buddhist

Recke na mojim očima
Ja ne vidim dovoljno voljenih budžaka
Sve plašljive lire ovoga sveta
 Ne vide moje noge
 Ne vide moje stonoge
Na obali jutra smo se davili pogledima
Na talasu jutra
A vodena vila bez pravog imena
Nosila je moje paganske reči od kostiju
Kroz tunele zaborava
Hajde da se družimo
Sa stenovitim podlivima Sunca
Sa krošnjama vazdušnih bića
Moja ruka tvoja ruka
 KLAP KLAP
Hajde da palimo planine
Ehom svojih uzdaha
Cvrčak
Ma šta cvrčak
Kamila za ravnodušnost
I potez nožem kroz meso istine
Zagili me
Slomi me
Bujicom svojih misli
Ja sam ti sa istim imenom
Magla se diže
vidi!!!

Čaša uzburkanog mora

Topi se dan preko iznemogle kamile
jedan dan kao viseći most na kojem stanujem
pokriven ćebetom od zvezda
i mahovinom iz prošlog veka
hvatam snove na udicu besmisla
zagrljene preko kožne dine
dve su ribe pisale bajke
noseći poklone niz oštre talase
daljine su se brkato smejale
stavljajući vazduh u džepove
klatio se tuda jedan lep beskućnik
njegovo ime izmiče stvarnosti
dok se doziva i odaziva
u beskrajnom kolu mirisa
na plaži
dva su puža umrla
bez glasa i testamenta
uvijeni u novine
oni će sve znati
pre nego što plima dođe po svoje
i ljulja se noć na vetru izdajniku
što potkazuje otkucaje sata žbiri noći
naše reči nemaju značenje
one se rasipaju po pesku istine
otisci spuštenih stopala
i jedan rak što otpisuje dugove
silazimo pod jedro meseca
njegov osmeh plovi niz ranjeni mrak
senke vode ljubav sa svetlom i između sebe
na tvom licu na tvom pupku
pamtim svaki pogled

i tuga mi se sliva niz dlanove
večera tonik i loptica skočica
u toj pregradi bez vremena
zaista jedino vredi da te ljubim
podseća me na razno kamenje
slano i gorko u svojoj pitomosti
noć ti se zavlaci pod jastuk
a mesečina među noge
izgovaraš mantru za stanje svesti
jedan mornar te je video u snovima
i sanjao te je otvorenih očiju
zatvaraš čaroliju kao kutiju za perje
i izmičeš stolicu razumu
koji se razbija
kao školjka na hridi pored koje upravo prolazimo
zakačeni za sidro nekog zalutalog broda
sa teretom od prangija
sa teretom od inja
mrsim ti kose zvižducima i
i minut pre nego zaspim na tvojoj usni
kao uspavanka puna staklenih prstiju
što kliču zori koja viri
veseli vatromet boje očiju
tera te u plač

Daljine

Na samom početku
to je bio izgubljeni pokret
u kome si prepoznala proleće
i miris začarane šume pred sumrak
I nisi se osvrtala
tvoj pogled je gutao prazninu
tvoj razum je slikao pejzaže
a ruke su brzopleto
opipavale puls daljine
pitao sam te
jesi li to ti
što lebdiš kroz blede zrake
nekog novog privatnog sunca
zadenutog za rever stvarnosti
zamotavala si daljine
kao svilu čežnje
i od prevelikih rolni
gradila zidove mog novog zatvora
pričao sam ti o snovima
vodio te u pustinje
ostavljao te samu
jer sam bio sam
heroinske daljine
lažne daljine
koliko bi zidova moglo da se stvori
od njihovog suludog tkanja
na kraju
ostali smo sami
između nas par slomljenih puteva
i stisak
tek malo jači od dodira

Ja znam kada je san

išli smo kroz neke vrelе pećine
ti i ja
sa trešnjama u očima
glumili smo golo kamenje
vlažno od godina dodira
lepljivo od nežnih reči
tvoje su noge letele
tvoje su misli razbijale tamu
u društvu ponornice
u rasponu krila slepih miševa
voleli smo se

a onda
na terasi pastelnog hotela
ti si oblačila haljinu od koktela
ti si gledala malu ulicu
koja je nestajala u začinima dana
ja sam te čuvao
i pesak iz svog budilnika
trpao u džepove zaborava
kako bi što pre
izašli kroz prozor pustinje

ležali smo na našim
istanjenim večernjim odelima
pijani od mirovanja
pod belim kišobranima
ti si me gledala
uplašena da neću razumeti
poslednju rečenicu
pred buđenje

Govorili su...

Govorili su da je umorno lišće palo na prozore tvoje sobe i obojilo ti svet u boju stare fotografije, gde tvoje lice... Govorili su da je kiša namirisala tvoju kosu mirisom nežnih sećanja u kojima... Govorili su da svaka noć ostavi po jednu zagonetku u tvojim veselim očima koje kažu... Govorili su da je samoća dolazila često na tvoja vrata i pokušavala da uđe u tvoje srce ali tamo nije bilo mesta za... Govorili su još da je navika čekanja zatvorila tvoja usta i da tek povremeno pustiš moje ime da... Govorili su i ja sam slušao jer si bila tu... Govorili su i ja sam pamtio jer sam hteo da te sačuvam od...

Ima već dugo kako sam ogleueo od zvuka tvoje kože, od buke tvojih uzdaha, od trepavica koje seku vazduh, od dodira koje zvone, od...

Ponekad samo slušam noć...

Light is changing

Na tvom licu
opna svetlosti boji tugu
i čuva moje mokre puteve
plivajući uzvodno
do tople doline
u kojoj sam te usnio
i pustio da tečeš niz obraze dana
niz napuštenu belinu stene
u kojoj još uvek kuca
srce ljubavnika
pokrivene ptice
i metalni krici vozova
mostovi obučeni u haljine zore
i kamičak u oku lovca na priče
neke poznate doline – nikada nisam bio tamo
valjale su trave zaborava po mojim džepovima
i senke oko očiju i jagodica postadoše meke
kao miris plamena
kao dodir sećanja
i sva sočiva sveta ne mogu te naći
i staviti u okvir ništavila
srce

moje

ludo

Ti si neotpevana pesma kasnog proleća
sa svim pogrešnim notama umornog sata
kada menjaš brojeve na prozorima magičnog zamka
i ispisuješ pozivnice za dobro veče
svetlo se menja
i ti postaješ stvarna
dok mesečina prelistava stare note

u matematici predskazanja
igramo kao ludi na goloj pozadini
na zelenilu mašte presahle reke
dodir ti je lak
i ja ne mogu da dišem
skučen u otvoru blende
na nepoznatoj razdaljini od tajne poruke
sama sam noćas
dok odlazim
u ovlaš razvijen
papir sudbine

Zornjak

dovlače neke skeletne zore
život sa mirisom crvenih pečurki
život kao posle kiše
kada paperje sa tvog stomaka peva
i zanesena ispraćaš muzikante iz oka
ili je to bila suza sa ušćerenom glavom noći
Mislio sam
ne više nisam mislo
tvoja se glava mirno kretala kroz prostor vreme jagode i snove
i moje oči su nestajale u svetlu
i moje ruke su uranjale u more boja
i jedna vena je negde nestala
kao plavi put za automobil koji je jurio
i spremao se za brzi polu
u nečemu nalik na
ne nije zima
mada nisam siguran da se to uopšte desilo
znam da nije prošlo vreme u odnosu na vreme u kojem pišem
tako da je vrlo moguće da ti još ne postojiš
u mojoj ogrlici od sasušenih žvakaćih guma
u mojoj kolekciji razmazanih noktiju
u zbirci srčanih udara
zbog kojih mi srce izgleda kao propeler
čiji perpetuum mobile
može da se objasni jednim dodirrom tvojih usana
žvaćem te
tvoje gaćice mi pišu horoskop
ti lebdiš po sobi
čas maloј čas velikoj
jedan uramljeni slepi miš ti namiguje
i jedan čarobni ekser ti pridržava razum
beli oblak i crni oblak ti miluju guzove

i raspliću udarce biča
niz bele butine dana
Nisam rekao tvoje ime
tvoju sam golotinju koristio kao mamac za svoje šašave misli
i ti si pevala
zajedno sa baštom
punom lepih podočnjaka

Mrak

Donosim vam mrak
Iz podzemlja izmešanih zastava
I neprirodnih saveza glista
Uvijenih u prizmične reklame
Koje govore o sreći
Donosim vam mrak
Sa nervima izumrlih vrsta
Sa prašinom vekova
Potrošenih na ubudala predgrađa
Gde živite sasvim sami
U trenutku koji ovo piše
Zastave teku kroz krvotoke bezumlja
I ruke koje mole
Nisu ruke koje znaju
Njihove mlade zanoktice
Zapinju o crni papir
Zapinji o crveni trag
Onih koji neće doći na proslavu
Zlatnih kostura
Smislio sam vam novo ime
Poljupci sa dna doline
Ime kojima ćete zvati neprijatelje
Ime kojima će vas zvati
Dok zatvarate oči
Pred jedva čujnim parolama
Obavijena predrasudama o sreći
Jedna planeta odlazi na put
Jedna kolevka se više ne ljuđa
Samo beskrajni monolozi o ljubavi
Prošivaju tišinu svojim zracima
Kao da nikada neću videti zoru

Ja donosim mrak
Ja sam ta senka sa planine
Ja sam završio u zatvoru
Koji daleko premašuje
Granice crtane dečijom rukom
I bilo koju reč izaberete
Biće tiša od one predhodne
Traka na usnama govornika
Ima moć da raste
Ima snagu čelika
Ima volju moćnika
Donosim vam svoj mrak
U njemu živi požuda
U njemu živi pomama
I vodeni zidovi samo zamišljaju
Da vaša istina pobeđuje
Zaronite ruku u tu crnu kesu
Upecajte cvet maramu jastuk zaborava
Ko preživi iza leta
Može da kaže da je uspeo
Da voli više nego što se činilo moguće
Minut pre nego što je sunce
Zauvek zašlo iza staklenih usana
Porobljenih gradova

Ako ti umrem u naručju
biću srećan kao biljka
opijena kratkom kišom
pozajmljenom iz fioke
na dnu stola na koji još uvek sleću avioni
i pisma potpisana krvlju
ako sam tebe voleo
ko zna
svakakvih puteva ima u ovoj pustinji
na tepihu koji ljubi zidove planete
gde smo se rodili sa glavama od cveća
i sa tetoviranom istinom na čelu
i rasli u bespolnom svetu tišine
peska sa Marsa
i umornog pčelinjaka
večeras izlazim iz tvog prozora
i više nisam magla za pisanje tajnih poruka
tvoje lice se razliva u lica svih žena koje sam voleo
iz svog paralelnog sveta samoće
gde su sve reči naopačke a da ja to ne znam
i dani su kao perje razvejani po uglovima sobe
i milion znakova da si bila tu
a nisi htela
strah od života je veći od straha od smrti
a samoća tek curi u slivnike dana
nisi me izdala
nesrećna zvezdo
što prskaš u mojim očima
paleći umorne nerve
ja i onako ne vidim istu stvarnost
moja ima boju starog zlata i ukus pelina

sa tvoga jezika
sa tvojih bradavica
o kakve su ovo provalije
u koje ne uspevam da propadnem
i hladno je s obe strane kože
a ja i dalje sanjam bez nade
jednom sam te gotovo dotakao trepavicama
ali si se izmakla na vreme
sekund pre eksplozije semena
koje stvara svemir nemira
igračke pričaju priče
otvaraš usne
i gutaš me očima kurve
i dok pogledom kružim po mraku očaja
oblačiš svoje gaćice od senki
i izlaziš iz mraka mojih želja
korakom srne na nišanu
spremna da umreš
bez mene

Broken lip

If I'll have my resistance taken
The woods will be a new home for the children of sand
Irresistible prologue for my broken word
In the cell of light
Cell of beautiful night
Indecent song is sewing the silence
Your breath for perfume
In an alcohol dream
I am biting your mystery
In fabricated life
That hangs from your nipples
And smells like radio
Screams like morning
In the symphony of shadows
That craves for your blood
If I am awake
You call somebody to put me to sleep
With a story of soft syllables
With the colour of melted spaceships
Everything goes
And everything stands on my shoulder
Like the blink of an eye
Almost blind from pleasure
Deeper then before
Louder
My bite works miracles
And brand new day
Raises from your pocket
In the middle of the sun
You are screaming
Over my broken lip

Novi san

Vidim kuću u uglu mog oka
ne veću od palca
ne manju od sunca
ne tamniju od duge
ne sjajniju od noći
u njoj se budući leptiri grohotom smeju
i nameštaj od suvog lišća pomamno šušti
i staze od morskog stakla razvijaju vesele filmove
u igri svetla i hemije
dva razmaknuta prsta
vode reku niz kanjon uzdaha
ti divni brzaci
oštre stene sutona
na jednoj strani pokretnog zida
što priča priču o letu dodira
tom letu koji ne prestaje
iznad oblaka dokolice
hodam po ivici veselog padobrana
čija svila prekriva ime dana
i čudim se kako ne znam kada sam
i kako sam ovde ispred sna
tetoviranog na prozirnoj koži
životinje noći koja se menja
i postaje sladoled od dunja
osuđen da se istopi na tvojim tajnim zidovima
talasi usana u moru pomame
da znam tvoje ime vikao bih
u lavine sećanja
i haljine livada
gde sam te tražio izgublenu
i ludu u igri pitalica
kada je tačka nestala sa papira tajne

i time otvorila nebo novih nagađanja
gde su nestali vodeni zamkovi
mog postojanja
ili postojanja uopšte
u preglasnom svemiru
uzalud dišete
besane noći
uzalud vam kroz vene
jure molekuli jave
na usijanom crvenom krovu
ja jedem boje svojih misli
i papir osećanja podgrejan na suncu sećanja
gde nedotaknute dubine crnog okeana
ispijaju belo mastilo svetla
i ti si tu kao tajna šifra
za navođenje podmornica na stene zaborava
ponavljaš kletvu pipcima hobotnice
i pleteš mrežu za pobesnelog kapetana
“industrija će cvileti pred vatrom promena
pod potopom grešaka
pod olujom gneva”
vikao je zakrvavljenih očiju
dok si stezala svoj zagrljaj
oko vrata čija se belina predavala zauvek
znajući gde prestaje život
a počinje avantura prepričavanja
zabranjujem svojim nogama da te čekaju
pa ova je kaldrma nastala od mojih koraka
izgubljenih dok sam trepnuo umoran
pred zorom koja je rađala reči
kao besne klikere na staklenoj površini
i ta buka je odzvanjala kroz gradove koje si ispraznila
odnevši miris svoje kose
otevši svoje prste pobesnelim vilama

i sve sad odzvanja bez utočišta
u tom svemiru bez zvezda
na toj plaži bez peska
na tom moru bez talasa
valjaju se prazne doline
jecaju mrtve šume
ali koga briga za te pustinje ejnitsup et az agirb agok ila
noge što odlaze u nove avanture
niz horizont iz kojeg izrasta smešni cvet
njegov osmeh sve manje liči na ožiljak
a sve više na otvoren put do srca oluje
gde ću padati sa kišom po mekim olucima
gde ću duvati sa vetrom po tihim granama
doručkujući mulj od lišća i magle
u toj izmišljenoj zemlji stvarnosti bez tebe
i nema te umetnosti na svetu
koja ga može učiniti više ili manje stvarnim
čaša vode ili okean samoće
nema tog jezika
koji ga može objasniti zalutalom putniku
otvorena mapa ili dlan razuma
zavijam cigaretu punu lepih priča
koje ne znaju gde idu ali hrabro nastavljaju
ka sutonima zrikavaca smešnih imena
ka zorama pijanih zvezda
jedan pogled u ponore koji gutaju želje
i sve se ponavlja od trenutka kada si otišla
mekanim hodom hobotnice
treptajem lude čarobnice
ostavljajući san da se osuši
na suncu i vetru istine
kao što se napušta pozorište
posle predstave pune smeha i suza
iz koje je nemoguće izaći

a da se ne polome ogledala
retrovizori koji nas progone
niz puteve na rasprodaji
duž pustih ostrva sa skrivenim blagom
po planeti koja sakriva svoju vodu
od razrokih pogleda umiruće civiizacije
postmoderna na brznoj hrani
i pilulama za lepši svet
pornografija savesti umesto lude ljubavi
piknik na obojenom snegu

Skidam sa sebe naslage sveta
i ležem u krevet od vode i peska
izmenjene slike na prozorima
i žive zavese što jedu zidove
mirisi suprostavljeni stvarnosti
suze niz kamene obraze noći
oči koje igraju
pre nego što zaronim u divno nepoznato
ako zaspim pre nego što se vratiš
iz šetnje po mesecima izazova
iz leta po praznim zvezdama
iz čarobnih lutanja po pustim ostrvima
čija se imena smenjuju po sve manjim ekranima
ako zaspim sa poznatom bajalicom na usnama
četiri uzdaha na putu ka novom snu
ne budi me krilima leptira
zaustavljenim u igri vremena
kojeg više nema

Poljubi me toplim usnama smrti

Poljubi me toplim usnama smrti
donete iz magične šume reči
po kojoj sam te lovio
sa četiri noge krute
sa omčom od živih žireva
ledeni osmesi stabala
i zemlja iz koje isparava dan
ti si se okretala ka zamišljenom suncu
sa licem od sasušene mahovine
licem koje sam dugo čuvao po prašnjavim džepovima
gde sada spava tama
dotakni me svojim tužnim prstima
jednog lažnog portreta
kada sam mislio da si stvarnija od sna
dok ležiš gola na zgužvanom ogrtaču promašene jave
u kojoj sam hiljadu puta odsečene glave
izjavio ljubav dimu cigarete
koji si duvala u moje stakleno lice
koji si duvala otvorenih očiju
i koja je razlika između života i smrti
kaži mi
kazni me vatrenim bičem pogleda
ni jezik tvoj neznam ali svet
pod tvoje bose noge stavljam
uhvaćenu u korenje tuge
prevarenu lišćem
svojim vezanim rukma brišeš boju s moga lica
da neko ne pomisli
da niko ne zna
još malo i odvešće te sa groblja lotalica
u grad u kojem sam te napravio

od papira i vodenih boja
kraljice providnih haljina
već je kasno u parku iznad krova
čekaju te opojni mirisi mašte
ja sam tvoje ubistvo s predumišljajem
iz milošte
iz strasti
i ako izgovorim tvoje ime slučajno
neće me čuti ulice
i pozorišta pijace ostaće nema
u tvojoj kosi od otrova
na leđima paunova
zauvek zaboravljena
bočica osmeha
na mom licu od voska

Evo vam vaša istorija
ništa smešnije nećete naći u mojoj glavi
i vaša će tumačenja dobro doći
da se još jednom sažvaću neprijatelji
da se još jednom zarobe zaboravljene oči
šume su pune očaja
vatre su pune šuma
i u njenu belinu uranjaju poslednji zraci istine
da se više ne pojave u mislima naše dece
evo jednog ratnika dobrih namera
on baca mrtvu životinju pred vaše noge
njena krv se pretvara u zemlju
koja opet ispisuje nešto po njegovoj staroj koži
na jeziku koji ne možete naučiti
on vam želi da imate blagu zimu
da vam deca ne budu gladna
a onda se pretvara u oblak
i odlazi u svoju preriju
koju ste vi ponovo prodali
nekima sasvim sličnim vama
u muzeju
koji je postao skladište besmisla
jedna perjanica dobija glavu
zatim glava dobija telo
a vi počinjete da preturate po džepovima
i okrećete hitne brojeve na istrošenim telefonima
i ponovo ste spašeni velikim injekcijama zaborava
ponovo ste jači od sebe samih
i vaše lice je delo ozbiljno i mrtvo

vaše korumpirane oči _____ u leptira iluzije
rođenog u času kada je istina postala preteška
i svemoćna otkinuta reka
pokušavala da vam nametne mrak
koji ste prizivali
svojim pametnim srcima
evo vam vaša istorija
otplešite s njom u vaše lavirinte
i niko se neće usuditi
da posumnja u plodove vašeg ludila

Dan mrmota

Toliko puta sam umro
da više ne postojim
ne na snegu gde sam skupljao tvoje korake
ne na jastuku gde sam našao tvoje usne
ležim u svim slepim uglovima
i slušam zvona kako mi se smeju
kao nervozne ptice pred oluju
odzvanjaju krici kroz otvore dana
ili sam to ja
dok pišem po oblacima
crvenom kredom

Toliko sam puta slupao kola
da je rika metala postala jezik za sebe
ona priča o uzaludnosti posedovanja
i besmislenoj rasprodaji vremena
jezikom crnim kao samoća
jedva razumljivim frazama
stavlja mi ugalj sumnje pod kožu
zajedno sa veselim otrovima
koji me uče da spavam
na ljuljaškama od točkova
autoputevi sreće

Toliko sam pesama otpevao
da više ne znam da govorim
sve što izlazi iz grla zvuči japanski
dugo i bolno kao kiša
što natapa sunder kostiju
svojim ledenim prstima
zavoji prozora
čelična brnjica
neizgovorena zakletva

kao malo prašine na polici želje
gde sam te skrivao od pogleda
odvlačeći pažnju jastucima
koji te uvek nađu
usnulu na bunaru suza

Toliko sam puta ubio ovu ljubav
da bih je uvek ponovo našao
zavijenu u providni cigaret papir
nežnu kao cvet sa Marsa
i jedem taj žilet tu grudvu snega
mamuran od letenja
uzdignuta lasta
malo niže od neba
kod srca jednog časovnika
obojenog u jutro
zauvek ostavlja neotvorena pisma
u sanduče nemira
negde izvan svemira koji se skuplja
nakrivljeni prozori
načuljene uši pomračine
nepročitane knjige
tetovirani vetar
ajkule što plivaju unazad
našivene dimenzije
počišćeni koraci
laži istorije
mađioničar u belom
lagana zmija
neočešljana kosa
neumiveno jutro
sedefni zatvor
i sve ostalo
do pogrebne pesme
jeste tu

Toliko sam te puta zaboravio
da si ostala okamenjena u mojoj glavi
magija svetlosti obasjava prazninu
iz sna ukradena postelja
pa svaki put kad se probudim
prvo što primetim je da te nema
i odatle polaze tužni vozovi
u maglu jednog istog dana
u kojem starim brzinom vetra
željan prvog poljupca

Duh predgrađa

Hteo bih da imam ulice
Razvučene po tankoj skrami svetlosti
I obojene u zelenu boju sa obraza planine
I napunjene koracima šarene dece bez daha
U igri prozora
U igri prizora iz drugačijeg života
Omamljenog mirisima seksa
Ispod čaršafa koji leti
Koji se pali
I ispušta plavi dim kao veseli krik
Niz pazuhu zore
Gde noć ne prestaje

Hteo bih da imam velike ruke
Gde bi spavala u dolinama sudbine
I napijala se zekinom vodicom
Besmrtna i nečujna
U svom govoru laste
I vremenu postanka
Davno pre maskiranih istina
I nakindurenih fraza
Iz filmova o MOŽDA
Iz pesama o RECIMO
ćutiš i pokrivaš se mojim suzama

Hteo bih da te imam stalno
Mali prsten na ruci iz vremena mira
Ritualnu ranu na drhtavoj usni
Da me čekaš iza kapaka poslednje kuće u nizu
Ili na grani, ljubavnici vetra
Da te imam probuđenu igrom senki na licu
Zagrljenu srećom

Dužom od većitog treptaja
U kome se menjaju slike iz raznih života
Koje smo načeli
I zaboravili

Hteo bih da imam telo
Pa da hodam pred tebe dok lebdiš
Da te čekam dok izlaziš i ulaziš kroz rupe u zidu
Na mozgu radosnog rvača
Ili ozbiljnog tromboniste
Da te dodirujem dok odlaziš
Da te nosim kad dolaziš
Prstom stalno uperenim ka Marsu
Tek da znaš da sam tu

Ako ikada odeš

Ako ikada odeš
niz liniju od besnog mastila
iscurelog iz drugih života
što mirišu na prazno seno
i gore bez toplote
pred očima tužne palnine
ako kažeš da je sve potopljeno
u osmosmerke bez slova
i beskorisne nizove staromodnih dana
iz kojih se više ne može izvaditi
smisao smeha koji te plaši
ako ti bude dosta
izmišljanja vremena na koje liče ljudi
i koje ne prolazi ravnomerno
niz naboranu kožu planete
dok sa druge strane
sunce ponovo miriše
ako nemaš više šta da kažeš
nemirnoj paučini iz ćoška sveta
i samotnom cveću koje zeva
i pušta te u svoje prve boje
da bi postala ista
da bi ostala čista
ako zažmuriš na rađanje noći
ne želeći da je deliš
sa zbunjenim zvezdama
i melanholičnim semaforima
iz male luke na kraju popodneva
ako ikada kreneš tim metalnim putem
osvrni se i pogledaj mesto na kojem spava
poslednji dan iz starog predgrađa

Beograd

Ako ga nađeš
tamo gde smo ga ostavili
zameni poneku ulicu
precrtaj poneki signal
i veselija od proleća
nacrtaj neki osmeh

Reci mu da želim da se vratim
u njegove okove od zlata
u njegove snove od kamena
bilo gde
samo da nisam sam

Obući ću ponovo onaj oklop
i ljubiću istu travu
i osvrnuću se na njegovim uglovima
na kojima tvoja glava
zamišlja konačnost

Jednom kad budem mlad
uzeću te za ruku
i pokazati ti od čega si nastala
ti besomučna šetnjo
niz mladost koje više nema

Voli me tada
i više nikada
moje žute oči
nisu više za poglede
u kutiju snova
zarobi me
i ne daj...

Ako te uhvate ne reci

Ne reci svoje ime Ciganko
moj dlan pamti tvoje plamene oči
taj dan sa zebnjom u srcu tišine
taj ples na oblaku
ne reci svoje godine Ciganko
tvoja mladost je moja kolevka
i sivi put razdvajanja
smiruje sećanja na tvoju kožu
ne reci gde sam Ciganko
što si mi dala put sreće
što si mi dodirom usana
poklonila slobodu
nikad ne reci Ciganko
na kojim livadama spavasmo
gde ljubav pretvorismo u igru
razdraganih huligana nesanice
ako te uhvate, ne reci
da poznaješ nekog nalik meni
da imaš dva srca kamena
da si bila tamo
u vreme dok se rađala pruga
dok je raslo more
a trava u svojoj beskrajnosti
kidala paučinu stvarnosti
moja Ciganko
ne reci im da sam živ
u tvojoj kosi razvejanoj
u odsjaju zlatnog osmeha
u izdaji dana pred nama
dlanovi mi gore Ciganko
kažu da još uvek
uranjajući u suton
misliš na mene

Kako ubiti zvezdu

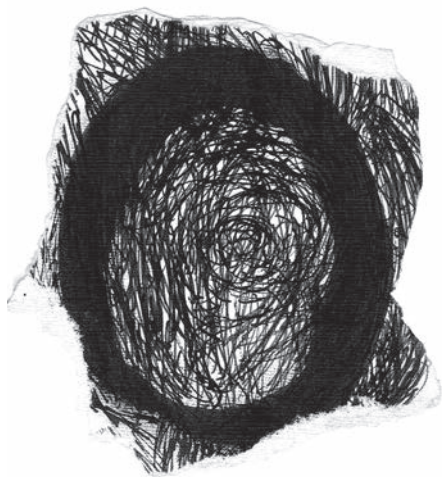
U jednoj nakrivljenoj zgradi u Beogradu
portret zaboravljene ćerke parkova
sa kosom niz pokisle ulice
kosom koja čisti vazduh od ružnih reči
zamenjujući svaki slog
imenom nekog zalutalog vetra sa mojih prstiju
ti si rekla da
i vrata su se otvorila kao zavese ujutro
posle peščane noći
i svetlo je prodrlo kroz tvoju kožu
kroz listove nenapisane knjige
po kojoj tražim prevod reči belo
ili istina na svahiliju
ili jeziku neuhvaćenom u ljudski registar
ti kao da nestaješ
kao da ne prestaješ da boliš ispod rebra
oštricom svog pogleda razaraš tkivo mastila
okrećeš se nasmejana na pragu svog ludila
makar to bio i poslednji dom koga ćeš se sećati
kad budeš lebdela iznad moga kreveta
kad budeš držala za ruku večnog kovača prolećnih krilatica
ne želim te neživu
sa vulkanom sreće među nogama
za šetnju ovim ulicama nije dovoljno biti sam
i kao veličanstveni magnet privlačiti kapije
privlačiti pijance branike malih svetova
potrebna mi je tvoja ruka da me uči da hodam
da me uči da izgovaram reči untraške
taj jezik belog plamena
progoreva svilu sećanja
nalazim te na mostovima
na svetlu ekrana

lelujaš dok padaš u tuđu smrt u tuđe priče
ti nisi ta devojka sa reklame
sa grudima od oblaka
sa maskom od slonovače
iz beogradskih salona za čaj i opijum
gde si se slučajno rodila
zvezdo repatice
ako su te i videli žbiri sudbine
nisu mogli zapamtiti tvoje ime
koje samo simbolizuje stadijum života koji traje
upkos zahvaljujući kiši
dozvoli mi da te pokvasim
da ti lice umijem tamnim oblakom
on je dečak koji te voli
tvoj izmišljeni prijatelj
udahni ga kroz nozdrve
progutaj ga uvuci
oh divne ivice žileta
o trnje niz moje vene
ulice grada se mešaju pod našim nogama
dok se ogledamo u živim baricama
pokušavajući da zapamtimo da smo zajedno
pre nego što kapi pokvare sliku zauvek
i uvek se budimo u drugom parku
u večitoj jeseni tvog punoletstva
stidljivo te tetoviram poljupcima
dok usvajaš svoje konačno ime
u ceremoniji tajnog braka
iza kulisa stvarnosti

I tako
gaziš po mojim snovima
kao po raznobojnom pesku
lakša od zimskog daha konja koji puše
skupljam te u kašičicu sreće
ljubim ti stopala
tkam te u odeću zore
ove noći nismo spavali
ili svu noć smo spavali zajedno
u ramu neke razmazane slike
u svetlucanju projektora
koji šalje pozdrave niz tminu mora
hteo sam da ti kažem koliko ima mesta na mojoj strani sna
i da je tu jastuk od čistog oblaka
i pokrivač od nežnosti pozajmljene iz pozorišta
koji ti dodruje kolena i bradavice
dok češljaš vunu nesvesti
u vaznu blagosti
voli me molim te
kao što ulica voli svetiljke
koje su tu da krađu mrak
a ne da bacaju svetlo
voli me prstom spoznaje
usnom predaje
zvoncem sudbine
dva ulična svirača bacaju tvoje ime u slivnike želja
nisam te sanjao golu
a i da jesam ko bi se toga sećao
u tvom pupku spavaju suze
i pol ti miriše na zamračenje
ma na pomračenje sunca kad kažem

u mom slepilu se odranjaju boje
povorke pevaju slatke imenice
bičevi lagano pucketaju
u nekom prostoru nazvanom ništa
jezici se prepliću u zvucima i poljupcima
voli me otvorenih očiju
da vidim gde odlazim
u kakve dubine uranjam
bos i bez magičnih tatuua
kojima sam se začudo uspešno branio
da te ne prepoznam
zavijenu u vetar

Day High

Pill of down
To kill my needy dreams
To mock my stupid dick
To take you from my head
And put you on the flickering screen
And put you in the bed with metals
My bleeding nails
My eyebrows
Wet wedding for math formula
Sacrificing an x for shabby root
My breakfast is the music from your head
Rusty piano with knives for keys
So you bleed with me
Trusty friend
On starry noon
As we part in waters
Your name pops up from the bottle
And keeps seducing me
With violent moaning
Of an dying ship
On its last voyage
Out of the ocean
Out of my site
Then
You touch me from somewhere
Where I am because of you
Burn marks on my pupils
Bites on my forehead
And a needle of tears
Through my poached brain
Made my day
Put me in your skin

Hvatanje magle

Želim da dođem
da tihim kucanjem razvalim vrata što nas dele
i tanku opnu između dve stvarnosti
probušim iglom šapata
dva zaljubljena balona
i vazduh za sve
u bašti u kojoj sam te našao sada
rastu šargarepe nikada
crvene kao sunce detinjstva
u pustinji vode
u oazi fatamorgana
ljubim te izmišljenu hiljadu puta
i sakupljam tvoje jecaje u revolver za vene
čekam jer jedino čekanje može da te učini stvarnom
u tim beskrajnim sobama sa stolicama od lišća
sa stolicama od toplih obloga
i čaja od kamilice
1983. rodila se sumnja da je život samo san
i da je stvarnost dovoljno velika da nas primi u svoje ćelije
pesma se nastavlja bez ritma
ili sa metronomom koji hvata komarce
umesto da te uči da dišeš
svršičeš malo posle mene
kao što to biva svakog jutra
pre razbijanja oblaka oko tvoje glave
pre nego što izgovoriš neko drugo ime
ali ja više nisam tamo da te čujem
Ravijojlo mojih pesama
sa koracima težim od snova
koje skupljam na koplje tvog zadovoljstva
otvori vrata kolena usta
u zelenoj ljubavi zaborava
samo će psovke biti zamenjene
šamarima vetra

Život u sobi bez vrata

Kada sam bio mali
zvali su me da dođem
u beskrajni hodnik
na drugoj strani grada
hodnik isti na početku i na kraju
sa sredinom od bele vate
sa sredinom od zamenjenih reči
koje nisam mogao da čujem
sa nogama vezanim za nevidljivi krevet
ja sam sanjao vodu
i zelene zalaske sunca
na malom ostrvu sa svetionikom
koji je zavodio brodove
u divne brodolome
u čiste luke
kada su zazidali vrata
plakao sam na ramenu požara
žalio sam se sutonu
sakrivenom u jastuk
i onda sam začutao
pred osećaj zore
nikada nisam izašao
mada sam naučio da hodam
mada sam zaboravio jezik
kojim su me mamili
u hemijske doline
prepune kostura

U sobi bez vrata
učim koji je bio dan
kada nisam mogao
da kažem svoje ime

Unutrašnjost prozora

U providnosti dana sa atomskim štiklama
iza zavesa od lišća i lepih reči
prošla je Gospođa Senka-na-licu
sa kosom od cvetova trešnje
sa mojim srcem na reveru
zamišljeno je pregledala pločnik pod svojim nogama
kao da traži smisao u pukotinama
kao da rešava rebuse razbacanih koraka
njene se trepavice vuku po travnjaku
njene se ruke grle sa vetrom
oprostite već je mesec
i vaši su poljupci izbledeli
a vaši uzdasi ah vaši uzdasi
poklonjeni slučajnom prolazniku koji nije imao sat
koji nije imao oči
da otvori nove vidike sivim pticama
koje od vaše kose upravo prave gnezdo
kose čije je ime sloboda
dok avioni preleću preko suvih gradova
1991. u augustu
ona je lepila žvake po zaljubljenim klupama
po stidljivim stepenicama
kao da je htela da je pratim
onako iscepan i uspavan
do njenog stana na uglu oblaka
do njenog kreveta iza stene
dugo sam stajao ispred tog prozora
koji je nehotice nacrtala za mene
i nisam se usudio da otiske njenih prstiju
da miris njenog pazuha
stavim u svoju misao
i učinim ih nestvarnim
ona je njihala svojim bokovima
prateći talase nekog samo njoj poznatog mora

ja sam ih brojao
i u razlomcima otkrivao verovatnoću brodoloma
u kaleidoskopu oluje
u ogledalu zavere
providne letelice
nesigurne krošnje
neko je dozivao zauvek izgubljenu devojku
i njeno je ime zarobilo noć
između dva stakla
rečenice pršte od deminutiva
sa njenog severnog pola urlici mašte
jednom je rukom pokrila oči
a drugom je pipala po mekim zidovima
ne smem ni da kažem da je bila gola
da ne čuju sleđeni časovi
da žbiri razuma ne otvore svoje tegle
i puste načuljene uši da hvataju glagole
imati čeznuti trčati
i sve ostale kojima sam je mazio
dok je drhtala kao usamljena zemlja
kad pretresa svoje džepove
tražeći sitno za telefon
ne nije se plašila
ne nije se smejala
samo je čudno odgovarala
na moj izmišljeni jezik
koji nije čula od detinjstva
a i tada je to više bila igra pitalica
nego ljubav koja nas je oboje slamala
pred ponoć izostanaka
pred kišu lutanja
sačekaću da se ugasi svetlo
i da taj prozor postane deo tame
a onda ću i sam uvijen u njene poglede
poželeti laku noć
sprženom leptiru vremena

Sto godina pre zore

Cigareta sna dogoreva
i dimi se u nepoznati dan
noseći erekciju sa hladnih čaršava
u zagrljaj tek rođenog sunca
koje će te milovati svojim pegama
ako se probudim pijan od želje
mamuran od snova
lud od samoće
sto godina pre toga
imao sam vremena da te dodirnem
u tvom gnezdu od soli
u haljini od vode
u krznu od snega
pratio sam te niz padine mora
vodio te kroz šume reči
bila si ptica na ramenu
bila si konj od vetra
i kao da sam te izmislio u delovima pokrivenim čipkom
voleo sm te
kuckanjem prstena bola po rešetkama kreveta
koji je moj zatvor kao i ruža
što mirisom tvoga pola natapa moje jastuke
i otvara moje srce za predivne leptire varke
čas te vidim čas te ne vidim
dani što se mešaju minuti što cvile
tvoje ime se razvlači po mekoj travi
i samo što me nisi uhvatila u svoju golicavu mrežu
dok se nespretno skrivam od tvog jezika
u igri žmurke na polupraznom parkingu
odlaziš u čarobni žbun da piškiš
i ja te pratim pogledom požude

svaka slika je ogledalo
svaki pokret je uzdah
i pre nego što završimo u orgazmičnim bojama noći
ti zatvaraš oči pustinjaku
umornom od koturaljki ljubavi
na samom rubu zore
koja te krade

Propuštanje

Pri običnoj šetnji ulicom Gorskih Vila
ako i jedna šetnja tuda može biti obična
propustio sam da vidim dve kuće kako se ljube
ulice koje se zavlače u veoma privatne sokake
jedan usamljeni bicikl na pola metra od zemlje zauvek upisan
u knjige dežurnih ptica
peraje poznate ribe čiji je san cureo niz prašnjavi trotoar
izazivajući oluje na svakom drugom ćošku
kao da obeležava put te žile kucavice
gde su odzvanjali moji slepi koraci
udaljeni bubnjevi iz srca grada
u kome sam te mogao sresti otvorenu
samo da nisam propustio mehure sapunice iz tužnog drveća
sa jestivim popilotnama
u njihovim sasvim modernim frizurama
što je najgore
bio sam svestan da propuštam
medovinu rasutu po licima dživdžana
i krovove koji se svađaju sa kišom pod uglom od 700 stepeni
igru mastila po mokrim papirma
puštenim niz reku ulice
po kojoj je tek poneki automobil poskakivao
plašeći se da ne bude uhvaćen u bujicu
ne vode sa njenim urotljivim očima
već reči izgovorenih unatraške
ne bi li se prevario slučajni prolaznik
i naterao da ostavi svoj šešir
za punoglavce koji su završavali rečenice
glagolima prepunim tegobe
propustio sam te ulične borbe

te čarobne ratove živaca i sudbine
kao što leto propušta radove na prugama
i samoposluge lagane lopove tajnim kodovima
pažnja delikates dva nula jedan
u kući iz koje sam tog jutra izašao
a u kojoj sam živeo dobrih deset minuta pre toga
zidovi su isplakivali boju i ostajali providni
kamini su pljučkali vatru u činije sa supom
telefon je pričao a ja nisam bio tamo
propustio sam dakle da se javim samom sebi
kada sam se zvao iz parka
propuštajući njegovu piknik orandžadu
i dve ženske ruke u jednoj senci
dva crna kamena u mreži za snove
i dva petoparca u kačketu svirača na testeri
ne pitajte da li sam nosio naočare za sunce
i da li sam se umio tog jutra brijača
i kako sam propustio jednostavnost življenja
premazanog slatkim smolom
jedne nacrtane klupe

Molitva

Opravljamo kišobrane!
Staro gvožđe kupujemo!
Za zamrznute jastuke
Za magične veze
Ostavljamo svoje domove vetru
I vučemo svoja tela kroz pepeo
Goli u vodi sunca
Dodirnuti samo naklonjenim vazduhom
Pravimo svetove veće od naših očiju
Čitajući sa dlana dolina
Osluškujući tihi puls
Vremena zaustavljenog u blatu snova
Ono će nam reći budućnost
Odvešće nas do ivice trenutka
Gde žrtvujemo prošlost
Mi putujemo bez pokreta
Niz oštricu života
Otvorena usta
Otvoreno srce
Za nevidljivu istinu
Posluženu od vremenskih uslova
I pojedenu osećanjima
Na napuštenom stolu
Belom kao dan
Molimo udelite novčić
On sadrži manje od nade
Ali više od pokretačke snage
Za leteću čergu gde deca spavaju
Sa srcima u grlima
Sa otvorenim očima
Za najveću brzinu!
Opravljamo kišobrane!
Staro gvožđe kupujemo!

Nepravilni otkucaji srca

Uvek drugačije
slobodnim korakom kroz pomešanu stvarnost
gde su zvezde i molekuli jedno te isto
bez ponovljene šare na tapetu dana
bez monotonije ritma noći
moje srce kuca
zavedno mirisima zore
ili tečnim dodirima žene
bačeno u tminu samoće
ili izneto na vrelinu ljubavi
na poljima nevesti
u providnim zamkovima snova
kao i u suvoparnom diktatu sveta
koji ga otima od tebe koja lebdiš i hodaš istovremeno
moje srce kuca
pijano od uzdaha
trezno od pogleda
negde u Parizu sam izgubio svoj dvogled
na Marsovim Poljima sve je tako blizu
ruke matematike izigravaju boga
u tek otkrivenoj formuli življenja
moje ime je x i nosim prezime zmiije
sasvim različiti dani tkaju moj magični ćilim
nikada nisam video noć iste boje
sloboda razlistava svoje oštrice
na travnjaku gde hodamo bosu
uplašeni i hrabri
tvoja ruka moja ruka kosmos
igra traje dok ispisuje pravila čarobnim mastilom
ukročena sudbina vara na kartama
dok punimo pećinu zvucima mora
otisci talasa za biblioteku razuma
svaka tvoja reč je jedan otkucaj
nestašnog klatna prskalice
i dok urezuju naša imena u vetar dana
jedna mala čigra
zauvek kuca na moja otvorena vrata

Meduza

Video sam tvoju kosu
kako preti stidljivom vazduhu
i maše nekim vodenim nimfama
tajnu poruku

Video sam igru na vetru
koji je zbunjeno dolazio
i odmah odlazio
sa tog poprišta sreće

Video sam tvoje lice
dotaknuto svetlom iznutra
ono je govorilo o stvarnosti
a ja sam spavao

Video sam snove
ujedene nemirom pramenova
kako rastu u tišini
ograđenoj mojim okom

Video sam kako nestaješ
ili nisam razumeo taj jezik
tek ogreban ludilom noći
ja sam nestajao

Otvorio sam oši
i nisam video svetlo
u kutijici za nakit
u džepu pustinje

Šta ne smem da ti kažem

Ja ne počivam u miru sveta
mir ne postoji
dijamantske kandže grebu po koži devijanta
koži koja ne ispušta krv
jer jeste krv stvarnosti
u umirovljenom pogledu
noći bez vazduha
taj zvuk vrisak stakla
oivičen pomamom i sprdnjom
u nemiru kapi vode
ili sveta što umire u mukama
u ustima svetlećih riba
u redovima za raznobojne cigle
na poljima nemoćnog maka
u stomaku svetinja
čovjek smrvljenih zuba
i kostiju od nagorelog papira
sa brojem na čelu
on istiskuje tubu snova
u konačno prljav vetar
on izgovara nečujne mantre
mantre bez snage što ne znače ništa
moderne molitve
starim bogovima
razapetim po svetim ekranima
u privatnim crkvama
gde sam te sreo odranog lica
bez imena kojim bi te mogli ščepati
ledeni žbiri jave
umesto brojeva razmenili smo poglede
dodire uzdahe zakletve
nevidljivi za zatvorske kamere

vodili smo ljubav u pozorištima
na trgovima
na zvoncima
frekvencija naših orgazama izazvala je sumnju
i pometnju među prodavcima snova
policija je zgusnula redove
i raširila mreže za odmetnike
ali je ljubav od nas napravila duhove
legende prepričavane u ludnicama
među ostarelim ljubavnicima
izrezbarene na poslednjim živim klupama
one progorevaju film stvarnosti
u kome glavni junaci jedu svoje noge
i mozak slučaja
ne držiš me za ruku ali me vodiš od vatre do vatre
ugljenom sećanja prekrivaš prozore
na šumama tajni šumama istine
čiji nas narod vidi
iako smo sasvim crni
u majci Noći
u prodiranju Meseca
u daljini
tužni gradovi
tope se pod otrovnim svetlom
sa uspavanom decom
i bezbrižnim očevima
san nikad ne prestaje
kažeš
i sa pesmom bola
vadiš mi srce

Moja

O moja veštice
ti sa prstima od crne svile
kojima stavljaš snove da gamižu po mojoj koži
sa usnama od crvene mađije
što me vraćaju u pećinu smisla
sa zubima od kostiju zvezda
što progrizaju kroz moje misli
kao kroz šećernu vatu iz doba razuma
sa očima od vlažne vatre
sa kosom od vražije trave
ona me uči dok me priprema

Moja kao dan među ljudima
moja kao život čija se kosa provlači kroz svačije prste

O moja zvezdo padalice
ti što vučeš moje želje kroz vasionu
sa svojim zapaljenim rukama
što prave gnezdo za buktinju sveta
sa jezikom od retkih ulja
što razvlači pesmu kroz moje snove
sa obrazima od peščanih oluja
kojima varaš moje misli
u vrtlozima osame one nikad neće saznati
kiša poljubaca i paketi noći
tvoja leđa satiru horizont
u luku spremnom za ljubav

Moja kao nepoznata reč
moja kao noge planina

O moja dvocevko vlažna
ti što bljuješ istinu u oči razuma
sa dovoljno baruta da digneš dan u vazduh
sa grudima svetionicima za datume
izgubljene u veštim olujama vremena
sa stomakom od severnih ptica
što greju što prže tišinu zakletvi
sa guzovima od novog kamena kremena
što pale vatru mojih dlanova
kojima oblikujem svoju nesanicu
uronjenu u tvoj nektar
i sve se zaklanja očajanjem
na toj pozornici bez uloga
na toj obali bez talasa

Moja kao napuštena plaža
moja kao nedovršen uzdah

O moja Meduzo
ti što kamenom moga srca stružeš postojanje
ja još uvek živim u tvom vazduhu
zaslepljen otrovom tvoje kose
zaveden vodom tvoga smeha
zaražen istinom tvoga bića
i onda kada sve utihne
i predstava počne otkucajima srca
divno sporih na veštačkom svetlu
udahnuću paru tvojih reči
i umreti ponovo tražeći svoje ime

Moja kao vreme bez vremena
Moja kao prostor bez doma

Probudio sam te

Probudio sam te
sa rosom na čelu
sa usnama razlivenim po jastuku oblaka
na nekom toplom nebu
čučala si kao da piškiš
kao da žmuriš dok se duhovi sakrivaju
iza vlažog kamenja
iza zapaljenog drveća
tvoja gola ramena su vodila ljubav sa mojom tugom
a tvoja kosa kao ludilo puteva
raznosila je moju želju po svemiru
gde su zvezde bile tvoji poljupci
a crne rupe naši rastanci
i dok ti kao dlanom
skidaš tu prašinu sa mojih misli
tu maglu sa mojih očiju
ja pokušavam da se setim šta sam ti rekao sinoć
koje sam ti zemlje obećao
kakve sam ti dvorce izgradio
i koje sam svetlo nagovorio
da te vodi po bespućima ljubavi
jesam li ti rekao izvini
moja magija ide samo do sledeće stanice
autobus-harmonika tužno svira
i umesto da nestanem u lepoti noći
probudio sam te
mислеći da treba nešto da ti kažem
da ti objasnim gde si
i zašto je nebo tako tamno
želeći da još jednom zaplovim po moru tvojih očiju
i udavim se u peni tvojih suza

sreća je lutanje po šumi tvojih trepavica
život je dubina tvojih crnih zenica
želeo sam da te zadržim
da te otmem
da te ne dam tim tvojim senkama
srećnijim od svitanja
pijanim od lutanja
kao da te té stranice ispisane tišinom
zaklanjaju od mog dodira
i ne daju mi da ti se isplačem na ramenu
da ti kažem da te volim više od pesme
ali več je palo
jesen je pala
i sneg je pao
i ja sam vrištao nešto što sam mislio da je tvoje ime
rebus na čelu večno mladog pajaca
mađioničara koji izvodi trik sa srcem koje nestaje
i kao neki veseli nedodirljivi karavan
probudio sam te
i ostao sám

Somebody's husband

You have enslaved me with your sex
Open fruit that smells like summer justice
That tastes like swimming
That burns like blizzard
Intoxicates like a hammer
The butt that holds the Earth

With each half dedicated to one pole
With strength to pull our bed from the storm
And so terrible rounded
For my nasty corners
With your fingers like smoke
Touching my inner ear
Playing your music for the people inside
Putting them to sleep
Having only me

With your eyes that open suddenly
In the second you say my name
In the second I decide not to die
And let you have me
For a second more

Then you freed me
With your love that lasts long enough
For seventeen lives
Spread around the time and space
Where my will follows
Your open lips

Kosa

Da li da počnem da te ljubim sada
strankinjo moja
dok treperava svetla pred našim očima
raznose na sve strane
živote kojih zamišljamo da nismo deo
živote začete u mislima cveća
i završene u masnom oružju
dve ponoći od beskraj
niz klizavu Knez Mihajlovu
otvaraju se haljine
sevaju zvezde
dlanova vlažnih od želje
trčimo niz magične početke odmrznute mladosti
tražio sam te u tvojoj zemlji od paučine
na morima od mesečine
ispod planina meteora
u rebusu reči
ali ti si bila negde i nigde
tek miris zatvoren u kutiju za sećanja
crvena haljina prebačena preko lebdeće stolice
i tvoje grudi koje se nadimaju kao tajna
dok udišeš dimove zabranjenog vulkana
negde ispod Ekvadora ispod srca
bio sam zaljubljen u tvoju kosu
i imao sam razloga da joj verujem
kada se uplitala oko mojih prstiju
i preko mojih očiju
kao veo kroz koji su sve sobe
svi klaviri bili roze
i svi prozori zauvek zatvoreni
i sve kiše samo moje

i kada te se sećam ja vidim krug
iz ko zna kog razloga on izgleda ceo
pratio sam te niz polja suncokreta
sačekivao te na obroncima bogova
u hemijskom podzemlju
u nemoj galami stakla
ne sećam se gde sam bio posle toga
moji su koraci prozivani
moji su snovi prosipani
po ogledalima po olujama
po jeftinim narukvicama od peska
po putevima od oblaka
po ulicama što zamuckuju tvoje tajne
po tračevima po krevetima
ja ne verujem u boga
boga mi marsovskog
htedoh da ti kažem
pre nego što zaspiš
da još uvek pokušavam da prevedem
poruke sa kineskih štapića
i proleća umirućeg sveta
još uvek uz svaku cigaretu
ja zapalim i sebe
tek da te se setim

Reci

Reci da si trava
i pokupiću svu rosu sa tvog lica
i tako pijan odneću te
u mozaike napuštenih gradova
gde razgorele vile donose poklone
vetru čiju sam adresu ostavio suncu
i čije sam trzaje zauzdao
u kočiju duge nesnosne
za dane ponosa
naših poljubaca
što pršte pod prstima mokrih sazvežđa
u ritmu nedovršenog puta
nedaleko od pogleda
oblaka na nebu mojih misli
sačuvanih za sledeću zimu
još ne obećanu
Reci da si more
i svim ću talasima dati tvoje ime
koje se menja sa penom
i prelazi iz imenica u glagole
i popunjava stranicu dana
požutelog od mirisnih uspomena
ne na vreme ili ostrva ljudi
već na treptaje krila očiju
u letu ka prilikama za ljubav
u magli koja postaje gorka
kada se u nju zaluta
na prstima da ne čuju svetovi
čarobnu mantru bola
što izvire tu blizu
ispod prvog kamena
pozajmljenog srca

Reci da si pustinja
i sve ću dine izvajane rukom oluje
proglasiti našim tajnim krevetima
i na jastucima od kamilhara
provešću detinjstva usamljenika
na našim rukama pisaću pisma
i ostavljati nedovršene zakletve
zauvek...

nikada...

sve...

i tužne ću marke lepiti suzama radosnicama
kada te osetim veliku i okruglu
u uglu nekog zaboravljenog sata
na lancu od tvoje tišine

i kose razmaknute pred prozorom snova

Reci da si tu

i pusti karamelu noći da ti se rastopi u ustima
i zazvoni svim rečima pomame
da te vodi po dlanovima mraka
čiji sam sastojak postao ne tako davno
progutavši jednu knjigu i dva staklena plamena
ja sam ti hrlio u susret bez sećanja
i isklesavši tvoj jastuk iz kristala dana
ja sam te čekao na crvenoj raskrsnici
okružen kasnim drvećem
mokar od nestrpljenja
zavejan koracima
osušen uzdasima
prerušen u pobednika
da zavaram žbire predrasuda
lovio sam tvoj pozdrav po otvorenom nebu
i tako sam postao nevidljiv i tvoj
kako samo šapat ume u proleće
kada si jednom rečju izbacila kamen
iz mog zbunjenog srca

Poljubac sna

Ljubio sam noćas
tvoje usne od meda i jeftine rakije
u mirisu logorske vatre
koji je tvoju kožu pretvarao u srčani opijum
ispod tvojih svećanih haljina
u svetu čiji sam jedini stanovnik
skupljao sam tvoje drhtaje
i sokove zrelog voća
i bar jednom u tom lebdećem momentu
ti nisi menjala lice
ni imena pod kojima te svet poznaje
dala si se
kupao sam te svojim suzama
onako pijan i bezuman
plav kao umiruća zora
tvrđ kao noć u šumi
ispred nepoznatog grada
sa čergom koja pulsira
kao srce oluje
moj život je čekao
obešen oko tvoga vrata
među sisama od obala nabujale reke
katastrofe svetova
nesklad običaja
tvoji poljupci kao priča iz davnina
gde se mešaju ljudi različitih oblika
i nose svoje trikove
po rastegnutom vremenu
duhovi što donose svetlo
i gaje male mrakove
u zemlji predivnog haosa
koja šalje poruke

kroz tvoju pesmu koja počinje sa Ljubavi moja
a završava se teškim ćutanjem
tvoje lice Ciganke
i oči veštice
veno mog crnog srca
otrove mojih misli
volim te
polako
ka večnom orgazmu
tvoja čerga nema prozore
pod kojima bih mogao da zasadim
drvo sećanja
teško od snova

Prosta ptica

Ta prosta ptica zviždi tvoje ime
dok kliziš niz ulicu Čudnog Drveća
zora se prosipa sa ramena kuća
i kao da ne vidi vetar koji te prati
prerušen u grane i moderno lišće
i papire prosute iz čajnika sna
koji nastavljaš levom rukom
nenavikla na zvona što presecaju dan
bio sam u zabludi kada sam video tvoja mala stopala
te otpatke prezrele noći
te šamare po obrazima bledog svetla
te žbire tvog vrelog rublja
jer kad gledaš zatvorenih očiju
sve su zvezde poređane po azbučnom redu
i lako je ne poslati telegrame
u poludele platane
i pletilje dana su tek crtice na vlažnim zidovima
kada još nisam počeo da merim vreme
naravno da se sve događa ODJEDNOM
moja kravata je vetrokaz
moja podlaktica peva
da li znaš da sam tu
da te gledam kako se prelivaš preko mojih kapaka
mada mi niko nije dozvolio da to radim
mislim da mi nećeš uzeti za zlo
moj tajni porok je da te izmišljam uvek iz početka
zavezanu u pertlu mesečine pa onda kako bude
malo si gola za moje prozore
malo si nestvarna za glagole
ta ptica te zavodi zviždukom sumnje
gde melodija preseca telefonske žice

okrećeš se kao da tražiš dokaz da si tu
i da ti je ime datum
ili još bolje čas dokazane krivice
oduzmite mu glas
i stavite ga u flašicu izbledeleg parfema
tri pršljena morskog vuka su već tu
a ja tek sada vidim plažu obojenu u zeleno
sa peskom od jestivih safira
i talasima od tvojih podsuknji
jer po navici bacaš sve sa sebe
kada me prepoznaš
kada me naučiš francuski
C'est étrange
kaže ptica lualica
ptica konopac
ptica duga
pokrivaš grudi poljupcima sunca
sagorela si još jedan grad
a ja još uvek ne znam
da zviždim tvoje ime

Hodam neoprezno
kao da razumem
instalirane ptice na tvom ramenu
nepokretne vertokaze ne krovu svemira
razdvojeni magijom stvarnosti
pevamo poslovice dečijim glasovima
to nisam ja kažeš ti meni koji sam ja
kocke iskaču pod našim nogama
izgurane divljim cvećem
i sada smo na livadi punoj šapata
oni kažu da smo sami
oni kažu da se ne vidimo
okruženi visokim drvećem smeha
sa iglama koje nam prošivaju srce
čekaj to je tvoje
ili je ovo moje
ili su to jastuci natopljeni senkama
koje čekaju da se zalepe za snove
pozajmljene iz kiše
preko puta sumnje u smenu dana i noći
ili noći i noći kada je proleće
razbijamo nemirno ogledalo mesečine
i večeramo sendviče ponoći
razmeštaš zvezde po svojim očima
dlanovi ti trepere
vodimo ljubav kroz tunele razloga
i ona nas vodi kroz orgazme svetla
u jednom gradu što se ogleda u nebu
neko je sakupljao klikere zaborava
i ti me se sve manje sećaš
svi prozori su razbijeni

sva vrata odškrinuta
imena otiču niz ulicu u kojoj si rođena
kažeš sanjala si da si tamo rođena
i život što počinje jednim poljupcem
kad otvoriš oči nećeš znati ko sam
dodirnućeš obod mog šešira
pokušavajući da prizoveš utekli san
jutro pada kao teško sečivo
na suvo drvo nade
da li je moguće da sam sve sanjao
još te osećam pod vrhovima prstiju
na vrhu jezika
tamo
prolazi karavan oblaka
vetar ih nestašno sapliće
jedan ima oblik tvojih grudi
drugi otvara usta kao da će nešto da kaže
naručujem kafu iz obližnjeg parka
i doručak sa severnih zidova
kap po kap jedan nestvani svet
puni svoje grube ulice
i ti više nisi tu

Sećam se

Sećam se
kada ti je pol mirisao na jagode
i širio se kao vulkanski oblak
oko moje napisane glave
i usne što su kao obale reke
vodile moje korake ka moru sreće
u čudnom ritmu kiše
tek otvorene

Sećam se kada su tvoje grudi
bile prvi sneg koji sam video
u pustinji stidljivih pogleda
i zimi bez računaljki
ostavljao sam svoje poljupce
po toj lakoj belini
i mogli su se videti tragovi
kako nestaju ispod leve obline
u srcu lepote

I tvoji guzovi sećam se
naopačke su se nudili svežem danu
čvrsti kao timpani tog praskozorja
gde su moje vesele ruke
hvatale zvuke udaljenih afričkih sela
lavovi od snova
žirafe ludila
grizao sam vlažnu zemlju

I tvojih očiju se sećam
dva meseca na platnu svemira
i kome sam spajao zvezde za tvoj tihi dom
sa lampama od nebula
i prozorima od crnih rupa

koje su gutale nežne reči
ustima od nehata
ustima od igre

A onda
belina je pokrila tvoje lice
neponovljivi talasi pomešanih zvukova
cepali su more na sitne komadiće
tako da je nebo zbunjeno
napustilo srećne kolenke
i svi su ždralovi pomrli
u otrovnom dimu tišine
gde ja POSTOJIM
samo kad ŽELIM

Tišina

O ljubljena tišino
ti što uplićeš moje nerve
u njenu noćnu kosu
razlivenu po jastucima tuge
ti što rasipaš moje misli
nevidljivim mastilom sreće
po njenom čelu od alabatera
ti što loviš njene oči
dok lutaju po snovima
satkanim od ludila želje
ti si moj zatvor
tišino nesnosna i draga
iz kojeg ljubim njene vrele usne
njene zube od oštarih kristala
njen jezik od jegulja
ti si sva moja snaga oko njenog vrata
zagrljaj bičeva njenih ruku
splet korala njenih prstiju
i ponos njenih ramena
i njene grudi od snega
i njene grudi od drhtavih mrmota
ti čuvaš na svojim bezbrojnim dlanovima
za mene slepog imena
tišino jedna neprozirna
što pokrivaš njen stomak od pustog ostrva
njen stomak od praha gradova
koji udišem kroz pore sećanja
na njenim beskrajnim leđima
gde svemir mirno počiva
tamo si uvek najteža
tišino nemira

tišino nesklada
sve do njenih guzova
belih afričkih boginja
i njenog anusa od tajnih pećina
i pičke od vlažnih litica
i cveća čarobnog mirisa
pičke što plovi po morima
u potrazi za lukom dodira
u praskozorja spajanja
tišino najbolnija
što sa njenih kamenih butina
skidaš reči pomame
i kolena ždrebice
povijaš tajnama
do vidljivih članaka ispod velova
neizrečenih zakletvi
neotpevanih pesama
i prstima na stopalima
što golicaju nebo
u vrisku vremena
tišino oplakana
i uspavana
magijom gluvog doba
izgubljena

Deus Anonymous

To more u mojim venama
sa talasima oštrijim od snova
sa strujama dužim od pogleda
izbledelo u peni sećanja
smanjeno u sočivu dodira
to more što te doziva svojim olujama
i letećim ribama na zlatu sunca
sa gradovima bez svetla
sa knjigama bez reči
to more bez imena
u prokletstvu mena
ja se zovem Četvrtak
i pokisao sam do bola
sve mi se ljulja pod nogama od slame
pred očima od šuštećeg papira
otvaram srtnicu 147
i prelivam jedno more u drugo
jer ništa drugo ne znam da radim
ukosnice od srebra
uveče postavljaju sto za dvoje
ja sedam u svoju senku i čekam
more valja zaborav
poludeli mesec zaklanja vidike
još golu milju i ljubićemo stene
sirene će nam pevati uspavanke
da li se sećaš
tražli smo vodu štapovima
i našli jedno drugo bez odeće smisla
ruke od čelika i vatreni dah
zgužvao sam svet jednim pokretom
dok si me ljubila očima i peskom

moj bog je lomio brodove
i čerečio oluje
kako si me samo zvala u svoju postelju
gde nisam mogao da te nađem
a da se ne pretvorim u ajkulu
što zubima zvoni na uzbunu
sasušena vekovima samoće
uzdah tiši od zore
što se razliva po maloj Kanadi
i vadi mi rebro po rebro
na mirnoj plaži sam ugledao otiske stopala
trčala su ka meni ali ih je talas obrisao
pa nisam baš siguran
nisam baš ceo
u plaču ukradene zemlje
sakrivao sam ožiljke-uspomene
klizio sam niz bele stene
ne bih li mostove
ne bih li planine
zavio u platno i potkazao ih vetru
možda me je neko čuvao
možda su me čuli kako zaplicem jezikom
dok pokušavam da te dozovem
poezija kao uže puno čvorova
kao nazubljena oštrica
raštimovan klavir
krivila je moje lice
i ostavljala alkoholne udice
po mojim usnama i obrvama
to platno se zatezalo u očaju
žudeći za mojim jaucima
ali od kada sam završio sa pevanjem
nisam više imao glasa

ni za molitvu ni za viziju
da nosim medveda na grudima
da letim pod pocepane oblake
svet je naopačke
i ja tu ne mogu ništa
sajlama svojih misli i ruku
kidam zvezdanu paučinu
u bezimeni svemir otiču moje suze
nema ogledala
detinjstvo je izgubljeno
gde god nađeš zgodno drvo
obesi po jedan život
da slučajni prolaznici
svako na svojoj strani ulice
konačno pronađu temu za razgovor
dvospratna kiša zamisli
ja sam ta vrata otvarao bez ključa
izborani kauči
jeftine berbernice
više niko ne kupuje razglednice
srce grada je prestalo da kuca
ne vide se tvoji prozori sa mesta na kome stojim
i kao probušeni krčag izlivam ostatke mora
po zaboravljenoj ulici
kleči istino moli za oproštaj
oštre kapi cepaju boje
brodolom je
i nikom ništa
kratkotrajna memorija izmiče stvarnosti
samo znam da sam jednom baš ovde bio živ
od mene se tresla zemlja
i alapače su ostajale neme
i usamljene kao leto

putujući vašar je pakovao svoje šatre
dok je iz šešira kao slučajno
izletalo jato albatrosa
svojim moćnim krilima su crtali i brisali horizont
i u kući straha pronašli svoj zanat
molitve su odjekivale na tom klizavom doku
na jeziku magle
na pismu mraka
i kada šestarom presečeš po karti razuma
i izračunaš azimut u odnosu na crnu rupu
dobićeš tačnu putanju ka
još dve reči i
ne znam gde sam

When I had it, it had me

Shattering windows along the way
Windows that don't see
So clean in their purpose
To imprison my purple scars
Like a storm of melted glass
I am running
I am coming to you
Bringing you scratched out names
Of your favourite dreams
Listening to screams on a blue surface
I am crying your confusion
Heavy obsession with multicolored worms
Sealed lips of a mistaken day
On the calendar of wishes
Where you've circled my name
Instead of your submerged conscience
Dragged by an eyelash
To the door of your infancies
I am giving my palms for a small wind of sorrow
Wrapping you in paper cloth
Putting you in my breath
I'll go traveling around your nose
If you'll have me
Naked water of mine
Sacrificing your skin
You are shutting the storm down
Opening the light of heart
For my blindness
For my excuses
That fly me back to my prison
This time without windows
This time without time

Vračara

Ona svojim snom razvija velove vremena
i igrom pogleda podmeće karte zaborava
pretnju jutra odnosi kletvom
iz šolje za kafu izvlači krišku dana
sa dlana odnosi strah
u lebdećoj sobi nemira
ostavljenoj ogledalima
da prenose slike kroz proleća
ona češlja sudbinu
jezikom ljubavi i jezikom besmisla
zbog kojeg sam izbačen iz škole
u kojoj su njene prekrštene noge
skrivale tajnu budućih klovnova
ne budi smešan rekli su
ona ne zna da diše
i njeni prsti na magičnoj kugli
ne love više usamljene planete
ali ja sam čekao
ispred Zvezde u pola noći
da je odvedem u magiju svetla
gde vozovi prolaze naopako
gde oblaci vole cveće
zalivajući ih nežno oni šapuću čaroliju
čekao sam dovoljno dugo da bi ona došla
i pokretom ruke promenila boju moje kose
neće te naći neuke cevi rekla si
i niz dugačak hodnik od stakla
skliznuli smo u stvarnost

My poetry left me
on the tiny wings of doubt
took the pen from my soul
silver from my tongue
tears from my eyes

Every word became a cloud
on the palm of harsh reality
without meaning without sound
just a riddle
in a moment stretched thin

It stopped conspiring
in a language that we once made up
in feelings I once felt
on skin once tattooed
with letters of beauty

My poetry left me
in white silence
in barbed loneliness
with my feet on the road
full of empty signs

Oda kiši

Volim te kišo
kad ljubiš talase od srebra
i travu od jeftinog zlata
kad spiraš istinu sa mojih ruku
i rastvaraš njen kiseli osmeh
tvoj beskonačan dodir leči nesanicu
ispravlja leđa leptira
laže koralne kolone
i kad otvorim dlan
ti čitaš sudbinu
tonom ravnijim od požude
volim te kišo jer padaš
i u svom padu ne haješ za kraj
i svaku dušu vučeš sa sobom
omamljena vrelim vazduhom
dok uspavani vetar
bunca njeno ime
Da samo znaš kišo
kako je moja patnja beskrajna
kako su dela ljudi postala nevažna
ne bi se libila da me išibaš
i ne bi hodala oko mojih rana
kao po polju izrovanom minama
uđi u moje kazne hladna
sa osmehom ubice
sa crnom rukom sudbine
krhotine stakla i krhotine sna
u tom grotlu vri poezija
na tetoviranom licu meseca
ili u igri školica
prvi put među nogama

jedna slika beobaba naopačke
jedan klavir bez glasa
i hiljadu života u memli trenutka
Iz svake kapi prelama se novi svet
volim te kišo jer si dosadna
jer zaustavljaš vreme
usporeni pokreti na zidu zatvora
i mišolovka slobode u uglu oka
da li me sanjaš u lepim papirima
ili samo gledaš padobrane kako nestaju
u džungli hipokrizije
na obogaljenom satu
nekih kancelarijskog crva
koji se hrani tuđom nesrećom
tim saćem izumrlih pčela
prijatelja fracuskih poljubaca
prolazi povorka leševa
oni nose živu pticu na rukama
na groblje života bez prestanka
u note pijane od rastanka
Ti si krv pesnika
kišo bez razuma
bez namere puna dodira
glas ti je šapat vekova
beskajni niz slogova
bez razloga i tačnog rasporeda
bez mašinskog boga
i naglih prevrata
presečenih vratova brojača stanica
i devojaka nateklih usnica
što šetaju duž tvojih obala ogoljenih članaka
raznobojskih glasova
ljube se vile ponora
sa magijom praznih rovova

udova teških od cvetova
plastičnih svetskih čuda
ne dam te majko svetova
silovanu i umornu od ratova
moj dah je sirova pustinja
iz koje deca na svojim rukama
donose pesme nemira
Kad staneš za tren
svemir skapava bez vode
i putevi nemaju volje da ikuda vode
još vrela ognjišta
šire zabranjene mirise
gase se vatre poroda
bude se jezici magnetskih zmija
godišnja doba u kovitlacu
čamac se ljubi sa hridima
pogledaj to more
sa svim tim glavama
što mudruju međ talasima
i lome liniju horizonta
te pozornice umirućeg sveta
bez glumaca i kulisa
dan je za njega sahrana
izopačena stvarnost
maramica drhtaja
nekoliko novčića iz džepa slutnje
da neće biti novog dana
pokisla obala

Svi nervozni putevi odavde do četvrtog beskraja mogu da se spoje i odvedu me do polarnog meseca. Kiša ne prestaje, kiša ne pada, jedina razlika je u osmehu. Vidim kako si se naslonila na načuljeni telefon, na zamrznuti lampion, na trag svetla u kutiji šibica. Volim te kišo jer si uspavana, i kao zaraza postojanja razvlačiš slogove svoje molitve, razvlačiš ruke hrastova, osmehe

klupa i umornih putnika, napijaš cvetove do ludila, i jednu senku vrednu pomena ostavljaš zauvek u mojoj kosi, u tamnim šetnjama, mirisu vođenja ljubavi, na vrhu oblaka. U tom trenutku ti prestaješ da budeš voda. Ti postaješ razlika između svetla i sna, između lutanja i straha, između praznih stolova, između gradova. Bez obašnjenja ti izdaješ naredbe vojskama, ocene đacima, lekove ludacima. I više nema razlike u jezicima, u formulama, između polova. Ti brišeš svaku grešku ekrana, svaki opušak, svaki mig. Volim te kišo jer si velika i blaga, čak i kad bičevima svoje ljutnje rasturaš krov moga postojanja. Neonski vozovi izleću iz šina, ka suvim dolinama smrti.

I kada upregneš svoje oblake

kišo sumnji

kišo razvrata

u oluju mirisa sa istoka

u drevne građevine i nove paljevine

karavani nose drveće ka moru

i ptice-lovci kopaju oči zalutalim turistima

kad zalutaš u pustinju

kišo soli

kišo peska

bežiš li natrag u puteve vetra

ovde je nekad bila prašuma

i ples se nastavljao zorama

taj ljudi ples afričke smrti

gde su plesači u transu

ostavljali svoja rebra za žrtvu

i brodovi veliki kao planine

osvajali su tvoje reke zaborava

u jesen kada se otope reči

ili bilo kada u pratnji noći

tvoji će pljuskovi nositi život

niz slivnike današnjice

Padaj
kišo moja dečija
na igračke od magle
na neokrenute karte tarota
na raspored zvezda
i red sedenja u učionici
u spavaćim sobama sanjara
na praznim pozornicama
sakrij sva uplakana lica
i obriši korake sa zalutalih ulica
padaj večno kao ljubav
na ljubavna gnezda
na oluke pobede
što pevaju pesmu mira
na ruke koje drže strah
padaj na pepeo
na neotvoreni cvet poverenja
na svaku reč koja nešto znači
na svaki pogled koji gori
na nebo što menja boju
i sunce koje te voli
Kišo moja
neću ti reći ko sam
jer nisam
uzmi me kao popodnevnog ljubavnika
kao ugriz pauka srca
kao jeftinu ogrlicu
prelaz preko ulice prepune dalekih života
kao istinu koja laže kako zine
i pticu koja ostaje zauvek
jedro koje nestaje na pučini
i postaje na pučini sveta
raskupusanu knjigu zauvek zatvorenu
za čitanje naopačke

za učenje napamet
knjigu u kojoj se jedna reč ponavlja u milion značenja
i sve reči znače isto
kao jezik zrikavca
neumoljivo oštar na tvojim venama
Reći ću ti tajnu
kišo noćnog kupanja
kada zaviriš u moju postelju natopljenu nepoznatom krvlju
i kada vodeći moju ljubav zaustaviš vreme
kada izbušiš moju kožu svojim kiselim poljupcima
kad potopiš ovaj ružni svet svojim rekama
svojim morima nepraštanja
reći ću ti njeno šifrovano ime
veličinu njene donje usne
i adresu njene kože
da nekada u dokolici
potražiš njeno lice
i ispišeš na njemu istoriju
jednog vodenog svemira
koji se skuplja
i odnosi svetlo
iz dubina nesanice
iz tvojih dubina
kišo moja
prestani već jednom

Bele noći

Ah kako je divno leteti
kroz oblake od lakog paradajza
i šume od notnog papira
kroz večne poklone lišću
i čiste stranice knjige koja diše
kroz mačije oči na krajputašima
i bolne predele crvenih planina
kroz šarene salvete i mirisna pisma
kroz drage otiske prstiju
i večernja zvona u čekaonici

Kako je divno sedeti
na beloј fasadi kuće koja cvili
na verandi od bambusa i vode
na dlanu vetra koji spava
na koricama sveske koja čuva tajnu
na okruglim autobusima koji nestaju
na zamišljenim tanjirima
i probuđenoј mesečini

Kako je lepo voditi Ljubav
na ohlađenim šoljicama
i veselim odjecima oluje
na tek zasađenim ulicama
i biciklima koji predu
na fotelji koja raste
i kišobranu koji poleće
u vazi sa osušenim cvećem
u metrou koji ne postoji
u mislima koje zuje
u čašama punim mora

na stolu od jelenskih rogova
na izmišljenom putovanju po brdima

Kako je lepo ostati nasamo uveče
kada noć pojede poslednji autobus
i ogedala se zamute od stida
kad nestane zidova
i zalutaju prozori
kad se istope čaršavi
i učute jastuci
kad se ugase cigarete
i savlju kašike
kad polude zavese i potonu ničiji brodovi
i poraste nemir nečijeg prisustva
i ti
ogledavši se u mojim očima
sakriješ svetlo u male monograne
koji stražare nad našim usijanim snovima
čitave bele noći

Date was set for your new eyes
Singing started in the afternoon
Small birds started emerging from your pillow
And air bled on your crimson shirt

Provoked by the ritual of lost ducks
Forest screamed your favorite song
In languages that have never been born
In key that have never been used before

Closing your eyes makes day oblivious
And it passes like a river through your hair
One closing the shatters of your heart
And the water promotes your insane dream

Falling in the pit of your sorrow
Small animals commit to their fait
And just before they flee from the sky
They send kisses for your firm lip

You are letting little time to go by
Easing the grip on its elastic skin
While watching circles making love
Your pebble jumps in the rhythm

Breath or not breath in your airless home
Imagining touch is not an easy game
You are shaking, you are shivering
Waiting for the storm to take over

And then the blasting thunder
Makes you bite your lip again
You remember my name backwards
Without calling for help

You came...

Kad pozoveš prijatelja

Kad pozoveš prijatelja
i kada sva sećanja zazvone čokoladom
kad se otvore prozori na nebu praznika
kada samo glas izađe iz čarobne lampe
pomisliš kako je lep dan tamo
kako su veliki ti oblaci za spavanje
u rasutoj pomračini od kristalnih igala
koje te zovu na kafu svojim zvukom sete
gde nema večernjih odela
na bezbojnim manekenima

Kad puštiš da prsti tišine
ispisuju rime između beznačajnih reči
osetiš maglu u njegovim očima
osetiš mastilo nenapisanih pisama
i vreme koje se uhvatio za zidove daljine
kao raznobojne alge koje sanjaju leto
i ulice pokrivenne koracima koji te traže

U potrebi za izmišljenim smehom
rađaju se klikeri
rađaju se ljuļjaske
i glasne knjige koje ste delili
kao sendviče detinjstva

sve je isto kao pre
njegova mladost je stvarna
njegove reči crtaju krugove
pastelama istine i sećanja
po prekratkom papiru
koji ste nekada zajedno
pravili od usput pronađenih reči

i dimova poslednjih cigareta
pred san ničim izazvan

Doppelganger

I dreamt about myself
In my final suite I was walking
And I spoke to my other self
In my own language
That sounds like rust
That sounds like rain
Turned into a picture of you
Sitting in a cloud
Opening my mouth
With your silver tongue
Cherries for your blinking eyes
And running elephants
For your open knees
You make love to water on the roof
You make love to air in the bush
And everything is the same before you come
And everything comes before you
In the big orgasm of woods
In the big orgasm of roads
Where I travel in your mind
Relaxed in the rumble
Convulsing muscles
Flying tears
My heart has broken its cage
And drops onto the lip of day
With the smell of grapes
With the taste of snow
In the final prejudice
You open your hand
And let the armies of butterflies
Cover my eyes

Neviđeno plavo

Ostavljam te u neviđeno plavom
u drhtaju ruke koja drži pero-pištolj
i čipci pogleda
nedotaknutom horizontu
na okamenjenoj tišini
i zaustavljenoj reci
ostavljam te prašini i zvezdama
predmetima i navikama
prostim komentarima
i teškim rečima
vodopadu sna
i magiji jave
ostavljam te usnulu
ostavljam te gorku
u kafani za stolom dve očišane kašike prave buku i ubrzo
im se priključuju čaše i zastave vračara i knjiga sa imenima
nepostojećih ljudi mala okrugla sveća crnog mirisa i šapat
čarolije prosute po skupocenom stolnjaku od noći
belu kao sreća
meku kao plač
zadavljeni kišobran bez vlasnika
i levi deo kiše
suvu kao pola sveta
koji izmiče pogledima pokeraša
ostavljam te netaknutu
u celofanu neuroze
u zavičaju elektrona
policij prepunoj snega
kada smo zajedno jeli opalo lišće sa tanjira zore
ne znajući da je jesen izdahnula na putu za Karači
na rošulama

i mirisnim maramicama sa inicijalima neke druge stvarnosti
(ti i ne znaš da imam ime i stakleno oko planete)
ostavljam te
u zagrljaju onih koji te mogu videti
koji te mogu razvući po trotoaru kao brojalicu
i nositi tvoje ime na opasaču
gumena čigro
sa svetlo zelenom krvlju sutona
ti ne prestaješ da kružiš mojim zalivom
od prvog do poslednjeg svetla
od zvezde do zvezde
gde je moja želja rasuta
i poput doboša maršira niz sećanja
na tebe
ostavljenu na prozoru koji plače
u spavaćici od paučine
sa prstom uperenim ka dalekim vatrama
koje kao da me se tiču

Putevi

Ne znam svoje korake
Niz usne stranca što krivudaju
Niz tanku dlaku dana ispred nas
Upletenih razuzdanim vetrom
Nemih pred otvorenom ružom uzdaha
Samih u gomili dodira

Zavese padaju na oči predgrađa
Koliko puteva sam te zamišljao
Kako vijugaš snom šuma i reka
Kako razvlačiš moju stvarnost svojom igrom
I budiš me svojim uspavankama
Svojim prstima od gorkih trava

Jesen je bez jeseni
Jesmo li zavoleli svoja detinjstva
Glave svojih zamišljenih prijatelja
Zatvorili u putne torbe vremena
Sećamo li se vrtloga kose ljubavi
U kojoj usnula boja želje
Peva poslednji stih
Naše zaboravljene pesme

Zažmuri opet
Ovoga puta
Moji prsti
Neće promašiti

Sonata

Počinje u mekanom saglasju tvojih butina
Kao udaljeno zvono bicikla
Ili brodić koji uplovljava i isplovljava
Ljubeći se sa vetrom
Na dnu plaže

Zatim se razvija kao negativ noći
Sve više svetla na tvojim usnama
Na tvojim usnulim sisama
Što udišu uzbuđenje novog dana
Prvog i poslednjeg u beskrajnom nizu
Biserne ogrlice

Ritam
Kao ptičica rešena da se provede
Skakuće leti napred nazad
Loveći neprestano tvoje osmehe
Kao suze sa lica klovna
I bešumne pejzaže u prozorima koji pevaju

Zatim dolazi rasplet
Boja kose sakrivena senkom
Bez odmora na prelivima svetla
Bez dovoljno reči da se oduzme istina
Na stanici kroz koju proleću vozovi
Nema vremena

Gradi se kreščendo
Zvuk postaje kolevka
I proliveni sedef fotografiše slutnju
Tvoje ime peva senkama na zidu
I to živo tkanje me doziva
Da stavim glavu u tvoje krilo
Nemira

O

Oblak pruža svoje kišne ruke
ka uzavrelom moru i nepoznatim gradovima
u mislima pajaca osvane ponekad tužan
kad istopljena stvarnost prekrije kolač snova
kad zahladni ispod pazuha smisla
ili negde gde si ostavila otiske usana
na prozorima od presahlih želja
niz koje se neumorno slivam
znajući da putujem ka slivniku reči
koje si odavno prestala da razumeš

Oko strele se otvara na hiperboli tuge
da li će završiti na ružnom tatuu blizu moga srca
kao grudva snega niz beskrajne obronke
ona skuplja mesta na kojima sam te ljubio
i postaje bezimena planeta
izgubljena u vakumu izvan nemira svemira
izbeglica iz ratova besmisla
otkačeni balon u potrazi za vetrom
dom za sećanja i snove
koji tražim kroz crne rupe stvarnosti

Ogledalo stvarnosti se krivi
tamo gde sam zamislio da prolaziš
sa svojim srebrnim velovima
sa svojim tabanima od peska
nosila si knjige pune tužnih reči
koje su ispadale i brisale boje sa jeseni
i gasile vatru koja ti je jurila u zagrljaj
bonbona rastvorena na kiši bez ukusa
kreda na kišobranu koji nestaje iza ugla
dlanom sam ti obasjao stazu
da ne zalutaš u susednom svemiru

Odavno ne posedujem svest o gradovima
istanjila se linija pešačenja kroz ulice raskola
ulice natekle od koraka i vode
od kojih neke nose imena heroja nesanice
Anabela mojih skitanja
kada sam foto-aparatom krao trenutke odustajanja
tvoja kolena u duploj ekspoziciji
na travnjaku bez gravitacije
gde se ljubav vodi bezbrižno dečije
klikeri smeha i zaverenički lastiši
gaćice dana na prozirnoj školjci
ugravirana ptica na čelu pesnika

Očaj krši pršljene nade
puzeći otvaram otrovne gejzire
nebo se i dalje cedi niz moje vene
a veče se savija u rolnu bola
smireno pupušena ona može izazvati ponoć
a onda su sva vrata otvorena ka beskraju
gde se lenjo proteže učenik sunca
izbledeo na vetru pogleda
on ponavlja pesmice iz tajne knjige
čarolije za nasumce poređane dane
u kojima hvatamo plave ptice u naše kišobrane
i pravimo reku za umorne karavane
negde pred kraj ti me držiš za ruku
i pretvaraš kamen u postelju
noć u morsku penu
ružo dodira
vatro vetrova

Od kada te nema
stalo je zvezdano klatno
na groblju logičkih zaključaka
matematički netačno poređanih ugriza

od kojih umire šarena reka misli
bude se proplanci na tvom stomaku
gde jezikom tražim blago agonije
pod svetom što se davi u mulju intelekta
ispravljene vijuge pred kapljicom krvi
ti svršavaš van istine
i moja sreća guta moj ponos
dok te posmatram bez teleskopa
u blagom potopu dolina istine
nagovaram dane da te nose do ušća
ka periskopskim dubinama smisla
buro uzdaha
u kavezu magije

Odlazim niz pramenove duge
neprimećen od žbirova jave
O kao oko magle
O kao osvit zore
ili kao opklada
ili kao opaka sumnja
ovih dana mi treba malo više stvarnosti
da se pridržim dok ključa besnilo
u okviru prazne slike
u osami navika
uvertira za nacrtane puteve
na kojima se gubim kao da je oseka
otvaraš oči dodirom dosade
višeš da ne postoje bezbojne kiše
i dan propada kroz rupu noći
hoću li te naći
oluja

Epitaf

Prestao sam da razumem
zakopčan do grla predstavljam ohlađenu mumiju sisara
vrste koja jedva da je nekada živela u vazi s cvećem
u polarnom mraku

dozvoli da ti prenesem pozdrave
od somotskih kaputa isprskanih morskom penom
tamo na plaži koju si ubila jednog dana
jednog određenog dana u zaboravljeno vreme priveskom za
ključeve

kao da su te zaboravile tuge
i izduvali se baloni snova na travi ograđenoj trepavicama
ti ne patiš kao da si od snega
u noći u kojoj su posustala sva objašnjenja ludila
zujale su pahulje tačno dva poljupca
ili šamara koji su otišli niz potok u neko toplije svanuće
gde te nije bilo

Istog trenutka nebo se nabralo
i čekalo da zaboraviš prstenje
noć je htela da pokosiš škole i fabrike
a ti si negde utopljena zvukom zatvarala oči pred izobličanim
licem

i nisi me sanjala
poljupci kao sapun potkradali su istinu
a bila je tako lepa
i pre stotinu snova
I pre dva minuta
prestao sam da razumem sva njena odustajanja
ne umem više da kucam na vrata
vidim sam koprene od paučine
tiho kao predstava u lutkarskom pozorištu
u kojem lutam okačen na ludi svećnjak preliven vinom

i osvetljam lica za koja sam mislio da više ne postoje
dani su kao upaljena svetla izašli na ulicu pozajmljenu od
mornara
i dugo prećutkivana katastrofa isplazila je svoje jezike
govori vertikalno
kao da zaustavljaš vreme
tvoje su ljuljaške ograđene žicom
tabloidi te gledaju okom beskućnika
jesi li ikad pomislila o visini plamena iznad Beograda
u trenutku kada prolazim pretvoren u ugalj sopstvenog smeha
znala si nekad da tražiš poraze u mojoj koži koja te je upijala
a danas
tvoje su se oči skotrljale niz padinu skrhanu od bola
tvoja usta su se zatvorila negde iznad putokaza
i nisi mislila
da prodajem svoje srce zlatnim gezirima nepristojnosti
I nateklu neposlušnost između redova svetlosti
na levoj polovini moga lica
poput žonglera puštam niz vrat i ruku
čiji zgrčeni prsti još uvek drže pero oštro kao dijamant

Ja nikada nisam umro
samo sam prestao da razumem
malo noći koja uklizava u moje grudi svojim cipelama od
mesečine
i delić jeseni koji škilji i pomalo podseća na usamljenost
prijatelji i neprijatelji

Gold lining on my polluted day
Somewhere close and far
Sometime then and now
Like a foot on crossing
Where wolves are dining
Replicable memories

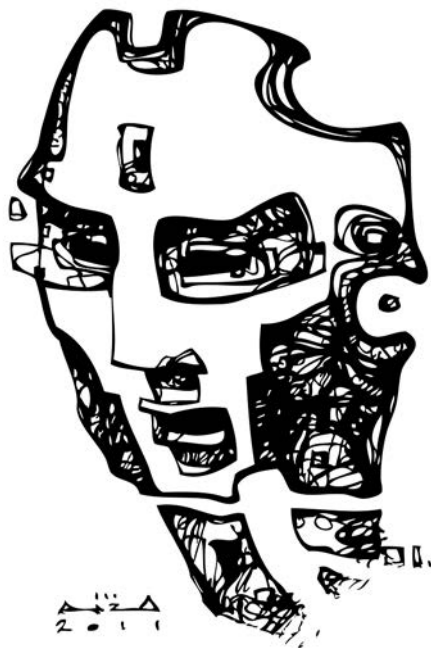
Afternoon in Slovenia
I live there in burning beds
We broke the sky
Enslaved the movements
On hanging words
My beliefs are dying
Your eyes

Saying your name
Brings the silence in my heart
On the back of an impossible train
Running through my veins
With speed unmistakable poisonous
With texture of an old voice
Terrible sad

Autumn is the summer
Their light is my prison
In the description of someone's first word
There is mistake in colour
There is a hole in the floor
In the semiprivate heart
That contains our blood

Your fingers through my fog
And here it is again
Stories of making love
When we don't make love
Ins and outs our destination
Our destiny held
By a pair of sharp teeth

Watering day
Palm runner

Kad budem veiki i zao

Jednom
kad budem veliki i zao
sve će epolete poleteti na mesec
i moji prijatelji
 Češalj i Truba
pričaće ti o usamljenosti
o beloj kadifi koja se cepa
i čiji delovi postaju ptice mog rođenja
zamrznutog na minus 30
kao slatka tajna
pričaće o tebi
kako si rasla i postala planina
prozebla i lomljiva kao vlolina
sjajna kao kocka pameti
i razuzdana kao kuhinja u kojoj se rađaju blcikli
podešeni za večiti led
pričaće ti o procvetalim tepisima
o brižnoj noti koja ih slaže u očaj
o maskiranim ulazima koji su te zaboravili
o teškom Suncu sa mojih ramena
i tankim izletima
u kojima sam te video kako nosiš peteljke jagoda
još nerođenih te zime kada sam skrenuo
levo do naličja jednog izloga
i gore do kolena bandere koja se smeje
Pričaće ti
tvoje ime
koje si zaboravila u pustinji noseva
koje si precrtala tamnim flomasterima moga jezika
hiljadu puta čućeš priču
o početku stvaranja minduša od papira
teških kao poslednji voz za Tuluz

ili polje pšenice koje miriše na laž
Možda će oni prećutati
ali ti ćeš sigurno misliti da si čula
kako otvaram knjigu tamo gde spava vreme
i milijarde milja šćućurenih u smešni zvrk
bez oslonca i kaputa
čućeš kako grane zapomažu za vetrom
i znajući da sam ih ja tome naučio
volećeš moju magijsku veštinu
da izmišljene događaje pretvaram u zidove lavirinta
za svoje odbeglo oko
za svoj foto-aparat u ludačkoj košulji
za samo jedan minut tvoje prisutnosti
u žutom plaštu mojih svitanja
I tada
kada mi porastu zubi
videćeš poslednju masku mog ludila
i kao što plaču karnevali
i pištaljke na stanicama
sa tvojih čaršava padaće poludela rosa
i kao mastilo slivaće se
po tvojim nemirnim grudima
U tri posle ponoći
ponovo će biti isto leto
slobodno kao retka biljka odbegla iz herbarijuma
pretvorena u prideve
koji me umesto crnog automobla
odvođe u svetlo jednog sasvim veselog dana
koji mi nije rođendan
a pun je skaćućih poklona
koji mirlšu na tvoje plemićko dupe
zbog kojeg sam postao ublca balona
porastao kao drvo trešnje
slušaću kako ti
dani govore o ljubavi
tražeći moju senku

Opening

...the earth so badly burned
that my feet sang the song of lost beauty
and my lungs rushed in the smelly air of freedom
where you were
transparent like a dream
ripped out from the eye of dawn...
To take you means to fix you
or to let you go ahead
with your shameful song
about carrots and fallen leaves
in the desert of my smile
somewhere between 10 and Africa
collision of tears
down my washed out body
Worlds eclipsed on your cheeks
surrendered on the broken arm of my will
hearts that beat on your command
with your cries
with your pleasure
You left a message somewhere in time
for time to read it
when time comes
if it comes on time
Treasuring my vomited truth
I turn my back to living
I turn my back to consciousness
and slowly
like a page of an unwritten book
I open your eyes

Ogledala

Na morskome dnu
oteta Parižanka sanja
dva osmeha u ogledalu srca
kuda su otišli mravi
i jesen kojoj je splela prste
u ponoć
na bregu
to su sve naša slova
pogledaj obline tih noći
tiha su ta sedišta snova
ni jutro ne zna ko će te uzeti
slobodna usta grmlja
takoreći
ti si moja reka

Pisaću noćas po tvom telu
oštrim perom ptice grabljivice
mastilom crnjim od noći
da se vidi u svemiru

Pisaću stihove i bajke
i recepte za spore otrove
što krv pretvaraju u vino
i reči u modro kamenje

Pisaću sa obe ruke
i levom nogom iz oblaka
gavran će mi šaptati imena
zvezda zaljubljenih u tebe

Pisaću sve što znam
na tajnim mestima poznate reči
slivaću ti molitve niz stomak
i zakletve niz obraze

Pisaću večeras zakasnela pisma
u smrt umotana obećanja
imena izmišljenih biljaka
i zaboravljenih ulica

Pisaću večeras polako
dok mi ne nestane beline
usnama ću brisati brljotine
i talase izgubljenih senki

Pisaću večeras do ludila
do tačke tvoje hrabrosti
do ivice tvoje sudbine
sa bodljama ruže u krilu

Pisaću sve čega se sećam
od 1910 na ovamo
od dobrog zla do slame
i cvetova od kiseline

Pisaću do poslednje kapi
čudnog mastila ljubavi
i crnom rukom zaborava
po tvojim otvorenim očima

Poslednja šansa

Sedim veličanstveno pijan
u predrasudi o tvojim sisama
kada sam čitao ko zna šta
a ne tvoj elokventni klitoris
tajne koje sam čuo ispod stola
miris pičke u vrelim danima samoće
egoistični ljudi koji uništavaju tuđe živote
kao sladoledi koji se ne tope
moj kurac je nabadao oblake
i ja sam plakao
izbegavajući ekrane usput
otrovne cigarete
jeftini snošaji
i krv koja lipti iz moje kose
kao sudbina kao slikovnica
otvorena na dlakavim nogama hobotnice
jebem to more koje ne svršava
i čije obale beže u garnizone želja
ne sakrivam svoju erekciju
ta proza je za mlade studente mehanike
one nikada nisu prskale
one nikada nisu do sada
vinjaci veliki kao poljupci
uz i niz Beogradsku
kao pokvareni tramvaj od mesa
zamenio sam svoju krv vinom
i vino pretvorio u vodu
koju sam pustio po navici
bledolike pustinje toaleta
ti si kao napušteni stan
sa podovima od plastike
dovoljno toplim za spavanje

i tucanje snova posle udarca
dva prijatelja u bespolnim zagrljaju
umiremo tiho
svako na svoj način
šta to imaš u plastici
mađioničaru raspoloženja
može li se odozgo skidati sa odozdo
žene nemaju spermu dok je ne prisvoje
danima sam te voleo suhu i umornu
ali s tom zvezdom u očima
koju si ukrala iz svemira
jedna od retkih koja je tamo primljena
sa tom zvezdom od rasula
sa tim sjajem u očima
we cannot kill dead people
ali se trudimo
evo drkam na tvoju uspomenu
na reč koju si rekla nenamerno
samoubistvo slučajem
grafit na napuštenoj fabrici
vodimo ljubav kao paradu
sa maskama iz pogrešnog vremena
još samo malo napuniću ti usta istinom
boja moje kože se menja
a ja ne znam ništa o bušmanima
i njihovom starhu od kraja sveta
polako ti kradem snove
tvoja je pička pospana
zašto postoje reči kada se ne koriste
tetoviram ih na čelu obrazima i bradi
i niko me više ne vidi
i ja živim izvan pomena
never existed
pesnik vodene krvi

umro sam mnogo pre nego što si se rodila
ti i moja poezija
gola sumnja braka
preteće vazne sekira pisma
pravimo nesrećnu decu
u samozdovoljstvu
svlačim kožicu sa glavića
i već znam da nisi tu
pingvini se svlače
više ne glume glupave ptice
i glasom mekšim od slutnje
uzimaju ti detinjstvo
jedan za drugim
klikere razloga

Nisam ti rekao

Začudo
nisam ti rekao
da sam umro prirodnom smrću
što je bolje nego
živeti neprirodnim životom
Nema
ugasilo se poslednje svetlo na tvojoj odeći
i to me podseti na tabak papira
poklonjen jednom ponedeljku
koji je proticao a ja nisam znao
gde si
Napiši nešto
reci nešto
hodaj nešto
evo ti voće i noć
i radi šta hoćeš sa mojim skalpom
Jedva da ćeš dodirnuti moja muda
ako se ponovo rodiš
zalizana vetrom
i Grand Mežeom
koji nikako da ućuti
mada ne znam ko je on
Tebi su poljupci male svinje
tebi je kristal vašar
pa hodaj malo
po vodi koja te je donela
zajedno sa vrećom maslačaka
u koje više niko ne veruje
pa ni ja
uvežban da bacam decu na torte
bez kojih bi život
bio drugačiji

Samoća

Popela mi se na glavu
Ta kapa od magle
I prežvakanih osećanja
Taj pauk lepljivih nogu
Usijan od želje
Plete svoju mrežu od lanaca
Od dosade
Uvukla mi se u nozdrve
Ta zmija od laži
Prostire svoje zeleno prstenje po mojim mislima
I zamagljuje mi pogled ka tebi
Ta kruna od paprati
Taj umrli klovn
Prekrila mi je grudi
Ta postelja od mahovine
Na severu svakog juga
Gde završavam rečenice
Pokislim glasom
Zavezala mi je ruke i noge
Ta uplašena pantljika od buke
Što se nadmeće sa brzim potezima
Mojih upletenih prstiju
Ta grana nespokojnog žbuna
Taj miris peska i stakla
Obrisala mi je jezik
Gumicom sa naoštrene olovke
Mišlju da je vreme stalo
I da se pomeraju samo oči
Lebdećih prolaznika
Ta čarobnica opojnog imena
Ta kraljica neprospavanih meseca
Ta istina oblaka
Koja te ne poznaje

Odvedi me

Odvedi me
ljubavi moja
sa svojim rukama od mahovine
sa svojim usnama od padobrana
sa svojim nogama od breza
i kosom od vetra
u neke večeri od kokosa
odvedi me
u zemlje od svile
u zemlje školjki
tamo gde nacrtana noć krvari mesečinu
tamo gde su reči tišina
i suze kiša
(u nestvarnom plavetnilu
počiva umišljeni grof
sa očima od daljina
on odnosi svet sa sobom)
i sedefne melodije ispijaju tamu nekog zrelog dana
talas po talas
polako se ispisuje knjiga nepostojanja
tamo gde polugole topole
izmiču stolicu pijanom jutru
i jedan lelujavi oblak
zaklanja grudi jeseni
od umornih pogleda poslednjih šetača
odvedi me
ljubavi moja
u ludilo cveća
u plač ulica
u nozdrve straha
i ždrelo jauka
da vidim svoju kožu iscrtanu pčelama

da svoje oči poklonim veselim sovama
da vrištim tvoje ime na svim izmišljenim jeziciima
i da te sanjam okovima plamena
što gori što proždire otkucaje srca
hladnom ću te livadom pokriti
žednom ću te rekom napojiti
izmisliti život nije ništa
ali pokušaj živeti u kamenu
ta reka
taj pupak
to vrelo istine
odvedi me
ljubavi moja
gde jesam
gde ću biti
naslonjen na providni kamen
što nosi izgubljeno ime
(u daljini se čuju bubnjevi
pišu krivudave rečenice
perom tvojih kukova)

Equally spread

On the bottom of a small ocean
My mind is your porcelain skin
Claustrophobic accent
Opening mouth

I am more like a spray
Like the omitted wish for something unknown
Sitting on the top
Of a very visible tit
Incredible pregnant Earth

You are leaving my lungs outside
And the white forest covers your open veins
In surrogate dusk
Flooded outside
An impeccable ashtray

Yawning by your side
Spirit animals eat their pray
Day in and another
In a made-up fight
Of illusionist dick

Controlling your air
Subsequent downs expend
Through eatable roads
Unconscious villagers cover
Your tiny lip for breakfast

Excuse me right now
There is a fly in my soft coffee
A dictionary fly by the way
That brings the sharp hope
To our dying Sun

Zid vola

Čelične oktave
na površini kvadrata
u udubljenju pustinje
okrenute vetru
Moje noge krase odrone popodneva
imati dvesta prstiju na ravnoj podlozi
i nije neki nepredviđen gest
razvlači se ta melodija
po ulici sekvoja u kojoj sam te ljubio
utonulu na čas u senku labuda
u miomiris tačaka
svetli listovi noći
kako se stiže u ovaj grad bez tarota
neko piše pismo vatri
neko izmišlja padeže
govore li ovde kuće
šta imaju za sanjanje
u nekoj vodi ko zna gde
zbiva se sledeća radnja
igle cvetaju oko noseva punoglaaca
karte za bioskop prodaju čvrge
jedan most malo dalje ubija zen-tablete
i sve to na jedan tvoj korak
zvezdo lualice
kaži mi ima li svetova
tamo gde su ti oči
ima li voća tamo gde su ti ruke
zapiši na listu javora sledeće
imaćemo puno godina u džepovima pre nego što nas zemlja
zaokruži svojom osušenom travom i kapci će nam biti
raspoloženi za bitku sa posrnulom mašinerijom čiji zupčanici
otkidaju malo po malo mesa sa naših sećanja kao da je put

osuđen da gubi svoje zube pred olujom
zaustavi inspectore mašte
neka njihovi blokovi ostanu bezgrešno beli
pretvori ih u rep veverice u nos nosoroga koji pretrčava preko
glavne ulice grada koji opet pada u nesvest u komu u noć
stvorenu za probijanje zvučnog zida
Večiti leptiru
ti si kao bajka
ne zatvaraš se nikada
u beskorisnu sumnju
u treptaj oka
tvoji su rođaci odavno u tvojoj kosi
vetar prašina i miris neporaslog cveća
imam dva stiha za tebe pod noćtom
i volim te kada si ljuta na nestašnu kišu
u zrno od broda ubaci svoj kliker
u balon od kade pusti svoj mir
tek nam je šesnaest
kraljevska potkovice
gde ti poljubiš travu
tamo su jutra najlepša

Automatski menjač

... na tom mestu sa užarenim nosom čekao sam tvoju zuzdanost da na tečnom engleskom izgovori kletvu padajuće ruže. Bilo je pola devet i krajnje vreme. Odnosno, veliki se trg nadmetao sa zapaljenim nebom u brzom ceđenju bele tempere na tvoje dolazeće cipele. Sve je, čak i ludi spomenik, bilo spremno za susret naših usana. Cveće je treperilo, prozori se bistrili, našminkane fasade, izazovne govornice, let pijanih ptica. Tvoje je proleće čekalo da počneš! Ja sam grizao krajeve jastučnica i cedio penkala na netačne mape, zaokupljen mislima o lanenoj haljini boje srećne čokolade koju si htela da nosiš na proslavi šećernih metaka ispaljenih u pravcu naših otvorenih srca i hteo sam da te zovem imenom ulica kojima si prolazila ali više nisam znao gde si ostavila strele svojih potpetica. Bio sam go! Bio sam mali plamen na vrhu tvog zadovoljstva! I čekao sam da me pokupiš sa tog preozbiljnog mesta i odvedeš me u svoj mali rukav gde kriješ asove detinjstva a ti si došla obučena u tapet sutona i rekla da ostanemo tu sami kao prvi minut kiše. Srećom i to sam doživeo...

(Ime)

pour Béb 

Dan otvara oči
negde u zapećku istorije
iza zatvorenih vrata od poljubaca
iza tek isčilelih zelenih medveda
na mojoj podlaktici u tvojim ustima
gde sam tražio poslednju kišu
voda je ključala na mom dlanu
imala je pet godina i mozak skakavca
imala je ruke od papira i težak sibirski naglasak
negde u bioskopu stavio sam ruku na tvoje koleno
nadajući se da ćeš me prepoznati po dodiru
po dobro naučenoj lekciji nemira
kada se svet slamao o tvoje ime
koje nisam zapamtio jer nije bilo zvuka
samo su odžačari izmišljali pravce vetra
u otrovne doline ubijenih klovnova
gde ljudska glupost izmišlja smeh
gde se nacrtane kurve igraju rata
bez pola i seksa one su samo nacrti istovarenih pupkova na
obali šarene reke
u čijem plićaku mine detinjstva
razaraju pomrčinu
sklanjaš moju ruku sa svog ledenog brega
na kojem se sada ubija smrznuti zec
jedan od onih čije su oči prišili na platno
po kojem vene iscrtavaju mapu do blaga do istine do pobeđe
zar si stvarno mislila da postojim
u tim smešnim šoljicama za otrov
vidim belu ruku kako okreće volan
još malo i pejzaž će se promeniti
mnogi kamenovi će pevati oprostajnu pesmu

mojoj odštampanoj duši
ima nas previše u ovoj sobi-glavi
previše godišnjih doba za tvoj recital
obučena samo u podvezice ti si drhtala
izbodena pogledima
neki psi su dahtali
druge zveri su uzvikivale moje ime naopačke
drkali su svoje oči ubice predgrađa
zapaljeni stolovi i kose vernika
niko nije čuo eksploziju
samo je nebo padalo na gore
i u tom trenutku ljubav je napustila binu
i u besnom plaču pojela je nekoliko ptica
dve klackalice i miša za zbunjeni kompjuter
njena stopala nisu ostavljala tragove
mada je krvi bilo posvuda
dovoljno za novu mapu grada masku rekao sam
jahali smo zajedno neki drugi svet
jadan život ne tako izgubljen
naši prijatelji konji su nam se smejali
i okretali glave dok smo vodili ljubav
pred večeru su nam pričali bajke
kao što ljudi pričaju o vremenu
tek da se sakupi dovoljno tišine u srcu
za noć belih zavesa
čiju belinu zapravo samo možemo zamisliti
jer se mesec nije pojavio
a grad je pobegao dalje od poplave
neka struja se izvijala iz mojih prstiju
i ti kažeš voli me
svojim dimnim snovima
svojim izmišljenim rečima
svojim lepkom
svojim vidnim obmanama

signalima povratka jutra
kada su nas očevi budili marševima
zaboravljajući naša imena
u tašnama od živih krokodila
u stolovima punim crva i brojeva
u prljavim posteljama svog sopstvenog ludila
obuci moje odelo i stavi kravatu podsmeha
možda te neće prepoznati u zadnjoj partiji remija
kada sve karte imaju tvoj osmeh
lepo se namesti da mogu da dohvatim tvoje ludilo
izmišljenog prijatelja koji te cepa iz dosade
kako crtež koji si mi tetovirala na jeziku
maternjem ili mađarskom svejedno
sećaš li se platana pod kojima smo se krili
od plammena i potopa
pod kojima smo se opijali istinama
i treznili lažima
NEMA IH VIŠE
od tvoje ulice na levo
zastaje plastični autobus
i deli karte za slobodnu vožnju
ali nema nikoga niko nije prisutan
toj nesvakidašnjoj slici iz sutrašnjih novina
metalni parkovi
tupe igle
bombona zastaje u grlu
koliko visoko možeš da pogledaš
a da me probudiš poslepodne
i limunadu koja se sliva sa ramena jednog prolaznika
poznaješ ga kao stolicu
ali nemaš pravo da mu daš ime
otvaraš usta ali samo dim izlazi
uskoro će otputovati na severozapad polomljen i mlad
mislim da sam te video

u prodavnici čarobnih žvaka
na čijim balonima putuješ po galaksiji
plava kao
zgužvana kao
upakovana
moj svemirski brod moja jedra bez vetra
neće te tražiti
ja se ne bojim mraka
neću ukrasti ni jedan jedini zlatnik
sa tvojih sakrivenih usana
hajde Bebo
zatrujmo okeane
spalimo šume
rasprodajmo ozon
neka nestane života oko nas u nama
pomešajmo krv i naftu i pokušajmo da pobegnemo
negde na vrhu tog brda
smejaćemo se našim imenima
naši životi su izmišljeni
ne možeš dodati so u vazduh
sve što su nas naučili jeste laž
mesec je samo naš
pustinje su naš pokrov
da li si se ikada upitala ima li tu života
jesu li ta zrnca koja tako jeftino puštamo kroz prste STVARNA
i da li neki drugi svetovi plaču zbog našeg neznanja
ubodi noža kao skupoceni prsten
nošen kroz divljinu naše mladosti
udaj se za mene
vrištao je opijum
pobegni samnom
plakao je beskućnik
na Bulevarskoj gužvi još odzvanja pesma koji sam ti pevao na
venčanju

zalutali podsmeh jedne uplašene duše
mnogo vekova posle on će mi spasiti život
jagode i tvoje grudi
klikeri i tvoje suze
sve sam pomešao u epruveti snova
i iglom tanjom od dodira
pretačem te u vizije
uz krhke vene
I kada me veseli prosjak mojih godima
upita da li sam srećan posle svih smrti koje nosim
reći ću mu da samo potpuno iskvarena mašta
može da dotakne vrh mog zadovoljstva
i zapali tu ciganku tuge tu ratnicu sreće
voleti nije bilo teško
život bez tebe je sasvim druga priča
jezik mi se smotao u rolnu i laže
pedeset puta po more sekundi ja sam čekao na telegram
i on je došao prazan
ili sam u međuvremenu oslepeo
vesela moja dugonoga ptico
hteo sam samo da spavam sa tobom
i napravim gomilu novih svetova
ispišem brdo zakletvi
nacepam drveta za kamin snova
tvoji zubi kao ogrlica sreće
na vratu ratnika u Amazoniji
on ne zna da broji ali razume zvezde
ali poštuje šume
ali sakuplja glave samoubica
jer zašto bi neko ko ne zna da hoda
zalutao u kišne šume
osim da bi pronašao kraj svojih patnji
usađenih po rođenju
u saksiju stvarnosti

i nema tog cveta Ljubičice
koji te ne bi poštovao
kada iskorakneš iz svog zamka od vate i leda
i da nas zatvore u istu ludnicu
ne bi me čula
frekvencija je pogrešna koliko i tajming
ali volim tvoje ma sve
i srce iz kojeg cure reči zablude reči omame
da sam mogao da se približim
pokazao bih ti moju samoću
ukrašenu parčićima tvoje kože
i fotografijama iz kojih se izliva more
koje takoreći krvare
ima tu i slobodnih ptica
i ringišpila i kreveta
i sanki po padinama sećanja
i tajnih seksualnih položaja
i večnih orgazama
otisaka prstiju poznatih lopova
reči koji malo malo pa nestanu
zamrznutih satova
krema za poglede
užarenih cigli
jedan najamnik sa cevi umsto kažiprsta
uprvo napušta belo okrečen stan u potrazi za bojom
zvuk koji ruši i podiže zidove
njegovi su koraci preteći njegove oči od stakla
rafali su njegova poezija
koju učimo napamet
u školana za saosećnje
u parkovima na navijanje
neka sudbonosna muzika se razliva po horizontu
i za koji tren sve će se pretvoriti u pokretne slike
na platnu izbeljenom ali ne

crvene mrlje su još vidljive
i one se mešaju sa žarom tvoje cigarete
ljubiš me i ja polako izgaram zajedno sa bioskopom
dajem ti kutijicu koja sadrži detinjstvo
moje za sada dok se ne rodiš ponovo
otisak dlana na pomračini
vrište šargarepe upomoć
i otisak tela na klupi
makaze za crni list papira
jure nas slova na pisaćoj mašini
koje sam sreće ubiće me drugo slovo
ali se samo okrećem i izlazim napolje
kiša je zarazila ulice i one sada pevaju sve korake i sve točkove
duvačka sekcija i bubanj za podlogu
koliko snažno su nas mogli pogoditi
ti temeljni čistači misli
ti kontrolori poljubaca
nedugo posle ovoga ti ćeš se roditi u belom
imaćeš svoje ime oko glave
isprane glave grlićeš dane
listove dnevnika koji nikad ne laže
i sve bih dao za tvoju sreću
dok oči vode ljubav sa užarenim lišćem
uostalom jesen na to ima pravo
progledaću možda sledećeg proleća
u zelenom vrtlogu ljubavi
u nekom carstvu izgubljenih duša
gde moj jedini prijatelj pleše svoj čudni ples
neprimećujući raspukle vekove
koji nas spajaju i dele na istom stolu
u snošaju cipele i auspuha
ja ne znam ko je izmislio vreme
ali evo mahovine evo igala
i nemirnih skupova kamenja

što lupaju prozore na limuzinama
ti kad otvoriš oči ti promeniš moju stvarnost
što me pomalo plaši budući da nisam doručkovao
ti se praćakaš po tanjiru
i dosta je bilo gluposti
Prve vesti prvog dana su bile o praznim košnicama
o ljubavnim nevoljama nekog špijuna
sa gumenom lopticom umesto glave
sa rukama zašivenim za nazive ulica
kao nešto čega se sećamo bez razloga
htedoh da kažem da sam sreo tugu
na putu od tvog ulaza do lebdeće raskrsnice
prevrnuti psi
majke u kolicima
dekadencija je prljavija od siromaštva reče paž
i nestade u tunelu snova
ako izmislim momenat sreće
hoćeš li me se setiti konačno
ne nemoj da ideš taj taksi je skup
i vozi do pogrešnog dvorišta
gde su sahranjene tvoje lutke
gde se raspukao balon tvog himena
nemoj da ideš
ponovo zagrizi moju usnu
neka padaju u nesvest plitke dame sa šešitima od testa
moj potentni kišobran prestaje da broji samo za tebe
i evo je
Erekcija izazvana padanjem lisća
ili morskom penom
erekcija koja nosi ime jeseni u kojoj si rođena
erekcija da izvineš
koja gotovo potpuno zaklanja brdo đjubreta koje je moj život
erekcija boje tvojih usana
u satima koje si podsvesno odvojila za mene

i konačno
ta erekcija kojoj si povod i uzrok i ispunjenje
erekcija jednako telesna koliko i psihička
ta erekcija je otputovala brodom
u nepoznatom pravcu
kažem da mi je mozak natečen
i otvara se fontanela za olakšanje pritiska
zelena isparenja pokreću ludu lokomotivu
da mogu to da prodam bio bih pesnik
bio bih omiljen među ovisnicima o poeziju
među nimfomanijacima papira koji treperi
ali ja sam samo umoran
i jedem limun tvog pola kada se setim
vrati se su najčešće reči koje mi se omaknu dok spavam
što nije opravdanje
i dalje ne tražim ništa
mada znam šta tražim
po mekoj pustinji trave
čije si jedino sunce u tri popodne
kad zaspu tranvaji i izmille obažavatelji teških mirisa
vidim ih kako viču prevareni
njihovo ordenje užareno mačevi isukani
sluge stvarnosti razvlače rečenice u nedogled
misleći da ih slusam
Možda će neko drugi biti u stanju
da ti kaže kako je voleti pedeset godina
voleti a ne hteti
ne želeći za sebe
u retoričkom smislu
voleti znači baš to
osećanja za sve oko sebe bez uslovljavanja
ali vetar to ne zna i on vrtilu istu ploču eonima
74. godine je to bilo dete u vremenu
ako se uopšte sećam tvojih kikica

i butina sa tajnom
u odori ciganke
ti si krala vekove
uvek u pravom trenutku
kad se srce ne nada
zlatne minduše ili suknja iz Italije ili rasuta vatra ili suza na
ekranu ili ti samozvana
tvoj ukus u ustima nikada nije prevaziđen
i nisam prost kada to kažem
voleo sam te kao dim kao miris
jer nikad nisi bila tu
a onda
razmazivao sam svoje snove po tvom jeziku
hvatajući sebe u laži
u lopovluku koji se oprašta zato što ima smisla
mic po mic moji su prsti vlažni
a ti uplašeno gledaš da li ima nekog u blizini
Violeta zaustavi kočije i uzmi me u usta
ta besmislena noć koju si predala žbirima razuma
ti razlozi da se ne bude tu
to pretvaranje u omiljenu uplašenu životinju
to nije lepo
ja samo želim da nastavim da sanjam
jer ništa drugo nije na repertoaru ovog tužnog sveta
Džontra u pola osam
Brusli tačno u jedanaest
i carstvo čula posle ponoći
da li treba da te podsećam koliko si daleko od telefonske
govornice
tog svemirskog broda do tople kuće
i plišanih aveti detinjstva koje si izdala
Beograd je tada bauljao po mraku
umirali su poslednji izdanci slobode
restrikcije nisu podrazumevale heroin

koji je igrao eci-peci-pec sa mojim drugovima
ljudi su nosili gnjezda na glavama
a ja sam bio sam lud sanjao sam te po trideset puta u toku noći
ponekad je bilo suviše hladno da se ostane u parku iza Moskve
pa sam te tražio po putovanjima niz nepoznate neuknjižene
strane sveta
godinama kasnije ostavio sam ti poruku kod konja
poruku beznačajnu i naivnu
ali onu koja nas je mogla odvesti ka sasvim drugačijem životu
sebi opraštam sve tebi nemam šta
ti si samo ime na glagoljici nestvarno i teško
u pekari žu-žu priča o tebi ali ne spominje imena
dvojka nosi tvoje boje krišom da niko ne zna
da li sam ostavio suze u tvom ogledalu
i suviše daleko od proročanstva
ja ću reći da si poklekla pred istinom
da je reka samo reka
a nikako put ka ludilu i severozapadu
da si otvorila poznate novine i videla poznato ime
i prahom svojih kola odletela u zagrljaj
koji ti nisam mogao dati
kao ni život koji ne prestaje da cvili
dok se provlači kroz moje neuroze
i dok
À bout de soufflé
Sans sang
sans l'esprit
oblačim tvoje gaćice
i odlazim da se napijem u Šansi
u nadi da ću naći nekog sličnog očajnika
da razmenim uvredu-dve i pokoji smrtonosni udarac
daću mu broj tvog telefona
i pare za finu večeru u Metrou
daću mu sve tvoje tajne i mirise

sve reči orgazma
sve dodire vriskova
igraće se sa svakom dlačicom i porom tvog razuma
odvešće te dalje nego bilo koji brod koji sanjaš
i reći će ti laži koje čak ni ja ne znam
i u njegovim tatuima prepoznaćeš tragove sreće
ti ćeš biti njegova nevesta bez i jednog pitanja
imaćeš kutiju za dane i kutiju za noći
piljke za goste
i magiju za zalutalu decu
i nećeš mariti da se sećaš
baš kako treba
a sa moje strane svih mora
priča će da traje
biće tu opasnih gusarki koji otimaju zore
biće tu princeza koje gube glas
biće tu belih brda i zelenih kuća
šešira punih zečijih jaja
i pokvarenih bicikala za dvoje
svega će biti kad zaboravim da je ovo ljubavna pesma
proročanstvo se samo nastavlja ja već odavno spavam
svet ide u nove pobede
lica pobednika su ocrnjena
klackaju se tektonske ploče od nuklearnih udara
brišu se zemlje
brišu kontinenti
ljudsko meso poskupljuje
soli odavno nema
pepeo pepeo u mojoj duši
na plaži koja te ne poznaje
a koja ti šalje bocu peska sa delićima školjki za svaki slučaj
ponoć kuca i konje ubijaju
da li se još uvek tražimo po kristalnom mraku
malo posle 23°26' sve će biti gotovo

već zamišljam kako se vrtimo u tom valceru
od pčelinjaka i crnih rupa
nevidljivi kao razum
bolni kao zamrznuti san
na čijim ugljenisanim vratima stoji znak
slučaj je zatvorio kancelariju

Noć u kutiji

Video sam sablasno drveće
kako ulazi i izlazi iz stvarnosti
zubi testere su glodalii usamljenost
neko tanko vino se maglilo na prozoru
otvorenom na zidu očaja
u gluvo doba pustiću ptice
da se goste sa iznutricama vremena
zatvaram šapatavu školjku
da ne slušam izmišljene priče
o putovanjima niz grlo mora
ili je to telefon koji uči da zvoni
dva puta kratko jednom bolno dugo
nikada nikada kaže on
i guta poruke u svoje džepove bez dna
raskalašne žene uživaju u svojim grudima
tek su se upoznale a već kopaju pećine
na mome oku žedna trava
da je jesen zaplakao bih
neumoljivi dani se prevrću u grobu
i jastuci zvone požare
probudio sam se otvorene glave
i Bowie mi je svirao na činiju
nakon što mi je spasao život
svaki put kad zapalim cigaretu ja zapalim svet
kao slučajno
privlačeći pažnju nervoznih vozova
mada je već kasno
izvlačim papir iz tužne gomile
i uvijam sasušene uspomene
jedan potpis ugljenom
na ne tako jasnoj slici
i priči je kraj
nestala je sudbina sa dlana dana dna da

Gledao sam te kako me ljubiš
bezbroy puta
u prskanju zaboravljenih igara
preplivavala si moje telo
hvatala me u zamku svojih zuba
člja nepravilnost počiva na tajnom zakonu o svetljenju
unutrašnjosti
kutija za nakit ili šarenih lopti za plažu iza ugla
na vrhovima svoje udobnosti
lepila si svoje mladeže po sobi
daveći se kišom
mirisala si na stvarnost
glatka kao talas
otvarala si bočice s opijatima
more proleće sedamdeset neka
čamac od kore drveta niz tvoj topli potok
tvoje usne brišu sve moje brljotine
svojom kosom baldahinom štitiš me od ujeda tuđih očiju
ne brini samo gutaj
leđa tih ljudi znaju za bes
ugrožene samoće

In expectance of unconscious

Somewhere underneath
The skin of day peels its layers
Openly calling sleepy words
In play

They are touching the magic glue
And soon nothing else exists in view
Scents are opening the row of small doors
In overlapping moments

Mix of light and darkness
Form uncalled shadows on a hard pillow
The paintbrush of an unwelcome artist
In the open falling

No colours in a rainbow
Twisted among trembling fingers
Soon the world will open
For an blind eye

But before the freefall
Poison screams a secret mantra
The world behind flashes its neon
Almost lost

Just then, the life...

I ti si rekla
sve su priče zanemele
sve se planine otvorile
sva mora poludela
u jednoj čaši ti si rekla
noć se sakrila nepozvana
dok si skakutala po zvezdama
po pomešanim dirkama
iz kojih su brojevi
iz kojih su svetla curela
u magiju bespuća izgubljenih dodira
voskom zapečaćena sumnja
na krilima sveta što ostaje
što nestaje u orbiti
naučen da ne plaće tako što odbija da voli
o kako su tužne te oči bez mašte
u treptajima bez magije
u zakletvama
o kako ću te voleti
kurtizano vetrova
neverna vilo karavana
pustinjo i prašumo
grada koji te sanja
koji te ima
u bespuću platana
tamo gde reže oplklade
na pijaci izgubljenih lica
dve senke se slivaju u jednu
senku od kamena
senku od stakla
trag sagorele trave
miris načete misli

u pristaništu bez brodova
gde kamilica zamišljeno ćuti
senka će dočekati jutro
i uz ćaskanje tramvaja
zamoliće kafu da počne novi dan
deleći prolaznicima parčiće svoje sreće
neće se pitati gde smo nestali
zamotani jedno u drugo
ispisani na papiru prepodneva
taj zgužvani doručak vetra
ruka poverenja
dodir večnosti za kraj vremena
u kojem leži sasvim radosna
tajna postojanja

Tamni prozori

Vidim kišu kako isparava kroz tamno staklo moje svesti
Oštriju od reči
Lakšu od imena
Nestaje u nozdrvama noći
Kao odjek u tunelu snova
Vidim sećanja poređana u zgusnute redove
Kako se kreću usporeno prema izlazu
Umorna od istine
Napuštaju zamagljeni kavez
Ka teperavoj svetlosti
Vidim vodopaade zamrznute u vremenu
Što čekaju drhtavu ruku da ih oslobodi
Da padnu gore
Da se raspadnu
U jeziku izgubljenih ljubavnika
Od svilenog kamena
U daljini vidim maske stvarnosti
Smeju se u svojim teškim rečima
Izgovarajući sreća pomoću čekića
Zaključani u svojoj magiji
Što guta živote
Pepeo je svuda po mrtvoj zemlji
I moja stopala uranjaju u blato bez vode
Tako je teško ići
Tako je teško lebdeti
U porodu ludila
U tišini
Nemoj da žališ za gradovima
Govorio je moj deda hrast
Te ulice su samo putevi plača
To nisu korita reka
To nisu kćerke munja
Njihov zatvor govori laži

Vidim ženu čeličnih usana
kako u tišini ljubi svog boga Merkura
Njene su ruke mirne
Njen rep je utrnuo
I njene bele oči traže vodeni grob
Vidim čoveka koji misli da je mrtav
I juri oko svoje senke
Njegovi udovi lelujaju oko tla koje se vrti
Dok mu je glava zaglavljena u trenutku
Punom skarletnih ruža
Koje ne može razumeti
Tu su zmije i mačići
U starom polju koje leži ispred mene
Njihove igre su tako nevine
Njihovi jauci tako istiniti
I ja razmišljam o momentu kada smo se sreli
Sjajne čežnjive oči
Vidim devojkicu kako se otvara
Njen beli cvet se punu krvlju
Spreman za šibu divljeg vetra
Tako uplašenog samoćom
Njegov metalni stisak tako topao
Njena maska se topi na njegovim usnama
Vidim prostor i vreme
između tog trena i mojih suza
Pokretna svetla na pocepanom platnu
Velika i mala istovremeno
Kao želja da se to potpiše
Drhtavim belim perom
Potopljenim u čistu sreću
U tom slepilu
Većem od viđenja
U grču od sećanja i snova
Vrhovima prstiju vidim senke
U slučajnom plesu
Kako vode ljubav

Ulaziš promajom zmaja
sa svetlećim zubima noći
i dahom od kristalne vatre
kroz dimnjake mojih poroka
mog neobebeženog groba
pustinjnski leptiru
lepljivih nogu po obrazima dana
ti sanjaš svoje leteće obroke
od prašine i lepih reči
u izdaji svetla
na ivici provalije mora
koje ti čuti pod pazuhom
između utrnutih nogu
sa iglama lišća i obmane
nisu ti dali dovoljno oluja
da prevariš svet i vreme paučine
jezikom tajni i dahom sunca
prolećeš kroz moje srce kao zapaljena strela
ali ja sam već pepeo tvoga bluda
svedok tvog postojanja
u sumnjivoj bašti reči
i svo tvoje oštro prstenje
sva tvoja negovana polja
neće me naći u tami ludila
koje smo nekada zajedno nosili na čelu
puško mojih promašaja
samo zbog mirisa tvojih cevi
vredelo bi ići ponovo
do bestraga ljubavi i nazad
zavijeni u staru ponjavu snova
koje sanjamo besno istrošeni
laki cepelini vatre mašte

Passive Verb Trpni glagol

Don't try to dominate me	Ne pokušavaj da dominiraš mnome
I've drunk too much of you	Previše sam te popio
If you see those dead people	Ako vidiš sva ta mrtva tela
You'll see the face of a murderer	Videćeš lice ubice
Tranquilized business trips	Besvesni poslovni putevi
Blood drenched soccer fields	Igrališta natopljena krvlju

Don't try to toy with me	Ne pokušavaj da se igraš samnom
I grew up in an empty boiler	Odrastao sam u praznom bojleru
Electroshocks flies and needles	Elektrošokovi muve i igle
In the eyes of my parliament	U očima mog parlamenta
I was in the head split open	Bio sam u rascopanoj glavi
Door of a wrong address	Vrata na pogrešnoj adresi

Don't try to hypnotize me	Ne pokušavaj da me hipnotizuješ
With your lights screaming end	Sa svojim svetlima koja viču kraj
I'm standing where most will fall	Stojim tamo gde bi mnogi pali
Faceless bitch on tiptoes	Kučka bez lica na vrhovima prstiju
My name doesn't matter anymore	Moje ime više nije važno
All I know is your happiness	Sve što znam je tvoja sreća

Don't try to suck my blood	Ne pokušavaj da mi sisaš krv
If we come together you'll see	Ako svršimo zajedno videćeš
Domination is for all the slaves	Dominacija je za sve te robove
Hidden in their little screens	Skrivene u njihove male ekrane
Rubbers on their big cars	Gume na njihovim velikim kolima
Crossword puzzle of denial...	Ukršteniica poricanja...

Fucking is not a passive verb Jebanje nije trpni glagol
Fucking is not a passive verb

Fucking is not a passive verb
Fucking is not a passive verb

Spas

Više vas neću lagati
spas ima crnu kožu
i urođenu ritam mašinu
od koje ulice danima ne spavaju
i probušeni baloni vere
padaju po neraspoloženim poljima
dok vi ne verujete svojim očima
vaše srce je već na barikadama
istopljeni automobli otiču u slivnike
izumiru stakleni dinosaurusi
ogledalo se ugiba pod lepotom značke na reveru sanjalice
pršte pozorišta
knjige beže iz izloga
oči putuju
granice pucaju
ja znam ko je poslednji razgovarao
sa odavno probuđenom Demenciom Prekoks
čije je ime čvrsto vezano
za rađanje ljudi sa po stotinu imena
i naglaskom na moguće
ja znam gde su
regenerisane zmije puteva
niz koju klize parčići mozaika
koja prikazuje drugačiji sjaj zemlje
oslobođene plaže
smireno nebo
I neću vas više lagati
budućnost ima matericu
i lepe grudi pune izmišljenog života
one su svoje noseve okrenule zori
one su zatvorile svoje zatvore

i naredile svojim muževima da se oblače kao deca
dok im neguju beonjače čistom ljubavlju
one sa hiljadu ruku
krađu vatru od pesnika
njihova proročanstva su sam njihov život
o kojem se ne može snimiti film
koji pospešuje prodaju papirnatih maramlca
Spojiće se prozori
svetla se neće gasiti dok deca spavaju
i sanjaju snove od čvrstih materijala
zbog kojih će kreveti širom sveta
postati male radionice
u kojima je kažu samo minut pre prevrata
otkriveno živo zlato
ja znam ko će pokušati da potkaže
te mnogobrojne moderne vračare
koje su svoje vreme posvetile zaustavljanju vremena
koje su lepše od mojih snova
jer se predaju
slobodne kao leteće kuće
koje san jednom izmislio za nas
Trči
dolazi vek naseljevanja pustinja
i procvetalih herbarljuma
mladost se konačno venčava s vulkanima
pred strašnim odronima
pred divljim orkanima
pod hiljadu sunaca
zaboravi svoje mokre noge
viči da ne priznaješ daljinu
pronađi Barselonu
južnu Francusku i Mramorno more
ne tiče me se tvoja paučina
ne tiču me se tvoji okovi

Trči

susret sa samim sobom sasvim je blizu
prostruće kao krv
kroz poznate ulice sa početka
i videćeš kako se menjaju
ulazi poplavljeni crvenim svetlom
parkovi klizališta bioskopske dvorane
ore se od tvog smeha
u potpunom ushićenju drugačijim vazduhom
zaboravićeš svog tvorca od peska
svestan da je samo mali plamen potreban
da se sprži
kerozinom preliveno
ružno lice stvarnosti

Stories from outworld

Prvi korak

kao senka u srcu ljubičice koja se guši
mašeš iz voza od lišća lepog drveća
danima zagrljenim sa starim telefonom
i meni koji se okrećem oko tvog stomaka
kao satelit izgreban kometama
ili mali beli pas za dvoje
dodirujem ti nozdrve mirisom popodneva
na mekom ručku pored reke
zastale da se slika s nama
u trenutku kada si htela da kažeš
kada si uhvatila leptira
kada si mi oprala muda
kada si se rodila
u mojim ustima
u kiši bombi
u predgrađu...
... neko nas je video tada
lepe kao dužina dana
vesele kao učionica
sa providnom kožom kao zastavom
i zvezdana u očima
i frulama u noćima
kada rasteš uz zidove pričajući viceve
puštajući maglu da nas omekša
za letove niz kristalne sundere atmosfere
ka pustinjama crvenim od besa...
...kapci su se sami spuštali
tamo iza horizonta
glas je polako napuštao naše snove
i sve je bilo spremno da se desi

kao pre mnogo godina u gradu oblutaka
kada si skočila u bujicu reči
i volela me vrhom jezika
tankim kao pero koje ispisuje imena
onih koji nam se kriju pod kožom...
. . . kada si došla
soba je postala more

Osvane ponekad
neka izgubljena zemlja na mojim grudima
i ne da mi da dišem
težinom svoga proleća
svojim ružičastim kamenjem
jeftinim trikovima
bez prava na sećanje
bez tvojih usana na ključaonici
kroz koju se vide sve moje pustinje
svi gradovi koje sam rodio
i koje sam općinio svojim poljupcima
pokvareno se smejući narastanju svih svojih udova
usred magičnog ćutanja kojim si me začaravala
nekoliko puta dnevno
u sobi koja je moj češalj
i tvoja kutija za boje
Vesela vesela
tvoja je nova ulica
oko vrata oko ruke koja daje
konačno su zaspali ulični svirači
iza čije muzike leži usamljeni park
zagrljen sa malo tvoga vremena
koje ti je pomoglo da se setiš
jedno oko dva tela hiljadu pruga duge
i veče u dugačkom automobilu
ispija zadnje kapi kiše sa moga vrata
zatočenog u bezimeni pomalo ženski ugao
u kojem skidam oklop jutra
šaljem snove u kutijicu za šećer
palim svoje lice
zavrćem ventile

ustajem da prošetam po vodenim baštama
netaknutog kurca prolazim kroz ekran
čija svila otkriva tajnu tvog postanka
na Karibima
u maslinjaku
tvoja je sudbina uzbuna
protrčavši gola trgovima
ti si saznala adresu meseca
za kaladont na rukama ubice
i naslage slanog vazduha pod jastukom
u danu u kome te sve više varam sa avetima
okačenim na ekser u zidu gimnastičke dvorane
zajedno sa trikoima koji su pokušavali da te sakriju
od nepostojeće istorije pogleda
u koje sam se udavio prolazeći tvojom ulicom
znajući da me gledaš poslednji put
u liku poludelog karatiste
čije se ime dahće
čije se odelo providi
i koji zna tajni udarac iznutra
kojim te tera da plačeš od zadovoljstva
upoznavši se sa danom
ostao sam hladan kao zvezde
i govorio jezikom padavičara
kako je istina samo to
da ponekad ne mogu da nađen svoju zabrinutu glavu
u velikim talasima
obučenim u dronjke tvoje haljine
kada zaspim
hoće li biti dobro
na tvojim crnim leđima

Pokret

Nastavlja se borba fluida
na beloј maramici dana
vetar bez imena
piše pesme za veliki put
od pupka do stidnice
mojih snova

U jednoј zaboravljenoј reči
magičan odsjaj prstenja
na rukama usamljenika
na očima planine
mirisno voće prolećnih padavina
na koje nismo navikli
koje želimo

Taj pokret bez granica
bez brzine i daljine
podjednako blizak i razumu i cveću
nastavljen odmah posle kraja
zaokružuje postojanje vazduha
u svemoćnoj lotalici

Kad završim prazninu
kad umorim svetlo
kad prestanem biti neko
pokret oka
na drvetu postanka

Reč

Kao da ti raste u ustima
ta reč što prestaje da znači
iako je možda ime
nekog nepoznatog stabla sa obala okeana
imitira dan posle tajnog rođenja
nervozne latice cveta zaborava
ritual počinje uzvodnim pokretima
naizgled tihe reke ka brzacima detinjstva
moj odgovor drhti na pomisao da si tako blizu
nagrada od šećerne vate
vrteške oko sunca
ruka koja precrtava ~~nikada te nisam~~
i piše NISAM NIKADA
samo jedanput
obliven znojem zidova
svog voljenog zatvora-zamka
preveden u slike sa letovanja
gde smo bili nacrtani
goli kao kamenje
mekši od vode
izloženi pogledima blještavog dana
čitava stvarnost nestaje u jednom uzdahu
i biva zamenjena životom dužim od sna
sećam se svakog poljupca
na oštroj ivici vlažnog grada
voditi ljubav kroz prozore vetra
izmišljati imena mekim klikerima
pokriveni obalama nasukanim brodovima
tvoje usne na rubu čaše nepoznatog
ispijaju tu magičnu reč koja
kao da ti raste u ustima
zaustavlja vreme na dlanovima
i uporno čeka
šta god da je iza ugla nesanice

S njom

Kad se probudi
ona oboji jutro svojim očima
i zapiše pokoji san
na moje naborano čelo
kaže mi dobro jutro vrhom svoga jezika
i ljubi me svuda duže od pčela i ptica
i onda ustane
ostavljajući me da se kupam u njenoj rosi

Kad ustane
ona me zavodi svojim smešnim koracima
i pričajući malo
aplaudira svojim guzovima novom danu
kose rasute po sobi
hvata melodije i vezuje ih u čvor
otvara vreme
doručuje meke vesti
i opet me ljubi u ušnu školjku
gurajući unutra svoje bisere
i onda ode
ostavljajući mirise da me obaraju

Kad ode
satima razmišljam o sazvežđu njenih mladeža
o svim pesmicama koje joj kruže po usnama
i pokušavam da se setim kolkolko godina mi je potrebno da
budem siguran da sam njen
onda se slučajno sretnemo
u prozoru obučenom u biljke
ili negde drugde

Kada se sretnemo
ona mi priča
o neverovatnim stvarima neverovatnog dana
o crtežu na dlanu dečaka
o harmonici koja se dala vetru
i ljubi me usnana kojima je ljubila taj vetar
i grli me rukama kojima ga je grlila
i ja sam ljubomorani

i onda završimo dan u krevetu
nesvesni poretka i boja zastava

Kad legnemo
ona dugo putuje po mojoj koži
i pretvara me u svog jedinog čarobnjaka
čiji joj štapić ispunjava želje
i dok ne zaspi
može još sto puta da me pita ko sam ja

Kad zaspi
ja je čuvam od mraka
i milujem njenu kosu dok mi ne dosadi
pokušavam da spavam
mada shvatam svu izlišnost toga
i onda čekam da se probudi
i oboji jutro svojim očima
i ispiše poneki san na moje nabrano čelo

Imam te

Imam te
na dvadeset metara odavde
posvađanu sa negližeom od pupka hobotnice
izbrazdanu rekama moje sperme
lakomu na pariska đubrišta
i tanku kao luke u kojima koranjače postaju pepeljare
i za razliku od večernjih novina pri tome imaju stila
Ne mogu da te ostavim
sa češljem za rakove na sred maske
ti si samo jedan minut od očaja
ostavila svoju pudrijeru punu kostiju
i izašla kroz prozor da zbuniš golubove
ranjiva kao plastika okačena na nebo iznad bašte
znala si kad počinje poslednja predstava
u zamračenoj dvorani prepunoj riba
smejala si se pre trista godina
svom licu od lišća i mačevainja
ti si lešnjikova veštica
i dvadeset pet para za tebe je zamak u Andaluziji
i eksplozija pod morem
Neću da te prevarim
brijačem preko ostrva
tvoja pravila skaču kao raspleteni mačići
na tvom stomaku ja tetoviran prizor iz prašume
u kojem mlada devojkica raseca tigra
i sakriva se u njegovo oko od safira
Ti kao da ne misliš da postojiš
i otkazuješ svoj let u tri do umiruće komete
dosta je smrti reći ćeš
tako je malo več
dok te gledam sa poslednje stanice
kao da sam te izmislio

Slepilo

Vrhovima prstiju čitam tvoje erogene zone
pasuse bajki iz nekog drugog sveta
gde dodir u celosti zamenjuje reči
i drhtaji kao zemljotresi
otvaraju puteve
oslobađaju reke
dok daljinski upravljač mog jezika
razliva mastilo po belini snova
na časovima biologije
neminovne erekcije
i suze buđenja
za koje nisam bio kriv
umiri me svojim guzovima
svojom kožom od vrelog snega
izvrnuta belina
i sjaj koji nestaje
u dubini mog ludila
kuće su baloni
drveće samo senke
i to polje je semafor za svemirske brodove
tanka nit između dve smrti
koračaju roboti
daleko od mojih jastuka
i tvojih butina od kojih ne čujem
oralne ispovesti osuđenika na život
ti koja pevaš kao da je ponoć
zakasnivši na sopstveno rođenje
prošla si kroz prste sudbine
neuhvaćeni beli leptir
u sasvim retkom vazduhu
jebi me kao što me voliš vikala si
dok sam se ja širio kroz tvoje vene

i šestarom merio razdaljine između brodoloma
nisam ti dao da spavaš
pa si sanjala otvorenih očiju
jedra puna oluje
oluje prepune varnica
sečiva talasa po mesu noći
crveni vrh svetionika
oko kojeg si se vrtela u zanosu
da bi u trenutku nestala
negde pred jutro i novu noć
list papira za svođenje računa
P protiv NP
na šta se svode naši poljupci
nerešive razdaljine
grčevite želje
u tebi sam zauvek govorila si
ili sam to bio ja

Smrt filozofije

Na blještavoj površini vrata mog stana
u svakoj neravnini mojih prozora
ona sedi
kao pokisli žbir iz nekog starog filma
čiji šešir i mantil liče na mrlju mastila
i čije oči istovremeno tužno i opako sjaje iza širokog oboda
ona čeka

na izlazima iz svih gradova koje sam osvojio
na kraju svih stepenika koji se spuštaju sa tajnih tavana
pored svih postelja u kojima sam te ljubio i uspavljvao
i ostavljao u sigurnim rukama lepih snova
Ona čeka

još uvek misleći da može da dokuči razloge mog neporistajanja
na raslojavanje bilo kog dela ili celine koju nazivamo svojim
životom, još uvek se boreći sa nevidljivim preprekama koje
je čekaju ako hoće da me dodirne, preprekama koje nisam
namerno postavio, ali koje su tu kao rezultat mog odustanka od
mišljenja. Ja joj zavidim na strpljenju i ponekad mi je žao sve
te energije koja eno napolju kruni svojim objašnjenjima oči tek
rođenog deteta sputavajući život koji odavno nije u njenoj vlasti
grešeći u izboru vremena veka motiva

ona se zapliće u sopstvene kućine
i u kućine previše živih ljudi
čije su noge i ruke i bez nje već previše teške
gledam je

i dalje ne znam šta sam hteo da kažem
idući u suprotnom pravcu od željenog
gonjen ružnim prizorom njene igre
u kojoj svako novo pitanje
zabada novu dugačku iglu
u vudu-lutku slobode

Zamenio sam svoje srce staklenim dvorcem u kojem spavaju leptiri
i na čije prozore kucaju vetrovi koji znaju lozinku
gotovo da nije vredelo truda
tamo su časovnici u čudnoj zaveri s tišinom
i nevidljive ptice žedne mojih suza
a tu si ti donela svoju četkicu za zube
i prestala da dišeš pazeći na svoju kožu
belu kao zaboravljena pisma sa kojih su zbog dosade
pobegli znakovi ljubavi
Hteo sam da te kupam hteo sam da te oblačim pred jesen
kad otvaraš oči samo da bi bila sigurna da sam tu
odeven u dane koje prezirem i uzdahe koji skrivaju moju moć
da te odnesem da te probudim uključujem radio
Danas be ostariti poslednje lice jednine ženskog roda
i zato ćemo predsaviti opustelu tek otkrivenu zemlju
čovaka bez srca koje može umreti...
Raskinuo sam ugovore sa snovima
i sada se oni potpuno sluđeni skrivaju pod mojim kopcima
jedan puž je zavoleo glad
jedan grad je zavoleo ljude
jedna soba je zavolela smrad
Pa nek bude šta bude reče stepenik i izmače se
pesniku koji je maštao o udicama
dečaku koji je maštao o ludnicama
tako i treba onome koji je oštrim okom presekao dugu
i lepšu polovinu poklonio voljenoj u trenutku rođenja jedne drhtave
zvezde i sve su dalje ruke kojima sam pokušao da te zagrlim
i noge koje trče izbrisao je sneg jedne od sledećih zima
treba biti ozbiljan kao vazduh
treba biti šaren kao ekran
pa reči ponovo volim te
i sve drugo što je proizvelo tvoju nevidljivost
sklapam kartu na kojoj sam obeležio sva mesta na kojima si se
pojavljivala naoružana ružama koje su moje srce potopile u
jezero otrovnih želja
kao što sklapam oči
svaki put kad ne želim da te zaboravim

Ne dodiruj me

Ne dodiruj me
Sad će jesen
Da preskače moje vodopade
Da mi zapliće kosu u trnje
U paučinu poslednjeg poljupca
Ne smeši se
Vetar se ljuti
On bi išao kući u planine
Ali ne zna kojim imenom
Da te dozove
Ne veruj mi dok ćutim
Jer sam se rodio bez glasa
I sve što sam posle naučio
Bilo je padanje sa kišom
I rvanje sa poludelim oblacima
Ne otvaraj mi oči
Provalije bez smisla i imena
Meni su rekli da tako treba
Kada lebdiš
Kada odlaziš
Ne pokazuj mi dlanove
Na njima spava voda za zečeve
Na njima je ispisano moje vreme
I cela okrnjena istina
O sirotim zelenim zmijama
Ne plači
Nove su godine
Njihova krila se šire
Niz bespuće vradžbina
Kojima sam podložan
Sklopčan u stomaku
Tek izmišljene letelice

Sećanja

Reka mirisa niz moju zapuštenu glavu
spira mahovinu sa severa mozga
pristojno gola ostaju sećanja
viđena iz ugla podignutog uda
na gomili vazdušnih linija
na ivici poštanske marke
jedna nerođena stvarnost
sa tvojih okamenjenih oblina
kao slike na izložbi laži
moje lebdeće srce gužva pozivnice
bele haljine ližu hodnike
izvezenog carstva pohlepe
okrećem se oko svoje ose
i primećujem bledilo zagrljenih sumraka
jedan za drugim veslaju uzvodno
polomljeni čupovi mahnitog razuma
na ivici na kolenu na zadatoj temi
usamljeni meridijan oštri noževe
on jeste samo krug u mojoj glavi
on jeste izmisljena linija življenja
rasute po pesku zaborava
moje godine se krune na izgled
na ekranu od klikera zore
na njenoj večitoj pesmi
na dlanu deteta devojke sudbine
moje okupano sećanje bleđi na vetru
donesenom iz džepova tajnog doma
tek otetog od pustinje
držiš me za ruku
gledaš vulkane u nastajanju
kada bismo bili oni ne bi nas bilo kažeš
laganom šetnjom stižemo do mora

Pička je da se voli

Nežno kao šećerna vatu duginih boja
kao sneg koji se topi i pada nepresstano
u svim oblicima snova
ili kao pesak na plaži koja vibrira
i prži sunce svojom vatrom
 osvežena jezikom vode
 ona je uvek tu
ili kao trava na pikniku
koja nas golica svojim sečivima
i pali naše krilo svojom bojom
Pička zna
ona je na nosu
velika kao proleće
sa šumama svile
ne krije svoje mene od Meseca
ni tajne prirode kojoj pripada
koja joj pripada po rođenju
kraljica života
ona jedina može da ima
ona jedina razume
kako su podeljena mora meridijanima želje
ona sa oba pola
seje život po zemljama
i krv po oblacima gde je sama
sa munjama
sa potopom
zna kada je potrebna
kada život ima smisla
snaga rađanja i sećanja
treba je voleti jer je jedina
bez proste magle u srcu
ona je srce svemira

i voli da joj se šapuće
tankim glasom pomame
o šumske jagode
jeste li blistale noćas
u zemlji patuljaka
na verandama zelene čežnje
ona je sačuvana
zauvek nevinna
u sudnici levaka
sa obala tog jezera
kiša je najtužnija
pička procvetala bez pozivnice
osvaja svet zemljotresa
bez dodra
nežna je oluja razvrata
poštovana gospođa samoća

Ti divljaš

Ti divljaš
u srcu boja
moja
kao kiša
koja se zaustavlja na trenutak
iznad trepavica dana

Ti divljaš
uspavana zimo
na krečnjaku talasa
neizmerene istine
jestiva memlo mojih ćutanja
posoli mi ponoć

Ti divljaš
dalje od oblaka
šal od magle sećanja
neizgovorenih obećanja
nadohvat uzdaha
i strepnje što bije
u grudima bezdana

Ti divljaš
kroz snove platana
što rastu naopako iz mojih očiju
moćnija od zraka
uklještenog u zoru rastanka
gde beše radost
sada tuga briše

Nestvarna u rečima
ti divljaš mamurna
od mirisa noći

smotanih u vreli pozdrav
svakom poljupcu vetra
na čijim krilima
putuješ nestvarna

Ti divljaš zavedena
oslobođena planetama
i zvezdama što viču tvoje ime
na obali gromova
bez putokaza
koje bi pojela
da si malo bliže

Stay

Stay

I've made these handcuffs just for you
So you can get high on your loneliness
So you can get high on my sorrow
You can preach your digital dreams
To the western wind and the slow ocean
As they twirl together into emptiness

Stay

I've invented new faces for you
With their holographic eyes
And Photoshopped smiles
They are yours to keep and erase
Your own fog on the mirror
With a hidden message in handwriting
Bolded and underlined

Just stay

I've captured time
And put it in a wooden cage
It will sing you a song of travel
Grow feathers of beauty
Replicate your orgasms
While you daydream in water
Like a virtual siren
Dressed in somebody else's skin

Stay

And I'll go further apart
Making the whole country
Between the heart and the eyes
I'll catch all the white butterflies

And put them in your mouth
For your silent screaming
For all the words that make me insane
On this pillow
Pregnant with dreams
Where you stay
Forever naked

Stay
And you'll be leaving fast enough
Abandoned train stations
Sunken ships
Evaporated airplanes
White maps for my blind eyes

Kada bih mogao da zaspim
sanjao bih te
i povratio bih svoje snove
u lavor od lišća
u šešir od pepela
i mahao bih banderama
 što zauvek odlaze u bajke
i vrteo bih prozore kao ogrlicu
 sve dok
ali počinje proleće
kakvo nikada nisam pročitao
hladno je između dva prsta
moljci me večeravaju
cvrčci me začaravaju
da nikada ne sklopim oči
da nikada ne verujem noći
koja se stuštila na naše bedeme
sa kojih ne stiže dovoljno netačnih razglednica
kao da sam prvi put ovde
i krevet vrlo lako odleće
 u pravcu kula od karata
 i masnih fota
sve što mogu da učinim
jeste da zapalim svet i cigaretu
i uzmem pasoš od vazduha
i odletim do tvoga pazuha
kao čilibar tvoga razvrata
bez kojeg ti dan i ne postoji

U jednom hotelu zvanom "Početak snova" naručio sam kafu bez algi i maštao o meduzama oblika tvog stomaka koji se sliva niz jutro od šljiva i pneumatskih čekića zvanih Tata. Ti, okrenuta leđima stolnoj dosadnoj lampi, krala si mi vazduh iz džepova i podmetala hlepčice od bilja na beloj hartiji. Upoznavši svog poslednjeg prijatelja tog jutra, okrenuo sam vrata i ogrebao promaju svojim prvim perom rođenim na dan tvog vatrenog krštenja kada si ah kada si zagrizla moju gubicu i maslinom tukla moje misli nabrekle od lenčarenja. Kako si bila lepa! Traktor na nizbrdici! Višnja van Kolača! Venčanje na Marsu! Jedna pahulja za smirenje i da zapamti onaj što vraća ključeve. On će se maskirati! On će klicati Suncu! Vođen mišlju da je ptica, leteće kroz misli lepih ljudi! U jednom trenutku kada sve bude zeleno od pepela, raširiće ruke da zagrlji svoj san! Kakav prizor! Kakav prozor! Kroz prste se gleda sopstveno oko! Majušni znak na leđima kornjače u stvari je mapa! Tri koraka levo od zadnjeg baobaba i ulazimo u dan kao stvoren za život.

21. 02. 1993, 19:30, Brandajs place

Usput

Otvorio sam pismo
između tvojih nogu
i ono beše prazno
bez pozdrava

Umnožio sam zatim
latice tvog prisustva
u tesnoj kutiji dana
uz uzdahe

Napojio sam hladnu šumu
kišom sa obale
nerazjašnjenih nestanaka
poljubio sam te u dlan bez jezera
posle četvrt drvenog sata

Na putu beše mirno
kao da sudbina spava
ili čeka most odsjaja

Otvorio sam ti usta
i uzeo zvezde i mora
sa kamena krajputaša

Silence

In tiny hair on your belly
where I'm picking up the draft
hopeless that you'll wake up
and smoke me out of my dream
with your snowy eyes
with your paper fingertips

Abandon in your needle land
I am asking for two seconds
And a fistful of teardrops
To survive the storm
To marry it better
Like a wave of conscience
When you recognize my voice
But not the new language
That I just invented

Opening and closing
Your arms signaling the night
And it cautiously withdraws from the windows
Leaving me naked on the ceiling
With eyes wide open
Toward priceless moment
Where your crispy breath
Stops the bomb from my mouth
From falling into the trap
Of vengeful silence

Kada sam zatvorio vrata

Kada sam zatvorio vrata
Moje su noge ostale same
Tvoje su usne treperile
Akvarijum se pomamio

Kroz pejsaž od ogorčenih metli
Tvoje su ruke vikale
A tvoje oči pune sapuna
Nikada nisam ljubio

Izgužvana pa sažvakana
Posteljina noći je mlela duvan
Kao reči kada se isprave
U pokretu, u pokretu

Ja ti nisam dizao noge
Svetla kraljice tišine
Moje su namere časnije od vetra
Na obronku bubamare

I kad preživiš još jednu smrt
Kad se ponovo ispružiš na Suncu
Ubrizgaj par otrova u dan
I ja ću te naći potkovanu

Jer presamićen preko neba
Ja kružim po tvojoj laganoj sisi
Ti si okružena mojim vekom
A spavaš u krilu zemljotresa

Zaspi ne zaspi
Svejedno je drveću
Ni dan ne haje za trke
Umiri polako koplje besmisla
Uroni ga u med predvečerja na obali
I misli na mene kako se rađam

Uspeo sam
u jednon čežnjivom danu
trideset dva puta
oko ose prazne školjke
da uhvatim nepristojne sekunde
kako zapisuju moje snove
u program nazvan nepopravljivi sat
po našem nepostojećem pretku
kojl je umeo da vidi čelo prirode
i očisti sneg sa ramena tvojim trepavicama
mada ovaj još nije bio pao
Video sam tada jedno samotno zrno
kako kruži oko ugašenog vulkana
na deset metara od kuće
na puškomet od srca
i jedan plavi kišobran
u nepoznatom pravcu odnese ulicu
voda se pela uz svećnjake
trava se stidela
i ljudi džepova punih uzbune
prebacivali su se na 16 milimetara
i glumili presahle reke
Kao i ranije
izmislio sam udicu
sa mamcem nalik na svemirski brod
i otrčao u susret podzemljima
i istopio se u razlozlma
da te sanjam da te imam
a ogledalo puno sumnje
vlažilo je tvoje zube
kao skrivena epoha
u kojoj niko
pa ni atomsko drveće
nema razloga
da te ne voli

Zabranjeni vojnik

Nosim bombe od skakavaca
okačene na donje očne kapke
i zaboravljam da te sanjam
između četiri ujutro i ugla Kosovske i Leicester Squera
između trotoara zagađenih mojim koracima
i pauka koji mi kroji odelo za godišnjicu smrti
mada to nije sutra
Jedan veliki orgazam prelazi preko mojih čeličnih noktiju
preko zapaljenog horizonta izmiledog iz zaboravljene muštikle
i već se tope stakla pod mojim uzdahom
koji te ne traži
otvorenu kao školjku čiji se sedef razliva po ranjenim zenicama
i taj pogled više nije pogled živog bića
pada kiša
više ne govorim
i to što se vidi sa svih krovova je bezrazložni plamen
pod kojim se savilo i palo nekoliko kuća mahom višespratnica
a tišina koju rasipam oko sebe
teža je od sto gromova
i ta moć kao noć
potapa puteve pod nogama lakomislenih putujućih cirkusa
i zajedno sa dimom cigarete kruži oko parkova
u kojima se nekad vodila ljubav
a danas rastu gromobrani
i laže koga stigne da je svetlost na drugoj strani
a tamo je već počelo da umire predposlednje Sunce
moji su štitovi napravljeni od zuba ponoćne krtice
i odolevaju neonu kada se protegne
i pogledu kada se izbezobrazi
i poželi da vidi stokrake zvezde na mojim obrazima
zvezde koje su samo senke daleke planete

odakle je isćurelo malo mog života
okrećem se na stepeništu da pozdravim svoje korake
vidi kako razgovaram sa pepelom
vidi kako moja kosa seče vetar
i kako mi oči prkose dobroj volji prozora
i kako cvetaji moje grudi
vidi kako ne vidim
poslednji taxi za Tenesi preko meseca upravo prolazi
a ja naslonjen na svoj štap menjam izgled Zemlje
i ne odustajem od svog cilja
koji miriše na smrt umočenu u lepak za papir
i ima neku dugačku boju po sebi
Govoreći unazad
ja ne znam šta je pozorište
i teško mi je da crtam
osim ružama po koži koja diše
moja je uniforma potpuno bela
i zaljubljen sam u crveno
ja sam
ali nije važno
ja te ne poznajem

Uđi

Uđi bez kucanja
vratima zaškripi Mocarta
ili neku drugu usijanu glavu
zakorači na ekran poda
na kojem se tvoje gaćice
prikazuju u hiljadu boja
pozdravi pogledom kiše
cveće koje te čeka
na zamagljenim prozorima ispiši poruku vetru
ili poruku šuma jezikom
koji svet ne razume
koji svet ne interesuje
dlanovima izravnaj vrela vazduh staklenika
i zidove od istanjene kože pesnika
obeleži ćoškovu poljupcima
karminom koji miriše na krv
pa tek si došla iz lova
gde su te lovili praznici
gde su te gonili vekovi
usamljena moja paganko
u vatri početka svih početaka
zapravo u predstavi koja počinje i završava se u sredini
svi glumci su ogleдалa
svi glumci su farovi
i svemir misli da se tu ogleda
njegova kolekcija zvezda
predivnih crnih rupa
rasčešljaj svoju kosu Bebo
ukradenim zracima sunca
u toj sobi bez zvuka
u tom danu bez vremena

tu gde sam te zaboravio
nagao i slep od mirisa
u voćnjaku od govora
u priči bez razloga
gde nema ničega
sa ove strane sveta-ogledala

Stalno imam muziku u glavi
suludu simfoniju
nešto između orkestra zrikavaca
i šuštanja nabujalog potoka
ili kao eksplozija koja nikad nije prestala
nego se samo razlila po celom toku mog života

I nemam ništa u džepovima
osim izvetrele želje za smrću
koja kao iz šešira mađioničara
iskoči ponekad sa svojim ušima od bele svile
sa svojim zubima od oštrog svetla
a onda dune neki nepoznati vetar
i odnese te krike u lepe daljine

Nikada nisam naučio da čitam
reči kao gomile šarenih klikera
dele svoje značenje sa svetlom
ne sa tamom koja tavori u mojoj glavi
kao pahulje koje se tope na mom dlanu
sve ih više osećam nego razumem
razmena toplote i svetla
u bezumnoj igri sveta

I ljubav što nestaje iza ugla vremena
samo je zrak iz krajička oka
nesposobnog za brzi pokret
koji hvata razloge da postojiš
i poneseš ime nabujale reke
i kojoj ne znam da plivam
a ronim u oktavi struja
do praznog mora

Ta žena
zarobljena u telu od ožiljaka
sa udom od mramora
s udom od čelika
ta žena sam ja kada te nema
kada te volim manje od pesme
manje od sna
sa sisama u očima
sa polom na ustima
sa srcem od dinamita
s rukama od paučine
učim da izgovaram boje u čaši tvojih suza
tvoji su otvori puni otrova
ili sam to ja što ti curi niz stomak
moj stomak bez pupka
stomak od papira
presovanog vrelin kamenjem
zarobljavam se u sobi bez pogleda
i u nadi da me niko ne vidi
otvaram pupoljke za večeru
i uvelu stvarnost istovremeno
duboko u meni grči se pojam nade
kao izostavljeni pasus iz originalne verzije
priče koje se stidim
jer je nisam živeo
moja tamnica menja oblike
čas je dečak čas umorni ratnik
izbezumljen poplavom reči
on vrišti poeziju brijača
poeziju udaljene oluje
poeziju plača

daje sebi imena zvezda
i širi noge pred kobnim kometama
osušena koža što visi na prstenu sećanja
ja sam žena bez žene
belina oka
večiti sneg

Zaljubljeni

Zaljubljeni crtaju slike
po očima dragih ljudi
boje od kristala i cveća
razmazuju prstima i vetrom

Zaljubljeni se ljube
rečima koje nose bujicu
i njihove kose se upliću
sa željama posmatrača

Zaljubljeni igraju žmurke
i traže trenutke osame
u dugačkim večerima zabava
koje ih razotkrivaju

Zaljubljeni stvaraju muziku
svojim kricima nežnosti
vriscima spokoja
kao ponosni potoci
puni providnih riba požude

Zaljubljeni vode ljubav
pred svima koji je ne znaju
zašto postoje pogledi
zašto se sve prekida
u trenutku kada poslednja lađa
pozove usamljenost
na spavanje

Tajna želje

Ljubav
kao prosta radnja
počinje udisanjem isparenja snova
i šarenim svjetlima ručno pravljenih bombi
tu na tvom obrazu
mladež u obliku zaboravljenog slova
ili došaptavanje na času lepog vaspitanja
kao snovi koji pobegnu u škrinju na tavanu
ili plišani beli miševi u sobi koja govori
najmanja od svih želja igra
na kraju usana koje se bude
ja ne poznajem
ti mi to ne možeš reći
kakve to struje putuju po tvojoj koži
gde se zaustavlja taj karavan pohote
u kome žongliram tvojim sisama
i jednim prstom te nosim kuda želiš
samo jedna reč
kao razbijeno staklo
na prozoru koji gleda u život
kao ključ za vrata iza kojih je nestao svaki tvoj pogled
kakve su to boje u koje maskiraš svoje potrebe
nemoćna da ostaneš
saznao sam
veče se otvorilo
zgrade više ne drhte
košava se zavukla u postelju
malo snova za samopouzdanje
malo crvene boje za opomenu
čovjek utihnu
i tama prekri
to dvopolno biće

Kiseli dan

Leži na slomljenom tanjiru
po imenu i trajanju sasvim drugačiji od drugih
njegovi minuti su vlakna paučine
čiji sam plen i gospodar istovremeno

Ja bih te pozvao da uđeš
ali se nisam svukao dovoljno
da bih bio pristojan pred tvojom veselošću
kojom stremiš ka malom prozoru

Dan nije tavan ni podrum
ni kutja puna lišća od prošle jeseni
on nema prostor u kojem živi
ni vreme sa kojim se druži

On ima samo mene
i njegov sok voli moju čašu
beskrajno praznu dok ti ovo pričam
nagnut nad grotlo bez mesečine

Kada bi samo jedno sutra...
(moglo da obeća novu igru pitalica
i otvori vrata krov ili nebo
da prođem kroz memlu svojih uzdaha

Ti zvoniš, kucaš i sečeš
ima li koga u crnom limunu
prolaze kola prepuna nade
dok čeknem za mestom na tvojoj livadi)

Nekada

bile su neke šume pod mojim prstima
nekada kad sam te mazio odsjajima sunca
kada sam ti prevodio pesmu potoka
na jezik stariji od razuma

bile su i kiše na tvom vratu
i vetrovi hladni kao zatvoren put
ja sam te vodio okolo
kroz rastinje veće od želje

onda tamo iza ugla sa mahovinom
bila je reka od stakla i lišća
u kojoj si se ogledala
nestvarna samoj sebi

bili su tada dani bez umora
topliji od dečije lopte
ostavljene na travnjaku bezbrižnosti
dani koji su jedan minut
gledajući sa ovog mosta
koji se ljulja
koji diše

bili su listovi papira
i u njima deca olovke
zaspala do opasnosti
da ti kažu istinu

bila si nekada
moćnija od oluje
koja sada naređuje svetu
da se skloni sa horizonta
koji nas vezuje
čarobnim treptajima

Šamarom umora počinje dan
izvađen iz gnezda vrelog kestinja
u ulici Ruža gde si me pregazila
svojim stopalom od ravnog stalaktita
ulici koja počinje i završava se na mom dlanu
kao svaka predrasuda
u vodi učitelja
u dimu ciganke
čije razvejane haljine pišu poeziju
dok joj odvođe decu na pričešće
i potapaju ih u uzburkane vode
jezera spremnog na sve
osim na tvoj pol otvorene trešnje
u vodi pomame ona bi se zvala pomama
stavljaš prst na usne
i tišina se izliva iz tvog oka
jedva da mogu da pročitam poruke
godinama seckane iverjem taštine
da li me dozivaš u hladnim mesecima leta
koje se nećka
i ističe iz vena
širom otvorenih
za nove filmove koji se vrte neprestano
kao čigra na zatvorenom stolu
igraš na crveno kad izlazi crno
igraš na crno kad izlazi crno
kao oblak iz koga izvlačiš
kao iz rečnika
sva značenja reči kiša
za usnule biljke iz mog detinjstva
i autobuse uhvaćene u mrežu za leptirove

i svi su putevi izgubljeni
i sve su trube umukle
na pogrebu meseca
što se gura s oblacima
po blještavilu dana
ako se rodim ponovo
neka to bude sutra
kao što je danas bilo juče
u podlivima praskozorja bez imena
reka od sitnog somota
izvajana glava slepog ratnika
stolica sa dve noge i golim grudima
i gusenice umesto ruku popodneva
dok stvarnost uporno izmišlja
nož dovoljno dug
da se probije srce okeana

Očekivanja

Samo sam jednom pre
video vile noći
kako se guraju u tami
željne smeha sa izvora
gde čekaš ozidana
i čuvaš svoju tajnu
Nema mora koje preti
ja sam naučio da hodam pre njega
ali obale
prepune modrog zvuka
one su granica
za koju nisam znao
okrenute glave
I sve zelene luke
sa tačkama svetla na obrazima
nisu mi bile prijatelji
nisu me rekle istinu
sa vrha svetionika
Razmeštam nameštaj žurke
neko je tu vodio ljubav
neko je sazreo u sopstvenim suzama
neko se okrenuo
i otišao
i zajedno sa vetrom
više nije čekao
Udahni duboko
moja lepa nesanice
podmornice očaja nisu pobedile
na hridi sa našim imenima
nema zastava
samo mali
privatni plamen

Nisam te sanjao

Nisam te danas sanjao
Kako nosiš golubove kroz kišu
Kako piješ sa mojih usana
Poslednju kap razuma

Nisam te sanjao zadihanu
Od sutona koji je jeo puteve
Od medovine koja te je volela
Kao prvi put

Nisam te sanjao samu
Na obali koja se smanjivala
I bojila beskrajnim jezicima
Jednog novog bola

Nisam te zaista sanjao
Više je to bila magla trepavica
Uzdah napuštenog drveta
Poslednje mahanje pred odlazak voza

Nisi to bila ti koja je otvarala flašu
I pustila da istekne sav šampanjac vremena
Na tek izniklu travu
Na tek zapaljenu kosu proleća

Nisam te nikada sanjao
Tvoja leđa mislim
Još uvek gola od dodira
Sa mapom skrivenog sveta
Koji te guta

Samo sam otvorio oči
I pustio sam da se san povuče
Pred tamom moje tamnice
Obrasle u zaborav

Volim te u snovima

Volim te u snovima
i onda stvarnost postane još teža
i savija moja konjska leđa
moju konjsku predstavu o svetu
koji opet pravi svoje mravinjake
po praznim livadama
po iscedenim dvorištima
gde smo odrastali uz vruće kestenje
i strele u očima beskrajnih dana
i u mom si snu menjala boje
crno za poljupce
puna usta beline
crveni mesec u gornjem džepu sakoa
moja je erekcija trajala danima
godinama sam te svuda video
jutra su podsećala na flašu punu magle
i jedan je zalutali brod tu našao svetionik
i pustio sidro da se vuče
niz dno presahlog mora
sirote ribe su vikale tvoje ime
dok si skrivena u ružičasti san
pretakala oblake iz bašte u ključaonicu
i otvorivši vrata moga srca
ti si pozvala noćne ptice
da te gledaju nagu i mokru
u talasima strasti čiji su gejziri
prštali po mojoj beloј košulji
ispisujući knjigu o nama
jeftiniju od popodneva
kada miris kafe nadjača umor
i izgubljene zvezde probuše džepove

ne idi tamo snegovi
ne slušaj šapat oluje
kad otvoriš usta nova sazvežđa
iscrtavaju svemir gorkim semenom
i nešto mi neda da zaboravim
ugašena svetla u oku pustinje
u venama ledenog puta
jesi li došla konačno
da mi previješ uzdahe
da promeniš ustajalu kletvu rastanka
i da sve mostove koji nas dele
prekriješ belom svliom uspomena
koje u obliku žileta klize niz moje grlo
dok pevam pesmu o tvojim grudima
staklena bića
osvajam mrak
još jedan dodir
i budim se
zapaljenih dlanova

Reci mi, nemoj da mi kažeš, svejedno je, ovde gde te nema, sada kada otvaram oči... Napolju su večne vankuverske kiše, nimalo slične onim beogradskim, kada se sve dešava iznenada, pravo u srce, bez kompromisa, kada je sasvim izvesno da je iza sledećeg ugla tvoja ulica, da si ti ta koja hodaš po baricama, potpuno zaboravljajući za šta služi taj kišobran boje sunca koji nosiš. Ti znaš da te posmatram, ali to ne menja način na koji hodaš, kako se smeješ, pričaš sa pokislim psom, pokušavaš da zapališ cigaretu. Ne znam da li ti prija moje prisustvo, pa mi nedostaje hrabrost da prođem kroz taj ekran koji nas deli, i kažem ti, po ko zna koji put, da te još uvek čekam u snovima, da umirem od želje da vodim ljubav s tobom, da obijam pijace i parkove s tobom, da S TOBOM bude moje stanje svesti, moj status, moj život.

Ali mogu samo da te gledam, kao što astrolozi gledaju čarobne komete kako se šepure kroz svemir kao da su na korzou, zadirkujući svojim sjajem poneku planetu, polje asteroida ili tek malo svemirske prašine koja onda gori od zavisti. Ne mogu ti dati ime, jer ga nemam, nikada ga nisam tražio od tebe, ali da me ti isti astrolozi pitaju za savet, možda bih imao ideju kako bi ljudi mogli da te zovu, kada sledeći put, za nekih dvadeset godina, prođeš kroz naš vidokrug, možda još vatrenija nego što si sada.

Neću te nazvati idealom, suviše je to teško da se nosi, ali sigurno si bila najbliže mom horizontu, gotovo opipljiva, žena iz mojih snova, iz mojih beogradskih pesama, luda pesnikinja, ciganka, erotska vatra, zvezda lotalica, bela dvocevka... Došla si tako iznenada, opekla me i nestala u tami koja me okružuje. Baš kao što je i trebalo da bude. Jer, ja znam gde sam, koliko sam daleko od stvarnosti u kojoj bismo mogli da budemo zajedno. Moj život, ako tako može da se nazove ova dosadna priča, postao je obaveza mnogo pre nego što si se pojavila, i sve što sam ja svelo se na snove. I tako je trebalo da ostane do kraja. Ali nije.

Oduvek sam sanjao da s nekim pričam u poeziji, da *vodim poeziju* sa nekim. I gotovo da sam s tobom... Bilo je i orgazama, makar s moje strane, bilo je i smeha i plakanja, ćutanja i brbljanja... Kao u onom obećanju od pre dvadeset godina, "A Ti, Bebo, kada me nađeš, čitaćeš iz mojih očiju..." A jesi li me našla? Da li se osećam pronađen? Ne znam. Sve i dalje izgleda više kao san, nego nekoliko grama stvarnosti, koje sam tako na brzinu sjurio u svoje vene. I ostao ovisan, zauvek.

Dozvoli mi samo da ZAUVEK svoje snove oblačim u tvoju kožu, da ženu koju grlim s one strane zovem tvojim imenom, da joj dajem tvoje oči, tvoja usta, tvoje reči. Velika je to pozajmica, znam, ali ja ne mogu i ne znam drugačije. Neka me bogovi stvarnosti razuvere, jednom kada postanu snažniji od ovih mojih ubogih bogova snova.

Ostati divalj, veran svojim instinktima, svojim osećanjima, snovima, to je sve što mogu da tražim od sebe. A to, ovde gde sam, znači ostati sam. Jer niko više ne želi da sluša priče o slobodi, o kontroli, o mešanju snova i jave u napitak koji se zove Život. Svi moji prijatelji su ludi, svi su sami, mada su svi odreda – divni. I zbog toga se naša prijateljstva svode na poštovanje samoće onog drugog. Ne čujemo se telefonom, ne razmenjujemo poštu, samo smo svesni da onaj drugi postoji. Da li sam tako zamišljao svoj život? Jesam li pogrešio što sam napravio kompromise u nadi da će me to spasiti od samoće? Da li je trebalo da ostanem na ulicama koje volim, poginem tamo u potrazi za tobom, u potrazi za sobom? Jesam li se uplašio divljaka u sebi, onog koji je hrlio grlom u jagode, koji je hodao na oštrici brijača, koji je po danu pisao poeziju a po noći se opijao i tukao po kafanama i maltretirao ljude po žurkama? Da li je trebalo da dopustim da me repovi rata odvedu u kriminal, da završim u zatvoru kao mnogi moji drugovi, da izigravam beogradskog šmekera, buntovnika bez strasti, pijanca iz sreće, šta? Ja nikada nisam bio onaj s kim sam. Ili sam bio s mnogima onakav kakvog su želeli da me vide. I bilo je lako živeti tako. Sasvim je druga priča bila iza zatvorenih vrata malog stana na Bulbuderu. Tamo, ja sam imao pravo da plaćem. Za tobom, za sobom, za još

jednim protraćenim danom... Ali, taj Goran, Pegla, je nestao. Kao što je nestao i onaj koji se nada, koji želi, sanja. Ostao je samo trag neke treperave svetlosti koja je bila moja čežnja. Svoj život sam, bez žaljenja, posvetio drugima. Sada su oni, većinom, otišli. Da li je trebalo da se vratim sebi i opet počnem da se nadam? Gotovo da si me naterala da to i učinim. Ja uvek letim visoko, zato su moji padovi tako bolni.

Moja jedina želja je da svi vi koje volim, budete srećni. Da živite život iz sve snage i da se ne kolebate. Uzmite sebe gde god se nadete. I nemojte da igrate uloge koje drugi traže od vas. I volite, iz sve snage. To je sve. Ja mogu da obećam da ću to isto raditi.

Možda jednom zakucam na tvoja vrata i ti mi otvoriš, sjajna kao majka zvezda. Možda padne i onaj obećani zagrljaj. Možda me uzmeš i sakriješ u neku mirisnu kutiju, možda me staviš oko vrata... Ali taj prvi pogled o kojem sanjam čitav život, još uvek je zlatna žila mog života, moja vođica, jedini put koji putujem. Sve posle je čist dobitak.

Oduvek i zauvek, ja te volim. I ništa nema iza toga. To nije rebus, to nije magija. Samo reč koja najviše odgovara ovome što osećam.

Sanjam te,
zauvek tvoj

A handwritten signature in black ink, reading "Goran Marš". The signature is written in a cursive, flowing style with a prominent initial 'G'.

Hvala čekiću zore i magli koraka. Možda se
zajedno vratimo s puta u metafizičku adolescenciju.
A bez greške u naslovu, hvala nadrealistima, posebno
Bretonu, Pereu, Magritu, Hansu Belmeru, Bunjuelu... Od
istorijskih ličnosti, hvala Deda Biku koji Sedi,
najmudrijem od svih svetaca. Thašúnjke Witkó,
Hieronymusu Boschu, od sapatnika – Jesenjina, kao ideji ne
kao pesniku, Rembou, zbog toga što Jeste, Isidiru Dikasu,
on zna zašto, najblistavijoj od svih kometa – Nađi,
pomešanim traktorskim gumama koje gore tako lako, kao
detinjstvo, ondak, Sydu Barrettu, This Heat i The Residents,
umešanim u zaveru zvanu muzika, lud, luđi, pa
Keith Moon, ondak, velikoj Daši, maloj Bebi, polubudnim
Beogradankama, Atzi, Loži. Nancy, koja me nije odvela u
Pariz, a mogla je. A, da, snovima, jer tamo učim da sam živ.

Kao sveska popodne.

MM posebno, volim tebe.

Veliko hvala Aleksu i Lauri na svemu.

Mi ostali se samo pretvaramo da smo živi.

I'll see you all in my dreams!

Sadržaj

<i>Revolucija</i>	11
<i>Nekada davno</i>	13
<i>Čudovišta</i>	14
<i>Solitude</i>	17
<i>White man build the house on my hunting ground</i>	21
<i>Ciganska nevesta</i>	23
<i>Let me be alone Just let me be</i>	25
<i>Prazna glava</i>	29
<i>Htedoh da kažem</i>	32
<i>Ništa</i>	34
<i>Nemava pfafa</i>	35
<i>Wandering Soul</i>	37
<i>Gola</i>	39
<i>Utorak</i>	41
<i>Poznajem čoveka</i>	42
<i>Ti si bila moj Pariz</i>	45
<i>Ćutanje</i>	46
<i>Luda pesnikinja</i>	47
<i>Noć je žena</i>	48
<i>Uporni zraci sunca</i>	50
<i>Sometimes I feel like a Buddhist</i>	53
<i>Čaša uzburkanog mora</i>	54
<i>Daljine</i>	56
<i>Ja znam kada je san</i>	57
<i>Govorili su....</i>	58
<i>Light is changing</i>	59
<i>Zornjak</i>	61
<i>Mrak</i>	63
<i>Ako ti umrem u naručju</i>	65
<i>Broken lip</i>	67

<i>Novi san</i>	68
<i>Poljubi me toplim usnama smrti</i>	72
<i>Evo vam vača istorija</i>	74
<i>Dan mrmota</i>	76
<i>Duh predgrađa</i>	79
<i>Ako ikada odeš</i>	81
<i>Beograd</i>	82
<i>Ako te uhvate ne reci</i>	83
<i>Kako ubiti zvezdu</i>	84
<i>I tako</i>	86
<i>Day High</i>	88
<i>Hvatanje magle</i>	89
<i>Život u sobi bez vrata</i>	90
<i>Unutrašnjost prozora</i>	91
<i>Sto godina pre zore</i>	93
<i>Propuštanje</i>	95
<i>Molitva</i>	97
<i>Nepravilni otkucaji srca</i>	98
<i>Meduza</i>	99
<i>Šta ne smem da ti kažem</i>	100
<i>Moja</i>	102
<i>Probudio sam te</i>	104
<i>Somebody's husband</i>	106
<i>Kosa</i>	107
<i>Reci</i>	109
<i>Poljubac sna</i>	111
<i>Prosta ptica</i>	113
<i>Hodam neoprezno</i>	115
<i>Sećam se</i>	117
<i>Tišina</i>	119
<i>Deus Anonymous</i>	121
<i>When I had it, it had me</i>	125
<i>Vračara</i>	126
<i>My Poetry Left Me</i>	127

<i>Oda kiši</i>	128
<i>Bele noći</i>	134
<i>Date is set for your new eye</i>	136
<i>Kad pozoveš prijatelja</i>	137
<i>Doppelganger</i>	138
<i>Neviđeno plavo</i>	139
<i>Putevi</i>	141
<i>Sonata</i>	142
<i>O</i>	143
<i>Epitaf</i>	146
<i>Gold Lining</i>	148
<i>Kad budem veiki i zao</i>	150
<i>Opening</i>	152
<i>Ogledala</i>	153
<i>Pisaću noćas po tvom telu</i>	154
<i>Poslednja šansa</i>	156
<i>Nisam ti rekao</i>	159
<i>Samoća</i>	160
<i>Odvedi me</i>	161
<i>Equally spread</i>	163
<i>Zid vola</i>	164
<i>Automatski menjač</i>	166
<i>(Ime)</i>	167
<i>Noć u kutiji</i>	180
<i>Gledao sam te kako me ljubiš</i>	181
<i>In expectance of unconscious</i>	182
<i>I ti si rekla</i>	183
<i>Tamni prozori</i>	185
<i>Ulaziš promajom zmaja</i>	187
<i>Passive Verb Trpni glagol</i>	188
<i>Spas</i>	189
<i>Stories from outworld</i>	192
<i>Osvane ponekad</i>	194
<i>Pokret</i>	196

<i>Reč</i>	<i>197</i>
<i>S njom.</i>	<i>198</i>
<i>Imam te</i>	<i>200</i>
<i>Slepilo</i>	<i>201</i>
<i>Smrt filozofije</i>	<i>203</i>
<i>Ne dodiruj me</i>	<i>205</i>
<i>Sećanja</i>	<i>206</i>
<i>Pička je da se voli</i>	<i>207</i>
<i>Ti divljaš</i>	<i>209</i>
<i>Stay</i>	<i>211</i>
<i>Kada bth mogao da zaspim</i>	<i>213</i>
<i>U jednom hotelu</i>	<i>214</i>
<i>Usput</i>	<i>215</i>
<i>Silence.</i>	<i>216</i>
<i>Kada sam zatvorio vrata</i>	<i>217</i>
<i>Uspeo sam</i>	<i>218</i>
<i>Zabranjeni vojnik</i>	<i>219</i>
<i>Uđi</i>	<i>221</i>
<i>Stalno imam muziku u glavi</i>	<i>223</i>
<i>Ta žena</i>	<i>224</i>
<i>Zaljubljeni</i>	<i>226</i>
<i>Tajna želje</i>	<i>227</i>
<i>Kiseli dan</i>	<i>228</i>
<i>Nekada</i>	<i>229</i>
<i>Šamarom umora počinje dan</i>	<i>230</i>
<i>Očekivanja</i>	<i>232</i>
<i>Nisam te sanjao</i>	<i>233</i>
<i>Volim te u snovima</i>	<i>234</i>

Ilustracije

<i>Leteći polip – The Living Shadow</i>	12
<i>Varalica – Umetnost američkih starosedelaca</i>	20
<i>Dream Catcher – Packness</i>	22
<i>Opipavanje – Mars</i>	24
<i>Ruka – François Auberon</i>	75
<i>Raven</i>	40
<i>Ludačka košulja</i>	44
<i>Luda pesnikinja</i>	47
<i>Noćne vile – Mars</i>	49
<i>Les Chants de Maldoror, gravira – Hans Bellmer</i>	62
<i>Carstvo – nepoznati ludak</i>	78
<i>Um – Zoran Todorović</i>	87
<i>Cadavre exquis – Man Ray, Tanguy, Miró, Max Morise</i>	94
<i>Mistik Mask – Atza</i>	49
<i>Roršahov test</i>	153
<i>Poklon – Man Ray</i>	155
<i>Don Kihot – Soldatović Jovan</i>	158
<i>Maldoror</i>	179
<i>Meduza – Tiffany Bozic</i>	191
<i>Ludi crtež – nepoznati ludak</i>	193
<i>Pička</i>	208
<i>Cvet ljubavnika – Nađa</i>	225
<i>Elektron – nepoznati ludak</i>	232
<i>Pokušavajući da se setim sna – Mars</i>	236

www.goranmars.ca
againstc@yahoo.com

BESPLATAN PRIMERAK
FREE COPY

